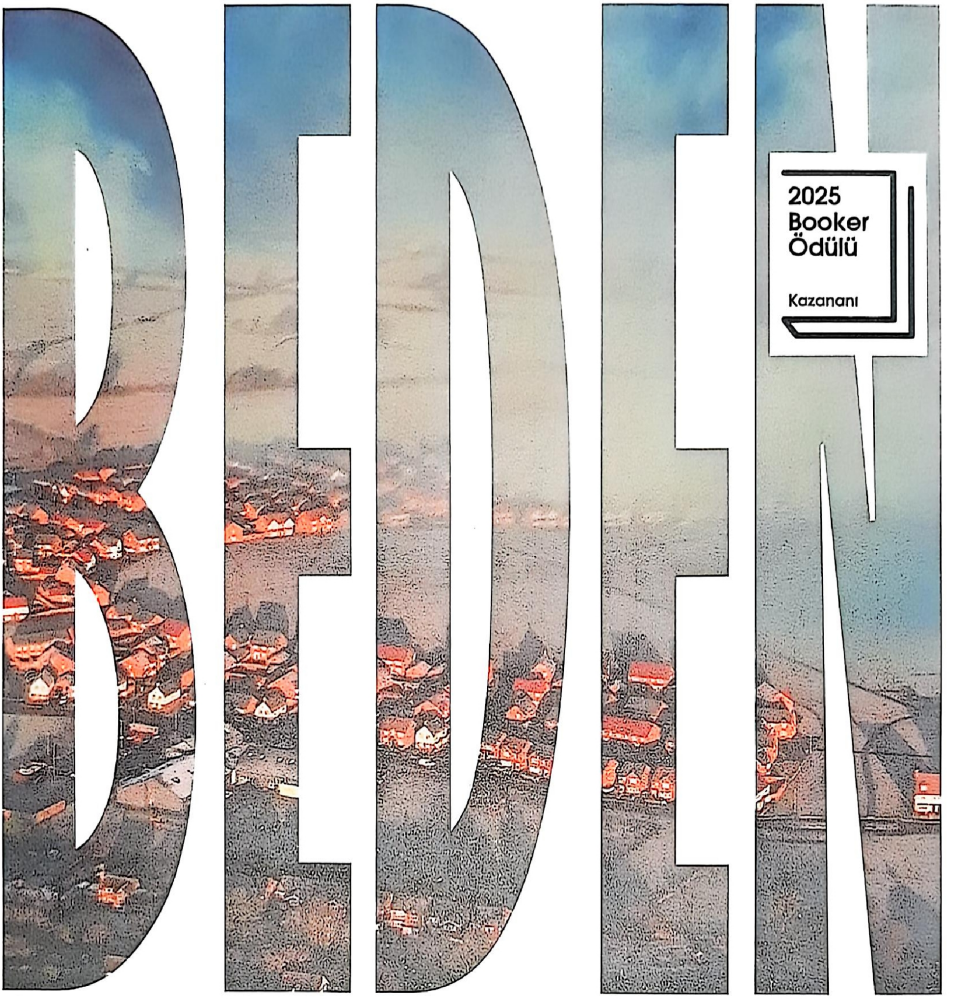
David Szalay

"Başyapıt." *OBSERVER*

Çeviren:
Elif Ersavcı

ithaki

BEDEN

DAVID SZALAY

Çeviren

Elif Ersavcı

ithaki

David Szalay, eserleri yirmiden fazla dile çevrilen altı kurgu kitabın ve çeşitli BBC radyo oyunlarının yazarıdır. ilk romanı *London and the South-East* ile Betty Trask ve Geoffrey Faber Memorial ödüllerini kazandı. *All That Man Is* adlı eseriyle Gordon Burn ve Plimpton Kurgu Ödülü'ne layık görülen yazar, aynı kitapla 2016 yılında Booker Ödülü finalisti oldu. 2010 yılında *Telegraph*'ın "40 Yaş Altı En İyi 20 İngiliz Yazar" listesinde yer alan ve 2013'te *Granta*'nın "En İyi Genç İngiliz Romancıları" arasına seçilen Szalay, son romanı *Beden* ile Kasım 2025'te Booker Ödülü'nü kazandı.

Beden
David Szalay

Orijinal Adı: *Flesh*

İthaki Yayınları - 2900

Yayın Yönetmeni: *Ömer Ezer*
Sanat Yönetmeni: *Kardelen Akçam*

Yayıma Hazırlayan: *Mustafa Güdük*
Düzelti: *Ömer Ezer, Elif Nur Şafak*
Kapak Tasarım: *Suzanne Dean*
Kapak Uygulama: *Kardelen Akçam*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2026, İstanbul

ISBN: 978-605-265-712-6

Sertifika No: 63989

© David Szalay, 2025
Türkçe Çeviri © Elif Ersavcı, 2026
© İthaki, 2026

Bu eserin telif hakları AnatoliaLitTelif Hakları Ajansı aracılığıyla A M Heath & Company Limited, Authors' Agents'tan satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

I

On beş yaşındayken annesiyle birlikte yeni bir şehre taşınıyorlar, yeni bir okula başlıyor. O yaşta kolay şey değil bu – okulun sosyal düzeni halihazırda oturmuş, arkadaş edinmekte zorlanıyor. Bir süre sonra bir arkadaşı oluyor, o da yalnız bir tip. Zaman zaman okuldan sonra kasabada yeni açılan Batı tarzı alışveriş merkezinde takılıyorlar.

"Sen hiç yaptın mı?" diye soruyor arkadaşı ona.

"Yok," diyor István.

"Ben de yapmadım," diyor arkadaşı, itiraf kolay görünüyor o edince. Cinsellikten basit ve doğal bir şeymiş gibi bahsedebiliyor. István'a okuldaki kızlardan hangileri hakkında fantaziler kurduğunu, fantezilerinde onlara neler yaptığını anlatıyor. Genellikle günde dört beş kez mastürbasyon yaptığını söylüyor, bu da István'a kendini yetersiz hissettiriyor, o genellikle bir iki kez yapıyor çünkü. Bunu itiraf ettiğinde, "Cinsel dürtülerin zayıf herhalde," diyor arkadaşı.

Kim bilir, belki de öyle.

Başka insanların cinsel dürtülerinin nasıl olduğunu bilmiyor.

Elinde yalnızca kendi deneyimi var.

Arkadaşı tren raylarının diğer tarafında yaşayan bir kızla o işi yaptığını söylüyor bir gün.

Kafa karıştırıcı bir haber bu.

Arkadaşı olanları epey detaylı bir şekilde tarif ederken István dinliyor. Arkadaşının doğru mu yoksa yalan mı söylediğini anlamaya çalışıyor. Yalan söylemesini yeğlese de, büyük ihtimalle doğru söylediği kanaatinde. Anlattığı bazı şeyler fazla nokta atışı ve şaşırtıcı, bunları uyduruyor olamaz.

Sonra, bir iki güne kalmadan, kızla konuştuğunu ve kızın István'la da yatacağını söylüyor.

"Cidden mi?" diye soruyor István.

"Hı hı," diyor arkadaşı.

O işi üçü birlikte mi yapacaklar, yoksa kızla bir tek kendi mi olacak bilemiyor István.

Kendinden o kadar şüphe ediyor ki soramıyor.

Aynı gün okul bittikten sonra tren raylarının üstündeki yaya köprüsünden geçiyorlar.

Hava kardı kararacak.

Köprünün diğer tarafındaki metal basamaklardan iniyor ve bir müddet yürüyüp bir toplu konut bölgesine geliyorlar. István'ın annesiyle birlikte yaşadığı yerden çok da farklı değil burası, bunlar da prefabrik beton panellerle yapılmış ama daha yüksek binalar. Arkadaşı binalardan birinin girişinde durup dairenin kapı numarasını tuşluyor.

Hemen sonra, bir şey denmeden, kapının kilidi açılıyor ve arkadaşı kapıyı omzuyla itip geçiyor.

Asansör sigara dumanı kokuyor.

Asansör yukarı çıkarken István ahşap görünümlü formikaya bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor arkadaşı.

"Hı hı," diyor István.

"Dehşete kapılmış gibisin," diyor arkadaşı.

"Yok," diyor István.

Yukarı katlardan birinde asansörden iniyorlar ve arkadaşı dairelerden birinin kapısına vuruyor. Onların yaşlarında bir kız açıyor kapıyı. "Selam," diyor.

"Selam," diyor István'ın arkadaşı.

István'la arkadaşı hole girsin diye kenara çekiliyor kız.

"Arkadaşım bu," diyor István'ın arkadaşı. "Bahsetmiştim ya."

"Tamam," diyor kız.

Kızla István bir an bakışıyorlar.

"Tamam mı?" diye soruyor István'ın arkadaşı.

"Hı hı," diyor kız.

Üçü orada öylece dikiliyor.

Kız yeniden István'a bakıyor.

István ona bakmıyor.

"Tamam o zaman," diyor István'ın arkadaşı.

"Sen şurada beklemek ister misin?" diye soruyor kız bir kapıyı işaret edip.

"Ha, olur," diyor István'ın arkadaşı. Hayal kırıklığına uğramış gibi sanki, bu işi hep birlikte yapıp yapmayacaklarından kendisi de emin değildi ve öyle olacağını umuyordu belki.

István bir sigara yakıyor, alev alması için çakmağı iki üç kez çakması gerekiyor.

Arkadaşı gözünün içine bakıyor bir an, sonra gülümsüyor.

István karşılığında gülümsemeye çalışmıyor bile. Paniğe benzer bir his içinde.

Kızın peşinde kısa ve karanlık bir koridordan geçip koridorun sonundaki odaya giriyor.

István odayı gerçekten idrak edemiyor, çok fazla eşyayla dolu olduğunun farkında bir tek, buna bir kafesin içindeki küçük bir hayvana benzeyen şey de dahil.

Kız oradaki bir yatağa oturuyor.

István sandalyeye oturuyor.

"Adın neydi?" diye soruyor kız.

István adını söylüyor.

Kız da ona adını söylüyor.

"İyi misin?" diye soruyor kız.

"Evet," diye cevap veriyor.

Bir iki dakika konuşuyorlar. En azından kız konuşuyor. Uzun sessizlikler oluyor, bu uzun sessizlikler esnasında kafesinde hareket eden küçük hayvanın sesi duyuluyor. Kız István'a memleketini soruyor.

"Nasıl bir yer?" diye soruyor kız, István cevap verince.

"İdare eder," diyor.

Çıt çıkarmadan oturuyorlar.

Kız belki sırf yapacak bir şey olsun diye sigara yakıyor.

Bir süre sonra bir şey demeden kalkıp gidiyor.

Bir iki dakika sonra kapı açılıyor yeniden.

István başını kaldırınca arkadaşını görüyor.

Kızın geldiğini sanmıştı.

"Ne oldu?" diye soruyor arkadaşı.

"Nasıl yani?"

"Ne oldu işte?" diye soruyor arkadaşı yeniden.

"Hiçbir şey."

"Kız gitmeni istiyor," diyor arkadaşı. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hı hı."

Daireden çıkıyorlar, sonra dışarıdaki koridorda arkadaşı, "İyi, sonra görüşürüz," diyor.

"Sen gelmiyor musun?" diye soruyor István.

"Hayır kız benim geri dönmemi istedi," diyor arkadaşı.

"Ya?"

Arkadaşı kafa sallıyor. "Hadi sonra görüşürüz."

"Tamam."

Ne olduğunu hâlâ anlamayan István kendi başına asansöre binip aşağı iniyor.

"Seksi değilmişsin. Kız öyle dedi." Olayın üzerinden bir iki gün geçti, arkadaşı olup biteni açıklıyor.

István sigara içiyor.

Ona böyle bir şey söylenmesi, onun hakkında böyle bir şey denmesi korkunç ama karşılığında ne diyeceğini bilemiyor. Arkadaşının söylediği şey cevaplanamaz geliyor.

"Pek hevesli görünmediğini söyledi," diyor arkadaşı.

"Hevesliydim," diyor István.

"Öyle görünmemişsin."

"Ama öyleydim."

Bundan sonra arkadaşıyla arası eskisi gibi olmuyor.

Birlikte daha az vakit geçiriyorlar.

Arkadaşı başkalarıyla takılmaya başlıyor.

István kendi başına daha çok vakit geçiriyor.

Pazar günü annesiyle birlikte anneannesini ziyarete gidiyorlar. Anneannesinin doğum günü. Annesiyle anneannesi konuşurken o oturma odasında sıkılmış vaziyette oturuyor.

Annesi getirdikleri çiçekleri koymak için vazoyu doldurmasını istiyor.

Mutfağa gidip öyle yapıyor.

Pencereler açık. Yılın bu vaktine göre sıcak bir gün.

"Sen nasılsın bakalım?" diye soruyor anneannesi.

"İyiyim," diyor.

Sigara içemediğine hayıflanarak küçük balkonda dikiliyor.

Uzakta, tepenin az aşağısında, kasabanın annesiyle birlikte yaşadığı kısmını görebiliyor.

Annesi anneannesine István'ın okulda ne kadar başarılı olduğunu anlatıyor.

Anneannesi cüzdanından para çıkarıp István'a veriyor, bir nevi ödül bu belli ki.

Annesi István'a teşekkür etmesini söylüyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

Anneannesi gülümsüyor.

Anneannesinin seyahat kitapları var. Televizyonun yanındaki bir rafta yan yana dizili duruyorlar. İtalya, Fransa, Çe-

koslovakya, SSCB, Batı Almanya, Büyük Britanya. Annesiyle anneannesi konuşurken István sıkıntıdan kitaplara bakıyor. İçlerinde resimler var, çoğu siyah beyaz, tek tük de renkli. Renkler doğal görünmüyor nedense, gerçeklikteki şeylerin renklerine benzemiyorlar.

Karşı dairelerinde oturan bir kadın var. Kadın, István'la annesi o binaya taşındıktan kısa bir süre sonra annesine István'ın ara ara market alışverişlerinde kendisine yardım edip edemeyeceğini sormuş.

"Ne demek ki bu?" diye sordu István, annesi bundan bahsedince.

"Onunla markete gitmeni ve öteberiyi yukarı taşımasına yardım etmeni istiyor."

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi István.

"Kadının bize çok yardımı dokundu ama," dedi annesi.

"Yapmayacağım."

"Yapacağını söyledim," dedi annesi.

"Öyle mi dedin?"

"Evet."

"Niye ki?"

"Çünkü kadının bize çok yardımı dokundu," dedi annesi yine. "Kocasının da kalbinde mi ne sorun varmış. Seninle bu konuda tartışmayacağım."

O zamandan beri, haftada bir iki kez, István kadınla markete gidip öteberisini evine taşımasına yardım ediyor.

Okuldan eve gelince sırt çantasını yere bırakıp tekrar çıkıyor, karşı dairenin kapısını çalıyor.

Kapıyı orada yaşayan kadın açıyor ve ona bir dakika beklemesini söylüyor, István da bekliyor, kapüşonu başında, kulaklıkları kulağında, ara sahanlığa inen merdivenlere bakıyor, yerde, pencerenin yanında sıra sıra dizilmiş saksılarda bitkiler

var. Pencere duvarda garip bir şekilde alçak duruyor. Zemin seviyesinden de aşağı iniyor hatta.

"Hadi," diyor kadın, evinin kapısını kilitliyor.

Üstünde montu, başında şapkası var şimdi, beton basamaklardan birlikte iniyorlar.

"Dışarıda hava soğuk mu?" diye soruyor kadın inerken.

István kadının ne dediğini duymak için kulaklığını çıkarmak zorunda kalıyor.

"Dışarıda hava soğuk mu?" diyor kadın tekrar.

"Hı hı," diyor István.

Engebeli kaldırımdaki su birikintilerinin arasında dikkatlice yürüyüp trafik ışıklarında bekliyorlar.

Sokağın kış karanlığından sonra marketin içi çok aydınlık geliyor.

Kadın saçlarını şapkasından kurtarıp atkısını gevşetiyor.

István alışveriş arabasıyla kadının arkasından gidiyor, kadın aldıklarını arabaya koyuyor.

Konuşmuyorlar.

Sonra yaşadıkları binaya geri yürüyor ve merdiveni çıkıyorlar. Binada asansör yok, evleri dördüncü katta.

"Çok güçlüsün," diyor kadın, István ağır şeyleri mutfak tezgâhına koyarken.

István buna karşılık ne diyeceğini bilmiyor.

Kafa sallamakla yetiniyor, kadın ona *Somloi galuska* isteyip istemediğini soruyor. Bazen marketten döndüklerinde ona yiyecek bir şey teklif ediyor böyle, *Somloi galuska* gibi tatlı bir şey mesela.

"Olur," diyor István.

"Otur o zaman," diyor kadın.

Masaya oturuyor.

Somloi galuska buzdolabında, kadın cam bir kâseye büyükçe bir porsiyon koyup yanında bir kaşıkla masaya, István'ın önüne bırakıyor.

"Teşekkürler," diyor István.

O yerken kadın aldıkları şeyleri yerleştiriyor.

István kadının ona bir tür ilgi ya da öyle bir şey duyduğunun farkına varıyor. Bu onu utandırıyor, öte yandan hoşuna da gidiyor, kendisi ona hiçbir ilgi duymuyor oysa.

Kadına karşı hiçbir şey hissetmiyor.

Altı üstü yaşlı bir kadın işte, belki annesinden bile yaşlıdır.

István'ın gözünde neredeyse yok hükmünde.

"Nasıl?" diye soruyor kadın bir şeyleri kaldırırken.

"Güzel," diyor István.

Kısmen yediği şeyin tadı güzel olduğu için, kısmen de oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak istediği için çabucak yiyip bitiriyor.

Bitirince ayağa kalkıyor, sandalye yere gürültüyle sürtünüyor.

"Tamam o zaman," diyor.

"Seni öpebilir miyim?" diyor kadın.

István'ın önünde duruyor.

Soru o kadar şaşırtıcı ki István ne dese bilemiyor.

Aslında kadının ne demek istediğini bile bilmiyor.

O bir şey demeyince kadın onu dudaklarından öpüyor. Büyütülecek bir şey değil – dudakları István'ın dudaklarına şöyle bir değiveriyor.

"Özür dilerim," diyor kadın hemen sonra.

István orada öylece dikiliyor.

"Artık gitsen iyi olur," diyor kadın.

István yine hiçbir şey demeden çıkıyor, sahanlıktan geçip annesinin evine giriyor.

Sınıfta ışıklar açık, tavanda yarı saydam plastik kutular içinde floresanlar yanıyor. Kutuların içinde epey bir ölü sinek var – István'ın öğretmen konuşurken ara ara gözlerini diktiği bulanık, küçük şekiller bunlar. Anlatacaklarını yüksek sesle

kitaptan okuyan öğretmeni dinliyormuş numarası yapanların sayısı bile çok az. "Genel hatlarıyla, daha iyi 'uyum sağlayan' bireylerin hayatta kalma potansiyeli daha yüksektir. Bununla birlikte, modern evrim teorisi uyum sağlamayı bir organizmanın ne kadar uzun süre yaşadığı üzerinden değil, üreme konusundaki başarısı üzerinden tanımlar. Bir organizma, türünün diğer örneklerinin yarısı kadar yaşıyor ama yetişkinliğe eren yavrularının sayısı diğerlerininkinin iki katını buluyorsa, genleri bir sonraki neslin yetişkin nüfusunda çok daha yaygın olacaktır." Öğleden sonranın son dersi.

Ders bitince eve yürüyor.

Basamakları ikişer ikişer çıkıyor, derken bir anda kadını görüyor, tam karşısında, elinde küçük, plastik bir sulama kabı. Katların arasındaki ara sahanlıkta duran bitkileri suluyor. István onu birlikte markette gittikleri, sonrasında öpüştükleri zamandan beri görmedi. "Merhaba István," diyor kadın yaptığı işi bırakmadan.

"Merhaba," diyor.

Orada, kadından yalnızca bir iki adım uzakta duruyor, hâlâ biraz nefes nefese. Kadını tekrar görmesiyle birlikte onu gerçekten *öptüğünü* düşünmek daha bile tuhaf geliyor.

Kadın ona markete gelip gelemeyeceğini soruyor.

"Olur," diyor István.

Her zamanki gibi, alışveriş yaparken konuşmuyorlar.

Ancak evine döndüklerinde, "Geçen gün olanlar için özür dilerim," diyor kadın.

Böyle demesi István'ı şaşırtıyor. Böyle söyleyince kulağa sanki kadın *ona* bir şey yapmış gibi geliyor, oysa István'ın düşündüğü hâliyle birlikte yaptıkları bir şey bu.

"Önemli değil," diyor.

"Emin misin?"

István ne demesi gerektiğini bilemiyor.

Bir şey demiyor.

"Kimseye söyledin mi?" diye soruyor kadın.

"Hayır," diyor.

Kimseye söylemedi. Söyleyecek kimsesi yok. Olsa bile ne diyecekti ki? Onun gibi yaşlı ve çirkin birini öptüğü söyleyecek hâli yoktu herhalde.

Bir sonraki sefer marketten dönüp de kadın ona *Somloi galuska* isteyip istemediğini sorduğunda István duraksıyor, "Olur," diyor sonra.

Kadın ona oturmasını söyleyip önüne bir kâse koyuyor, yanına da kaşık ve katlanmış bir peçete.

"Teşekkürler," diyor István.

O yerken kadın öteberiyi kaldırıyor.

István masadan kalkıp peçeteyle ağzını silerken, kadın "İzin verir misin?" diye soruyor.

Ne demek istediği belli

"Olur," diyor István bir iki saniye sonra. Neden böyle dediğini bilmiyor. Bir yanı istiyor gibi anlaşılan.

Kadının dudakları dudaklarına değiyor bir an için, tıpkı ilk seferki gibi.

"Teşekkür ederim," diyor kadın ona bakmadan.

"Önemli değil," diyor.

Kadın hâlâ ona bakmadan gitmesini bekliyor.

Kadının bunu beklediğini anlayınca sahanlıktan geçip annesinin evine giriyor.

Ondan sonra her seferinde opuşuyorlar. Markete gitmelerinin bir parçası hâline geliyor bu. Kadın ona yiyecek bir şey ikram ediyor, sonra dudaklarını bir an için onunkilere değdiriyor, sonra István gidiyor.

Bir gün kadın kanepeye oturmayı teklif ediyor.

Daha önce kadının oturma odasına hiç girmedi. Odayı pek idrak edemese de bir ucunda yine annesinin evindeki gibi ye-

şil güvenlik camı panellerinden korkulukla çevrili bir balkon var.

Kanepeye oturuyorlar.

"Daha önce doğru dürüst öpüştün mü?"

Cevabın hayır olmasından utanıp kadının ne demek istediğini anlamamış numarası yapıyor. Bir şey demiyor.

"Benimle doğru dürüst öpüşmek ister misin?" diye soruyor kadın.

"Tamam," diyor.

Kalbi beklenmedik şekilde güm güm atıyor.

"Olur mu?" diyor kadın.

István kafa sallıyor.

Bir saatin tik taklarını duyuyor.

Kadın dudaklarını onun dudaklarına değdiriyor, daha önce mutfakta birkaç kez yaptığı gibi ama bu kez dudaklarını çekmiyor, daha kuvvetli bastırıyor.

Birbirlerine döndükleri açıda bir gariplik var, hafifçe duruşlarını değiştiriyorlar.

Kadın dudaklarını István'ın dudaklarına götürüyor yine, bu kez ağzını açıyor, István dudaklarında kadının dilini hissediyor, sonra o da ağzını açıyor ve kadının dili ağzından içeri giriyor.

Gözlerini kapatıyor, böylece kadını görmek zorunda kalmıyor, dudaklarını ve ağzının içindeki dilini hissediyor sadece.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor kadın.

Kafa sallıyor.

"Tekrar yapmak ister misin?" diye soruyor.

"Olur," diyor István.

Tekrar yapıyorlar ve yaparken kadının bir eli István'ın sertleşmiş, pantolonunun kumaşını zorlayan penisine değiyor.

Kadının eli kazara değene kadar farkında değildi István.

Bu olur olmaz kadının kasıldığını hissediyor.

Utanıp geri çekiliyor.

"Ne oldu?" diye soruyor kadın onun elini tutmaya çalışarak.

István ayağa kalktı bile.

"Ne oldu?" diye soruyor kadın. "Her şey yolunda."

Değil, diye düşünüyor István tepeden kadına bakarak.

Kadından tiksiniyor. Başka bir şey demeden çıkıp gidiyor.

Merdivenden iniyor, binadan çıkıyor ve nerede olduğunu, nereye gittiğini pek bilmeden bir saate yakın yürüyor.

Geri döndüğünde kadın sahanlıkta bekliyor.

"İyi misin?" diye soruyor kadın.

"Hı hı," diye cevap veriyor.

Artık kadını bir daha öpmek istemediğinden emin. Derken, bir iki gün sonra kadın onunla birlikte kanepeye oturmak isteyip istemediğini sorduğunda bir yanının bunu istediğini fark ediyor.

"İstiyor musun?" diye soruyor kadın.

Mutfakta ayakta duruyorlar, yüz yüze.

Kadın epey uzun, boyu neredeyse István'ın boyu kadar var.

"Olur," diyor.

Kadının peşinden oturma odasına gidiyor, kanepeye oturup bir kez daha öpüşmeye başlıyorlar, dilleriyle.

Bu kez elleri István'ın sertleşen penisini bulduğunda kadın onu gerecek bir şey yapmamaya özen gösteriyor gibi. Aynı şekilde öpmeye devam edip elini orada, pantolonun üstünde tutuyor. Ve bir iki dakika sonra yavaş yavaş yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyor. Dilini István'ın ağzından içeri biraz daha sokuyor, öyle ki fazla geliyor, István içgüdüsel bir şekilde başını geriye atınca kadın da dilini biraz geri çekiyor. Eli István'ın hoşuna giden bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyor hâlâ, kendi elini hareket ettireceği hıza kıyasla çok daha yavaş ve belki de bu yüzden, István'ın kendi eliyle yapacağına kıyasla çok daha yavaş hareket ettiğinden, gelmek üzere olduğunu çok geç fark ediyor.

Çıkardığı ses acı dolu bir inlemeye benziyor.

Hemen sonra pantolonunun içindeki ıslaklığın, sonra da kokunun ayırdına varıyor.

Felaket gibi geliyor bu olan.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yok, kadının anlayıp anlamayacağını bile hiç bilmiyor.

Kadın da şaşkın görünüyor.

István'ı öpmeyi bıraktı. István yere bakıyor, kilimin saçaklı kenarına.

Kadına baksa kadının ona gülümsediğini görecek. Ama ona bakmıyor. Onu görmek istemiyor. Utanmış, ayrıca bunu bu kadın kadar yaşlı ve çirkin biriyle yaptığı için biraz dehşete kapılmış hâlde.

"Hadi git," diyor kadın, István kalkıp gidiyor.

Kısa bir süre sonra evin kapısına vuruluyor.

Gelen o.

István kadının annesiyle konuşmak için gelip gelmediğini merak ediyor, annesi hâlâ işte – belki de kadın olup bitenleri anlatacak annesine, bu fikir onu panik gibi bir şeye sürüklüyor.

Ama kadın István'la konuşmak istiyor.

"İyi misin?" diyor.

Bunu István'ı şaşırtan yumuşak, sevecen bir sesle soruyor.

"Evet," diyor István.

"Biraz önce olanlar," diyor kadın. "Bilmeni istedim, bunlar gayet normal. Yani utandıysan filan. Hiç gerek yok. Çok normal."

István bir şey söylemiyor.

"Bunu söylemek istedim," diyor kadın. "Bu kadar."

"Peki," diyor István.

"Tamam," diyor kadın, István kapıyı kapatıyor.

István kimi hafta sonları kadının kocasının bostanında çalışıyor. Adam bunun için ona para veriyor.

Vıcık vıcık çamur ayakkabılarına yapışıyor, bu yüzden bir süre sonra ayakları ağır çekiyor ve çamur topakları gibi görünüyor.

Kadının kocası artık ağır iş yapamadığını söylüyor.

Kalbinde sorun varmış.

İlaç almak zorundaymış.

István dinlemiyor aslında. Günler ısınıyor. Kazağını çıkarıp çitlere asıyor.

"İyi çalışıyorsun," diyor kadının kocası, sigara uzatıyor. "İçmiyor musun?" diye soruyor István hemen davranmayınca.

"Pek içmiyorum," diyor István. Annesi sigara içtiğini bilmiyor ve kadının kocasının annesine bundan bahsetmesinden endişe ediyor.

"Ne demek şimdi bu? İstiyor musun, istemiyor musun?"

István bir dal alıyor.

"Bana beleşe geliyor sayılır," diyor kadının kocası, sigara fabrikasında çalıştığını açıklıyor.

"Peki," diyor István.

Üstünde tere batmış tişörtüyle durup sigaranın ve terli alnına vuran serin havanın tadını çıkarıyor.

Anayolun sesi geliyor, uzakta değil.

O günlük paydos ettiklerinde, muslukta ellerini yıkadıktan sonra kadının kocası ona bir içki isteyip istemediğini soruyor.

"Bence hak ettik," diye ekliyor.

Onu götürdüğü yer şarap mahzeni gibi bir yer, bostana yakın bir ara sokakta, kaldırımdan aşağı üç beş basamakla iniliyor. Kadının kocası orada tanınıyor belli ki. Yarı sarhoş yaşlı adamlar dumanın arasından geçerken ona selam veriyor.

Bardaki kadın da ona merhaba diyor, biraz laflıyorlar kadının kocası içkileri –iki beyaz şarap spritzer– sipariş ederken.

Kadın çinko tezgâhın üstündeki bir kapağı açıp içinden kepçeyle şarap alıyor.

"Bu István," diyor kadının kocası, kadın kepçeyi daldırırken.

Kadın boyalı kaşlarından tekini kaldırmakla yetiniyor.

"Bana bostanda yardım ediyor."

"Ne güzel."

Kadehlere bir hortumdan soda ekliyor. Elinin hortumu kavrayışında manidar bir yan var, diye düşünüyor István, parmaklarıyla yaptığı şeyi yaparken sodanın fışkırışında davetkâr bir şey var gibi.

"Biraz daha," diyor kadının kocası.

Kadın kadehe bir fırt daha soda basıyor.

"Sağol," diyor.

Kadına sigara ikram ediyor, kadın kabul ediyor.

"Bana beleşe geliyor sayılır," diyor kadının kocası.

Kadın kafa sallıyor, bu lafı daha önce de duymuş sanki, adamın sigarayı yakmasına izin veriyor.

Kadın ağzında sigarasıyla spritzerleri alıyor, iki elinde birer kadeh, onlara uzatıyor.

"Bence bunu hak ettik," diyor kadının kocası, yerlerine otururlarken.

Kadehini István'a doğru kaldırıyor ve bir dikişte yarısını içiyor.

István daha temkinli başlıyor.

Şarabın tadı pek hoşuna gitmiyor.

"Alıştın mı buralara?" diye soruyor kadının kocası. István'ın kasabada hâlâ yeni sayılabileceğini biliyor.

"Eh," diyor István.

Bir sonraki sefer kanepeye oturduklarında kadın öpmeyi bırakıp geri çekiliyor. István gözlerini açıyor. "İzin verir misin?" diye soruyor kadın ona bakarak. Sonra István'ın kemerini çözmeye koyuluyor.

István kafa sallamakla yetiniyor.

Kadın pantolonuyla iç çamaşırını kolayca indirebilsin diye István kalçasını beceriksizce havaya kaldırıyor.

Hayatında ilk kez başka biri onu böyle görüyor.

Orada birinin olması, şeyine bakması tuhaf geliyor.

Kadın önce eliyle dokunuyor, sonra ağzına götürüyor.

Rahat etmek için yerde diz çökmesi gerekiyor ama.

Yerde diz çöküp yeniden ağzına alıyor. István kadının kafasının tepesine, saçının, şimdi fark ettiği üzere, sarısının hafiften griye çaldığı diplerine bakıyor. Kadının dişlerinin canını acıtmamasına, ağzının bu kadar yumuşak olmasına hayret ediyor. Kendini daha şimdiden gelecek gibi hissediyor, tavana bakıyor bu esnada, sonra ikindi güneşinin yeşil cam panellere vurduğu balkona, sonra yine kadının daha da hızlanan kafasına. Kadın şimdi diliyle öyle bir şey yapıyor ki... bu neredeyse çok fazla, neredeyse acı gibi ama acı değil, acının tersi.

Kısık, şaşkın bir ses çıkarıyor.

Kadının kafası duruyor.

Ağzı kayıp onu bırakıyor. Kadının gözleri kapalı. Ağzı da kapalı – burnundan nefes alıyor.

Bir iki saniye sonra ayağa kalkıp odadan çıkıyor, István mutfaktaki lavabodan gelen su seslerini duyuyor.

İçinde bir huzur var.

Bir iki dakika orada öylece oturup derli toplu oturma odasına ve yeşil cam panellerinde güneşin parladığı balkona bakarken kendini alabildiğine rahat hissediyor.

Balkonda, gün ışığında, içinde sütümsü bir sıvıya batırılmış bir sürü küçük hıyar olan büyük bir kavanoz var. Kavanozun en üstüne ıslak ekmeğe benzer bir şey konmuş tıkış tıkış.

Kadın *kovászos uborka* yapıyor, turşu kurmuş.

Kadın geri dönüp kanepede yanına oturuyor ve kadını

tekrar görmek István'ın kafasını karıştırıyor, bu işi onun gibi biriyle, annesinden yaşlı olması ihtimal dahilinde, *kovászos uborka* yapan biriyle yapmaktan biraz utanıyor.

Kadın, István'ın saçlarını okşuyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

István kafa sallıyor.

Sonra merdivenden inip toplu konutun yanındaki küçük parkta bir banka oturuyor.

Yan bankta sigara içen bir adam var.

István adama ondan bir dal sigara satın alıp alamayacağını soruyor.

"Buyur, al," diyor adam.

István kendi bankına gidip adamın verdiği sigarayı tüttürüyor. Havanın ufak çaplı hareketleriyle István'ın tepesindeki dalların yaprakları yumuşak yumuşak hışırdıyor.

Kadın ona memelerini gösteriyor. Meme uçları bir garip – şaşırtıcı şekilde büyük, ayrıca kahverengi ve üstünde siğile benzeyen bir şeyler var.

İlk gördüğünde biraz tiksiniyor. Ama sonra onları düşünerek birden çok kez mastürbasyon yapıyor.

Bu memeleri hem biraz tiksindirici bulup hem de onlardan ya da anısından tahrik olması tuhafına gidiyor.

Bunun bir sebebi de memelerini o şekilde göstermesi, diye düşünüyor István.

Kadın öteberiyi kaldırırken o mutfak masasında oturmuş *Somloi galuska* yiyordu, sonra kadın işini bitirince István'a memelerini görmek isteyip istemediğini sordu, István istediğini söyledi, kadın da açıp gösterdi – mutfakta, ayakta dururken önce bluzunu, sonra sutyenini çıkardı. István'ı tahrik eden şey memelerin nasıl göründüğünden çok kadının bunu yapışının anısı. Memelerin nasıl göründüğü konuyla alakasız neredeyse.

Hatta garip ve birazcık tiksindirici görünmeleri onu daha çok tahrik etmiş bile olabilir.

Somloi galuska'sını bitirdiğinde kanepeye geçip bir süre öpüştüler, sonra kadın István'ın pantolonunu indirdi ve onu ağzıyla boşalttı yine.

Sonra István gitti.

Sonraki sefer, "Hepsini yuttum," diyor kadın.

"Ya?" diyor István, sonrasında bir iki dakikalığına içini kaplayan huzurla dolu hâlâ.

Kadın kafa sallıyor, ona gülümsüyor gibi.

"Peki," diyor.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye soruyor kadın.

"Olur," diyor István.

Kadın István'ın elini alıp bacaklarının arasına koyuyor. Eteğini beline kadar çekiyor – altında siyah külotlu çorap var – ve István'ın elini istediği yere koyuyor.

Oraya sertçe bastırıyor.

Bastırdığı yer kumaş katmanlarının altında yumuşak, uysal.

O bir şey yapmayınca kadın István'ın elini kendisi hareket ettirmeye koyuluyor.

István'ın parmaklarını tam yerine yerleştiriyor.

"Böyle," diyor. "Orası. İşte böyle."

Eli bırakıyor, István elini kendisi hareket ettiriyor.

Hareketi tam doğru değil ama.

Kadın, István'ın elini tutuyor yeniden, hızlı hızlı hareket ettirip kendine bastırıyor. "Böyle."

"Tamam."

Kadın gözlerini kapatıyor.

István kolu yorulana kadar devam ediyor.

Durduğunda, "Teşekkür ederim," diyor kadın.

Pazar günü annesi István'ı yeni alışveriş merkezindeki McDonald's'a öğle yemeğine götürüyor. McDonald's açılalı henüz bir iki ay oldu.

Annesi István'ın yemek yiyişini izliyor. Kendisi bir şey yemiyor. Kâğıt bardakta McDonald's kahvesi almış, ara ara yudumluyor. "Okul nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"İyi," diyor István.

"Geçen hafta veli toplantısında söylediler," diyor annesi, "bazen aklın başka yerde gibi görünüyormuşsun."

István omuz silkiyor.

"Notların biraz düşmüş."

"Öyle mi?"

"Acaba şu bilgisayar oyunlarının başında çok mu vakit harcıyorsun diye düşündüm," diyor annesi.

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Ne ne?"

"Anlamaya çalışıyorum sadece," diyor annesi. "Arkadaş edindin mi?"

"Hı hı."

"Öyle mi?"

István kafa sallıyor annesine bakmadan.

"İyi," diyor annesi.

István annesinin ona inanıp inanmadığından emin değil.

Kadınla birlikte markete yürüyorlar. Yağmur yağıyor. István ikisine de şemsiye tutuyor. "Seninle sevişmek istiyorum," diyor kadın yine mutfağındalarken. "Seni içimde hissetmek istiyorum. Sen de ister misin?"

"Olur," diyor.

"Annen evde mi?"

"Hayır," diyor.

István'ın yatağında yapıyorlar. Kadın panjurun tamamen

kapalı olmasında ısrar ediyor – belki memelerini gösterdiğinde olanlar yüzünden, o anda István'ın yüzündeki hafif tiksintiyi –ya da her neydiyse onu– gördüğü için.

Kadın prezervatifi kendi elleriyle takıyor. István yatakta sırtüstü uzanıyor ve kadın yavaşça üzerine oturuyor. O kalçasını oynatıp usul usul sesler çıkarırken István öylece yatıyor. Kapalı panjurların yarı karanlığında kadını pek göremiyor.

István boşaldıktan az sonra kadın duruyor.

István kadının içinde büzüşüyormuş gibi hissediyor. Şeyi yan yan kayıp çıkıyor gibi. Tuhaf bir his.

Kadın, István'a artık bir erkek olduğunu söyleyip nasıl bir his olduğunu sorarken üstüne eğilince István kadının nefesinin kokusunu alıyor.

Kendini hiç de farklı hissetmeyişini, hiçbir şey değişmemiş gibi gelişini tuhaf buluyor. Bunu söylemiyor. Şöyle bir omuz silkiyor, sırtüstü uzanmakta hâlâ, kadın geri çekilip giyinmeye koyuluyor.

"İyi misin?" diye soruyor, István bir süre bir şey demeyince.

"Evet," diyor István.

"Tamam," diyor kadın. Sonra o yarı karanlıkta, bunu ilk kez kendisiyle yaşadığı için onur duyduğunu söyleyip teşekkür ediyor ve gidiyor, István bir süre hareket etmiyor.

Duş alıyor.

Duşta tekrar sertleşip mastürbasyon yapıyor.

Gelmesi uzun sürüyor.

Nihayet geldiğinde fayans duvara yaslanıp plastik duş perdesine vuran suyu dinliyor, hâlâ kendini farklı hissetmeyişinin, her şeyin aynı gelişinin tuhaflığını düşünüyor.

Otobüse binip kasabaya gidiyor ve Big Mac Menü yiyor.

Akşamın ilk saatlerinde dönüyor eve. Sokak lambaları az önce yandı, hepsi aynı anda.

Binanın girişinde kadının kocasıyla karşılaşıyor.

"Merhaba, István," diyor. "Nasılsın?"

"İyi."

"Önden buyur," diyor kadının kocası, ağır ön kapıyı tutuyor. Kapı metalden yapılmış, üzerinde iki güvenlik camı paneli var.

İçeri ilk István giriyor ve posta kutularının yanından geçip alçak tavanlı holde yürüyor, merdiveni birlikte çıkıyorlar.

"Ne var ne yok?" diye soruyor kadının kocası.

"Aynı," diyor István.

Birkaç gün kadını hiç görmüyor. Çok fazla mastürbasyon yapıyor, günde en az iki kez. Yaparken genellikle kadını, kadınla birlikte yaptıkları şeyleri düşünüyor. Bunun dışında kadın aklına pek gelmiyor. Onu tekrar düzmek istediğini fark ediyor ama. Bir süre sonra bundan başka şey düşünemez oluyor ve yaşananların tekrar yaşanmayabileceği fikriyle baş etmek beklenmedik bir şekilde zor geliyor. Zaman zaman kadının kapısını çalsa mı diye düşünüyor. Bir şey onu durduruyor hep.

Sonra, hafta sona ererken kadın kapıya vuruyor. István oynadığı bilgisayar oyununu durdurup kapıyı açıyor.

"Selam," diyor kadın.

István bir şey demiyor, sırf kadını orada dururken gördü diye sertleştiği için utanıyor.

Ellerini ceplerine sokuyor.

Kadın onunla markete gelip gelemeyeceğini soruyor.

"Olur," diyor. "Ayakkabılarımı giyeyim."

Kadın kafa sallıyor.

Her zamanki gibi önce sessiz sedasız markete yürüyorlar.

Sonra, trafik ışıklarında beklerken, "Ne dinliyorsun?" diye soruyor kadın.

"Ne?" diyor.

"Ne dinliyorsun?"

István'ın kulaklarında kulaklık var, müzik dinliyor.

"MC Hammer," diyor.

"Nasıl bir şey?"

István omuz silkiyor.

"Ben de dinleyebilir miyim?" diye soruyor kadın.

Kulaklığı kadına uzatıyor, kadın alıp kulağına takıyor.

"Sevmedim," diyor daha bir iki saniye geçmişken.

"Peki," diyor István

Geri döndüklerinde István poşetleri mutfak masasına koyuyor. Hava sıcak, tişörtü tenine yapışmış.

Kadın ona dondurma yer mi diye soruyor.

"Olur," diyor.

"Otur o zaman," diyor kadın.

István oturup kadının şu cam kâselerinden birinde dondurma servis etmesini bekliyor.

"*Rákóczi túrós*," diyor kadın.

"Peki," diyor.

"Seviyorsun, değil mi?"

Kafa sallıyor.

O yerken kadın yanına oturuyor. Bir dakika kadar öylece oturduktan sonra elini István'ın dizine koyuyor.

"Annen evde mi?" diye soruyor.

"Yok," diyor István.

"Çok çabuk gelmemeye çalış," diyor kadın.

István yatıp yatağının üstündeki duvara asılı çam rafın alt kısmına bakarken kadın kalçasını kıvırıp ileri geri sallıyor.

Kadının hareketleri giderek hızlanırken István kadın artık onun farkında değilmiş gibi tuhaf bir hisse kapılıyor.

Sonra kadın hareket etmeyi bırakıyor.

Gerilimli bir an yaşanıyor.

Derken bir şey oluyor.

Kadın gevşeyip kendini bırakıveriyor.

István'a sarılıp kıpırdamadan yatıyor.

István kadının tenindeki teri hissediyor, ve kendi tenindeki. Kimin teri olduğunu anlamak güç. Aralarında kaygan bir ter tabakası var.

Dışarıda güneş parlıyor. Panjur kapalı ama üzerindeki küçük deliklerden kadını giyinirken görmesine yetecek kadar ışık giriyor, gözleri bu yarı karanlığa alışmış.

Kadının kasık kılları var, göbeğinde de bir yol tüy görünüyor.

Pornolarda kadınların hiçbirinin kasık kılı yok, en azından bu kadar değil.

Hiçbirinin meme uçları bu kadınınki gibi garip değil.

Kimsenin haberi olmadığı müddetçe gerçekten olmuyormuş gibi geliyor.

Fantezilerinin var olduğu boyutta var bu da sanki, hayalinde kurduğu bir şey gibi.

Böyle geliyor bazen.

Hafta sonu kadını görmüyor, kocası evde.

Şehirde boş boş dolaşıyor. Bir ikinci el dükkânında bilgisayar oyunlarına ve üstü çizik çizik plastik kutulara konmuş bir sandık dolusu kasete bakarak epey vakit geçiriyor. Oyunlar korsan, talimatların fotokopileri çekilmiş kötü kötü.

Korsan müzik de var, hepsi Batı'da en son çıkan şeyler – Vanilla Ice, Madonna, Guns N' Roses.

Dükkândan hiçbir şey almadan çıkıyor.

Hafta sonu sanki sonsuza dek sürüyor.

Pazartesi günü iki kez yapıyorlar. Arada yatakta uzanıyorlar öylece. Pencereye vuran yağmurun sesi var – yağmuru zaman zaman duyuyor ama göremiyorlar, panjur kapalı çünkü. Bir süre uzandıktan sonra kadın, István'ı yalamaya başlıyor, István hemen sertleşiyor. "Beni arkadan ister misin?" diye soruyor kadın.

"Olur," diyor.

Kadın arkasını dönüyor, István doğru yeri bulmak için yumuşak şiltede dizlerinin üzerine çöküyor.

Yağmur tıpır tıpır cama vuruyor.

"Hayır, orası değil," diyor kadın.

Yardım etmek için arkaya uzanması gerekiyor.

Şimdiden aşırı ıslanmış.

Bu açıdan hissi farklı.

Kadın, sonrasında, ikinci sefer yaptıklarında prezervatif kullanmadıkları için endişeleniyor.

István kadının neden endişelendiğini tam anlamıyor – kadının hamile kalamayacak kadar yaşlı olduğunu sanıyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

"Kırk iki," diyor kadın.

"Porno bakıyor musun?" diye soruyor kadın.

"Hayır," diyor István.

"Yalan söyleme," diyor kadın.

Yalan söylediğini kadının nereden anladığını merak ediyor. Bir şey demiyor.

"Burada var mı?"

"Niye ki?"

"Var mı?" Gülüyor ve görmek istiyor. "Lütfen," diyor.

István masasına gidip en alt çekmeceyi açıyor, eliyle çekmecenin altındaki zemini yokluyor.

Dergi hafiften dağılmaya başlamış.

Kadın, "Utandın mı?" diye soruyor István dergiyi uzatırken.

"Biraz," diyor.

"Bu sayfalar neden birbirine yapışmış?" diye soruyor kadın.

"Sence neden?"

"Ha," diyor kadın, bir daha gülüyor.

Sayfaları zar zor ayırıp resimlere bakıyor. Birlikte bakıyorlar. Bunda István'ın hoşuna giden bir yan var. Pencerenin panjuru kapalı değil. Artık açık bırakıyorlar. "Hayatımda böyle şey görmedim," diyor kadın. "Kadınların hepsi şeylerini tıraş etmiş."

"Evet."

"Benim de tıraş etmemi ister misin?" diye soruyor István'a bakıp.

"Hayır," diyor István.

"Doğru söyle," diyor kadın.

"Doğru söylüyorum."

"Tıraş etmemi istemiyorsun yani?"

"İstemiyorum," diyor István.

"Yani kıllarım hoşuna gidiyor?"

"Evet," diyor István.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyor.

"Annenin gelmesine az kaldı," diyor kadın.

Yataktan kalkıyor.

"Günün en sevdiğim kısmı," diyor. "Gittiğim zaman değil tabii." Etrafta dolanıyor, kıyafetlerini yerden toplayıp üstüne geçiriyor. "Burada olduğum zaman."

Yataktan kalkmadan kadını izliyor.

Kadın giyindi sayılır.

"Senin günün en sevdiğin kısmı hangisi?"

"Bilmem. Bu herhalde," diyor.

Kadın gidince yaptıkları şeyleri düşünüyor István. Olanların gerçekliğine tutunmaya çalışıyor sanki. Kadın gider gitmez her şey biraz gerçekdışı geliyor.

"Birlikte olmadığımız zamanlar beni düşünüyor musun?" diye soruyor kadın.

"Bazen," diyor.

"Ben seni düşünüyorum," diyor kadın.

"Ya?"

"Evet," diyor.

"Ne düşünüyorsun peki?" diye soruyor István.

"Çoğunlukla bunu." István'ın sikini eline alıyor. Gülüyor. István da gülüyor. Kadının böyle şeyler demesi hoşuna gidiyor. Onunla konuştuğu gibi, birbirleriyle konuştukları gibi başkasıyla konuşmadı hiç.

Kadın memelerine bebek yağı sürüyor ve István onları düzüyor. Kadının yüzünde garip bir ifade var, aynı anda hem olanlara bakmaya çalışıyor hem de memelerini kaldırıp birbirine bastırıyor. Alnının ortasındaki damar ortaya çıkıyor. István boşaldığında bir kısmı kadının yüzüne geliyor ve kadın heyecanla çığlığı basıyor, hani kendisi de boşalıyormuş gibi.

Derken bir kısmı kadının gözüne kaçıyor. "Ah," diyor. "Yandı. Gözüm çok yandı."

"Pardon," diyor István.

Kadın, bir eli gözünde, gülüyor. "Senin suçun değil."

Gözünü yıkamak için banyoya gidiyor.

Geri döndüğünde gözü kıpkırmızı.

"Nasıl?" diye soruyor István.

"Hâlâ yanıyor," diyor kadın.

"Pardon," diyor bir daha.

"Önemli değil," diyor kadın.

O da yatağa giriyor.

István kadın ona dokunurken yatakta çıplak yatmayı seviyor.

Günün geri kalanı buna kıyasla biraz yapay geliyor. Daha seyrek bir gerçeklik gibi. Önemsiz geliyor.

Hayatının önemli kısmı kadınla geçiyor. Böyle hissediyor.

Kadın bir haftalığına annesini ziyarete gittiğinde István'ın hayatı bomboş görünüyor.

Okulda günlerini her şeye kayıtsız bir şekilde, dalgın geçiriyor.

Öğleden sonraki o bir saati iple çekmeyince güne bir amaç ya da anlam verecek hiçbir şey kalmıyor.

Kadın döndüğünde yaz tatili başlamış. István bütün gün evde. İlk kez sabah yapıyorlar.

"Seninle yapmak istediğim bir şey var," diyor kadın.

"Ne?" diye soruyor.

Kadın söylüyor.

"Sen de ister misin?"

Kasabadan on on beş kilometre uzakta, kuzey tarafındaki tepelerin arasında bir göl var. Otobüsle oraya gidiyorlar, önce başka bir otobüsle merkeze gitmeleri gerekiyor, orada göle giden ikinci bir otobüsü bekliyorlar. Otobüs kenar mahallelerden çıkınca göl yaklaşık yarım saatlik yol, büyük kısmı keskin virajları almak için yavaşlanması gereken ormandan geçiyor.

Otobüs o saatte neredeyse boş. Hafta içi, gün ortası, göle giden çok insan yok.

Vardıklarında kadın kimsenin onları rahatsız etmeyeceği güzel bir yer bildiğini söylüyor.

"Tamam," diyor István.

Göl sarp ve yeşil tepelerle çevrili.

Ağaçların altında bir orman yolunda yürüyorlar.

Kadının dediği gibi, etrafta kimsecikler yok.

Ağaçların gölgesinde olmak çok hoş.

Kadın şimdiden sırılsıklam olduğunu söylüyor, István'a bizzat kontrol etmek isteyip istemediğini soruyor.

István ne yapacağını bilemiyor.

Kadın durdu. István da duruyor.

Kadın, "İster misin?" diye soruyor.

Ağaçların altındaki patikada duruyorlar.

Patika yer yer traktör lastiği izleriyle şekillenmiş kuru çamurdan. Derin çukurlarda çamur hâlâ gözle görülür şekilde ıslak.

Rüzgâr ağaçların üst dallarını sallıyor.

"Tamam, olur," diyor István.

"Bak o zaman," diyor kadın.

István kadının eteğinin önünü göbek deliği hizasına kadar kaldırıp bir iki parmağını külotunun içine sokuyor.

"Gördün mü?" diyor kadın.

István, yine, ne yapacağını bilemiyor.

Parmakları hâlâ orada.

"Yani şimdi mi?.." diyor tereddütle.

"Ne şimdi mi?"

"İşte."

Kadın gülüyor. "Burada olmaz," diyor.

"Niye ki?" diye soruyor István.

"Başka bir yer biliyorum," diyor kadın.

Ağaçlar sona eriyor, tepenin en üstünde çayıra benzer bir yer var.

Uzun çimlerin arasında yapıyorlar.

Dönüş otobüsünü beklerken *lángos* yiyorlar. Kadın toplu konuta vardıklarında kocasıyla ya da István'ın annesiyle karşılaşmalarından korkuyor – ikisinin de işten eve dönme saati gelmiş olacak. Bu yüzden ayrı ayrı gitmeleri gerektiğini anlatıyor. Şehirdeki otobüs durağında István'a, bekleyip bir sonraki otobüse binmesini söylüyor.

"Tamam," diyor István.

Ama kadın gittiğinde acı verici, kafa karıştırıcı bir şey hissediyor.

"Seni seviyorum," diyor ertesi gün kadına. István'ın yatağında uzanıyorlar.

"Öyle deme," diyor kadın.

"Neden?" diyor István.

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun," diyor kadın.

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun," diyor kadın István'ın saçlarını okşayarak.

Bu, kadının bunu yapış şekli István'ı kızdırıyor. Başını geri çekiyor.

"Neden böyle diyorsun ki?" diye soruyor kadına. "Neden bunun ne demek olduğunu bilmiyormuşum?"

"Beni sevmiyorsun," diyor kadın.

"Seviyorum."

"Lütfen," diyor kadın. "Bunu söylemeyi bırak."

"Neden?"

"Çünkü devam edersen buna son vermek zorunda kalırız."

Ertesi gün kadın her hâlükârda durmaları gerektiğini söylüyor ona. "Üzgünüm," diyor. "Böyle olacağını düşünmemiştim gerçekten."

"Ne olacağını?"

"Böyle hissedeceğini," diyor kadın.

"Sana âşık olacağımı mı?"

"Bana âşık değilsin," diyor kadın.

"Evet, âşığım," diyor István.

Kadın elini István'ın yüzüne koyuyor. "Ama ben sana âşık değilim," diyor. "Üzgünüm." Yorgun görünüyor, pek uyumamış gibi, gecenin büyük kısmı uyanıkmış gibi.

"Kocanı seviyor musun?" diye soruyor kadına.

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Bilmek istiyorum."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor kadın.

"Değiştirir," diyor István.

"Neden?

"Seviyor musun?"

"Evet, seviyorum," diyor kadın.

"Bunu nasıl söylersin?" diyor.

"Durumu anladığını sanmıyorum," diyor kadın.

"Bence gayet iyi anlıyorum," diyor István.

"Hayır, anlamıyorsun," diyor kadın. "Anladığını hiç sanmıyorum. Özür dilerim. Çok üzgünüm," diyor. "Lütfen ağlama. Özür dilerim."

Merdivende oyalanıp onu görmeyi bekleyerek çok fazla zaman geçiriyor. Birlikte yaptıkları onca şeyden sonra kadının söylediklerinin doğru olması –István'ı sevmemesi, kocasını sevmesi– ona imkânsız geliyor.

Merdivende kadını bekliyor. Kadın onu orada görünce tereddüt ediyor, gerisingeri evine girip girmemeyi tartıyor gibi.

István merdivenin döndüğü, kadının bitkilerinin alçak pencerenin yanında sıra sıra dizildiği ara sahanlıkta. Sıcak öğleden sonra güneşi eğik bir açıyla düşüyor içeri.

"Ne işin var burada?" diyor kadın hiç durmadan.

Merdivende daha önce de birkaç kez karşılaştılar.

Kadının peşinden aşağı inerken, hep söylediği şeyi söylüyor. "Seni görmek istiyorum."

"Üzgünüm," diyor kadın.

"Lütfen," diyor István.

"Olmaz," diyor kadın. "Üzgünüm."

"Lütfen."

Kadın ilk katın sahanlığında durup ona dönerek, "Hayır," diyor. "Buna bir son vermen lazım."

"Neye?"

"Beni böyle beklemeye."

"Seni görmek istiyorum."

"Olmaz."

Kadın merdivenden inmeye devam edip binadan çıkıyor.

Neredeyse bir saat sonra döndüğünde István'ın hâlâ orada olduğunu görünce sinirlenmişe benziyor.

"Ne yapıyorsun?" diyor.

"Seni bekliyorum."

"Neden?"

"Konuşmak istiyorum."

Kadın István'ın elindeki alışveriş torbalarını almasına izin vermiyor.

István kadının peşinden yukarı çıkıyor.

"Seninle konuşmak istiyorum," diyor.

Kadın onu duymazdan geliyor.

Evinin kapısına geldiklerinde kadın nihayet yeniden konuşup, "Buna bir son vermen lazım," diyor.

"Lütfen," diyor István.

"Olmaz."

Kapının kilidini açmaya koyuluyor.

"Seni seviyorum," diyor István.

"Hayır, sevmiyorsun."

"Seviyorum."

"Şunu söylemeyi kes."

Kadının ondan nefret etmeye başladığını görünce bir hafta kadar onu görmemeye karar veriyor. Böyle yaparsa kadının eninde sonunda onu görmeyi kabul edeceğini umuyor.

Ne var ki bir iki güne kalmadan kadını hiç görememek dayanılmaz geliyor. Nerede olduğunu, ne yaptığını bilmemek dayanılmaz. Nefreti ve öfkesi bile bundan daha iyi, böyle hissediyor ve bu hisle bir akşam kadının kapısına vuruyor. Bunu neden yaptığını, ne diyeceğini tam bilmiyor. Sadece onu görmek istiyor.

Kapıya epey bir süre vurması gerekiyor.

Nihayet kapıyı kocası açıyor. "Ne var?" diye soruyor.

"O evde mi?" diye soruyor István.

"Ne?"

"Evde mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diyor kocası.

"O -"

"*Hayır*," diyor kocası, kapıyı kapatmaya davrandı bile.

István içgüdüsel bir şekilde kapıyı itiyor.

Kocası onu durdurmak için elini kaldırıyor. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Kadının içeride olduğundan, adamın István'ın onu görmesini engellemek istediğinden şüphesi olmayan István adamı itip eve girmeye çalışıyor. Kadının kocası onu durdurmaya çalışıyor.

Sahanlıkta arbede çıkıyor.

Büyük kısmı itiş kakış.

Derken kadının kocası merdivenden aşağı düşüyor. Metal tırabzana tutunmaya çalışıyor ama tutunamıyor, kafası daha da aşağıda tırabzana çarparken tuhaf, tok bir ses çıkıyor, sonra adam ara sahanlığın beton zeminine, karısının bitkilerinin yanına seriliyor ve kalkmıyor.

István adamın kalkmasını bekliyor.

Aniden bir sessizlik çöküyor.

István aşağıdan, merdiven boşluğundan gelen sesler duyuyor.

Adamın kalkmayacağı belli olunca István merdivenden inmeye koyuluyor.

Bacakları tir tir titriyor. O kadar çok titriyor ki yürümek bile zor neredeyse.

Adamın serili kaldığı sahanlıktan geçiyor –karısının bitkilerinin birkaçı devrilmiş, toprak saçılmış betona– ve inmeye devam ediyor.

Alt katta evlerin kapıları açık, bazı insanlar kapılarda dikiliyor. István bir şey demeden yanlarından geçiyor, onlar da ona

bir şey demiyorlar. Her ne olduysa, István'ın bununla hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyor olmaları mümkün. Bir şeyler duydukları belli, bağırış çağırışları, bir de adamın kafası metal tırabzana çarptığında çıkan tok sesi belki. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi merdiven boşluğundan yukarı bakıyorlar. István yanlarından geçip merdivenden iniyor, ılık akşam havasına çıkıyor.

Dışarısı hâlâ epey aydınlık.

István yürüyüp gidiyor.

Nereye gittiğini bilmiyor.

Sadece yürümeye devam ediyor.

Ne kadar yürüdüğünü bilmiyor ama loş ve sessiz bir caddede yürürken bir polis arabası yanından yavaşça geçip biraz ileride, köşedeki ufak bir dükkânın önünde durduğunda hava çoktan kararmış. Arabadan iki polis memuru iniyor.

István onlara adını söylediğinde ona kelepçe takıyorlar ve içlerinden biri telsize onu yakaladıklarını söylüyor.

Ufak dükkânın önünde her şeyi baştan sonra izleyen yaşlıca adamlar var. Polis István'ı kelepçelerken sessizce izliyorlar.

Derken içlerinden biri, "Ne yapmış? Süt mü çalmış?" diyor.

Polis memurlarından biri, "Yok," diyor, "adam öldürmüş."

Polis memuru böyle dediğinde bütün bu durum daha da tuhaf geliyor.

Sonra, karakolda başka bir polis memuru, daha önemli biri, ona adamın öldüğünü söylüyor lafı dolandırmadan.

Bunu söyleyince István boş gözlerle polise bakıyor, polis üniforma giymemiş, üstünde kot pantolon ve tişört var, "Bir şey söylemeyecek misin?" diyor.

István muhtemelen şaşırmış görünmüyor ve polis, "Adamın öldüğünü biliyordun zaten, değil mi?" diyor.

István kafasını iki yana sallıyor.

Sonra polis ona adamın öldüğünü bilmiyorduysa neden binadan çıkıp gittiğini, neden ambulans çağırmadığını soruyor.

"Bilmiyorum," diyor István.

"Bilmiyor musun?" diyor polis. "Neden ambulans çağırmadığını bilmiyor musun? İnsanlar kaza olsaydı ambulans çağırırdın diye düşünebilirler."

István polisin aklından geçeni ilk o an anlıyor – polis, István'ın adamı kasten öldürdüğünü düşünüyor.

O anda István kendi anılarından şüphe duymaya başlıyor biraz.

Olanları doğru hatırlayıp hatırlamadığını düşünüyor.

Adamın ölmesini istedi.

Adamın ölmesini *sahiden* istemişti.

"Ölmesini istedin, değil mi?" diyor polis memuru ona.

Ve polis memuru ona adamı öldürme niyetiyle bilerek merdivenden aşağı ittiğini söylediğinde, István olayların belki gerçekten de böyle geliştiğini düşünmeye başlıyor.

Adamın ölmesini istediği, adamın da öldüğü, sırf kazayla açıklanamayacak bir şekilde onu öldürdüğü hissine kapılmaya başlıyor.

Onu *sahiden* merdivenden itti.

Adam bu yüzden merdivenden düştü.

Onu itti.

Ama niyetinin ne olduğunu söylemek zor.

Bunu yaparken, adamı iterken, adam merdivenden düşüp başını metal tırabzana vururken ve sonra ara sahanlıktaki beton zemine, karısının bitkilerinin yanına serilirken ve sonra ayağa kalkmazken István'ın niyetinin ne olduğunu söylemek zor.

2

Ödön'le birlikte soğuk koruda bekliyorlar. Mevsim kış, ikindi vakti, onlar arabaya dayanmış sigara tüttürürken ağaçların altı epey karanlık şimdiden.

"Kimi bekliyoruz?" diye soruyor István.

"Birkaç adamı," diyor Ödön.

"Hırvatistan'da mıyız?" diye soruyor István biraz sonra.

Ödön omuz silkiyor.

"Çok soğuk lan," diyor István birkaç dakika sonra.

"Aynen," diye hemfikir oluyor Ödön.

Bir süre sonra karşı yönden başka bir araba geliyor. Hırvat plakalı küçük bir Suzuki cip.

"Burada bekle," diyor Ödön. "Gözünü açık tut."

İstop eden cipe doğru yürüyor.

Arabadan iki adam iniyor, konuşuyorlar. İngilizce konuşuyor gibiler ama alçak sesle konuşuyorlar ve István konuşulanları duyamıyor.

Gölgelerden onları pek iyi göremiyor da.

Orada öylece duruyor, elleri ceplerinde, üşüyor.

Ayakları, özellikle, çok üşüyor.

Yanlış ayakkabı giymiş.

Ayakkabılarına ve yolun yarı donmuş çamuruna bakıyor.

Bir hafta önce şehirde Ödön'le karşılaştı. Islahevinden uzaktan tanıyordu onu. Ödön, István'ı gördüğüne sevinmiş

gibiydi, ona biraz para kazanmak isteyip istemediğini sordu. István da ona ne demek istediğini sordu. Ödön Hırvatistan'dan bir şeyler getireceğini ve onunla gidecek birine ihtiyacı olduğunu açıkladı.

"Niye ki?" diye sordu István.

"Arkamı kollaması için."

"Nasıl şeyler getireceksin?"

"Neyse ne. Önemli değil."

"Niye birinin arkanı kollamasına ihtiyacın var?"

"Kendimi güvende hissedeyim diye."

"Niye güvende hissetmeyecekmişsin ki?"

"Yanımda senin gibi biri olursa daha güvende hissederim."

"Benim gibi biri ne demek?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

István'ın ıslahevinde kendince bir isim yaptığı doğru. Oradaki herkes gibi o da kendini kollamak zorundaydı. Bazı kavgalar olmuştu. István dövüşmeye yeteneği olduğunu keşfetti.

Ödön de bundan bahsediyordu muhtemelen.

Karşılığında ne kadar ödeyeceğini söyleyince István teklifi kabul etti.

İşte şimdi burada, soğuk koruda kollarını kendine dolamış, Ödön'ün yaklaşık elli metre uzakta, ağaçların altındaki yarı karanlıkta o iki adama ne söylediğini duymaya çalışıyor.

Ödön bir çantayla dönüyor, naylon bir spor çantası bu. Çantayı arabaya koyuyor, sonra geldikleri yoldan geri geri gidiyor.

"Çantada ne var?" diye soruyor István nefesini ellerine üfleyerek. "Uyuşturucu mu?"

"Neyse ne," diye homurdanıyor Ödön. Koltuğunda arkasına dönmüş, darlığı yüzünden manevra yapamadığı yolda geri geri gidiyor.

Hava neredeyse tamamen karardı.

Ana yola çıktıklarında –ki sakin, iki şeritli bir yol bu, trafikten eser yok– farları yakıyor.

Şehre dönüp şehrin István'ın pek iyi bilmediği bir kısmına gidiyorlar. Birkaç sene öncesine kadar bağ bahçeydi burası. Şimdi yamaçtaki evlerin sayısı giderek artıyor. Evlerden birinin önünde duruyorlar, Ödön kapı zilini çalarken István arabada bekliyor.

"Kim oturuyor burada?" diye soruyor István, Ödön çantasız geri dönünce.

"Bilmiyorum," diyor Ödön.

István'a parasını verip onu evine bırakıyor.

O kış aynı şeyi birkaç kez daha yapıyorlar, István'ın eli para görüyor bir süre.

Paranın büyük kısmını gezip tozarak harcıyor, gerçi şehrin gece hayatı bir hayli kısıtlı. En çok gidilen yer Jungle.

Bazen Ödön'ü görüyor orada. Bir seferinde, sarhoşken, Ödön o çantaların içinde muhtemelen eroin olduğunu söylüyor. Avrupa'ya sokulan eroinin ana güzergâhının Balkanlardan geçtiğini, bunun da onun bir parçası olabileceğini anlatıyor.

Bir iki içki içtikten sonra, içinde eroin varsa çantalardan birini alıp kendileri satmaktan söz ediyorlar.

Ama bunu hiçbir zaman yapmıyorlar.

Çantaların içine bakmıyorlar bile.

Evdeki adamdan ödleri kopuyor, ayrıca, çantada her ne varsa adama teslim ettiklerinde aldıkları paradan memnunlar. Gözlerine çok görünüyor.

Derken Ödön ortalıktan kayboluyor ve István yine beş parasız kalıyor.

Islahevinden çıktığından beri doğru düzgün bir iş bulmak için çok uğraştı. Ama ekonomik bunalım zamanı ve pek iş yok.

Vaktinin çoğunu evde pinekleyerek geçiriyor.

Televizyonda gündüz programlarını izliyor, balkonda oturup sigara içiyor.

Ara ara şartlı tahliye memurları ona günlük işler buluyor, kamyondan yük indirmek gibi işler, eline para geçince gidip Jungle'da harcıyor yine. Orada Noémi'yi görüyor sık sık. Noémi dayısının üvey kızı.

O bahar ve yaz birlikte çok vakit geçiriyorlar. István onunla konuşmayı seviyor. Olanlar hakkında, ıslahevine neden girdiği, oranın nasıl bir yer olduğu hakkında konuştuğu çok az kişinden biri o.

Kız şehir meydanının yakınlarında yeni açılan Teksas usulü Meksika restoranında çalışıyor ve István bazen, gün içinde yapacak başka bir şeyi olmadığında orada takılıyor, kızla laflayıp kahve içiyor.

Yaz ilerledikçe orada giderek daha çok vakit geçiriyor.

Mekân onu kendine çekiyor sanki, bunun sebebini merak ediyor.

Sonra anlıyor.

Kıza âşık gibi.

István'a ara ara nasıl baktığını düşününce, o da benzer bir şey hissediyor olabilmiş gibi geliyor.

Ama hamle yapması tuhaf kaçar, sonuçta arkadaşlar. Hatta aile sayılırlar.

Yüksek bir tabureye oturuyor ve kız ona ne istediğini soruyor.

István kahve istediğini söylüyor.

Kız makineye dönüyor, István kızın ona espresso yapmasını izliyor.

Barın arkasındaki duvarda yüksek alkollü içkilerin dizildiği, kasvetli görünen tek bir raf var. Şişelerin çoğu boş, raf dolu dursun diye konmuşlar. Özelikle üst kısımları Meksika

şapkasına ya da kaktüse benzeyen boş tekila şişelerinin sayısı çok fazla.

"Ee, planın ne?"

"Bugün mü?"

"Hı hı."

"Bilmem," diyor István, kızın Marlborosundan bir dal alıp yakmak için kafasını önüne eğiyor. Kızın Batı sigaralarına nasıl para yetiştirdiğine akıl erdiremiyor. Burada çalışarak o kadar iyi kazanıyor olamaz.

Kız da bir sigara alıyor.

Kızın çakmağı István'ın avucunda hâlâ. Bunu kızın çakmak aradığını görünce fark ediyor. Bir şey demeden kızın sigarasını yakıyor. Bunu yaparken dikkatini ağzındaki sigaraya veren kızın yüzüne bakıyor.

"Sağol," diyor kız başını kaldırıp dumanı üflerken.

"Bir şey değil."

Çakmağı bar tezgâhına bırakıp ona arkadaşı Riki'nin orduya katılmayı düşündüğünü söylüyor.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Niye ki?"

"Bu da bir iş sonuçta, değil mi?"

"Doğru," diye hemfikir oluyor kız.

"Neye ihtiyacın varsa veriyorlar diyor – yemek, kalacak yer. Bütün maaşın da yanına kalıyor."

"İyiymiş."

Bir iki dakika daha bu konuda laflıyorlar, sonra kız öğle yemeklerini bitirip hesap ödemek isteyen insanlarla ilgilenirken István lamine kaplı kokteyl menüsüyle yelleniyor.

Hesap ödeyenler gidince mekân boş kalıyor.

István kendisinin de artık kalkması gerektiğini düşünüyor.

Neredeyse bir saattir orada.

"Şimdi öyle mi olduk?"

"Aynen öyle olduk."

"Peki."

István koluyla alnındaki teri siliyor. Bunu yaptıktan sonra kolu şaşırtıcı bir şekilde ıslak. "Vantilatör filan mı alsanız acaba?" diyor.

Kız omuz silkiyor.

Kız da terliyor. Kızın üstdudağında biriken, boğazındaki çukurda parlayan ter István'ın gözünden kaçmıyor.

"Bu benim vereceğim bir karar değil," diyor sigarasını söndürürken.

"Péter'le konuş o zaman," diyor István.

"Eli çok sıkı."

"Yatırım olur ama."

"Yine de yapmaz."

"Vantilatör mü almaz?"

"Bin tane bahane bulur."

"Biraz su alabilir miyim peki?"

Kız bir bardağa su doldurup bara koyuyor.

"Tekrar görüşecek misiniz?" diye soruyor kız, István suyu kana kana içerken.

"Kimle?"

"Öpüştüğün kızla işte."

"Bilmem."

"İstiyor musun?"

Omuz silkiyor.

"Ne demek şimdi bu?" diye soruyor kız.

"Bu demek -" Omuz silkiyor.

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Biraz sıkıcı biri."

"Yine de öpmüşsün."

"Evet," diye kabul ediyor István.

"Sadece öptüğünden emin misin?"

"Eh."

"Başka şeyler de yaptın, değil mi?"

"Belki biraz," diyor. "Annesiyle babası evdeydi," diye açıklama yapıyor. "Küçük panel evlerden birinde yaşıyorlar."

"Bu yüzden mi düzmedin kızı?"

"Sadece bu yüzden değil."

"Bunu biraz merak ediyordum aslında," diyor kız.

"Öyle mi?"

"*Sen de* küçük panel evlerden birinde yaşıyorsun," diyor kız. "Hem de annenle birlikte."

"Evet," diye doğruluyor István.

"Nasıl yürüyor o iş?" diye soruyor kız.

"Nasıl yani?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Evine birilerini götürdüğünde ne yapıyorsun?"

"Eve birilerini götürdüğümü nereden çıkarıyorsun ki?"

"Götürmüyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyor. "Bazen."

"Götürdüğün zaman?"

"Ne?"

"Yani annen ne işler karıştırdığını duymak istemiyordur herhalde."

"Herhalde."

"O evlerde duvarlar nasıl biliyorum."

"Öyle mi?" diyor István.

"Ee?"

"Annem genelde dışarıda oluyor," diyor István.

"Hım."

"Sen?" diye soruyor István.

"Ben ne?"

"İnsanları ailenin evine götürüyor musun?"

Noémi de hâlâ ailesiyle yaşıyor – István'ın dayısı ve kendi annesiyle.

"Gábor sürekli bizdeydi," diyor. "Biliyorsun."

"Hayır, o zamandan beri," diyor István. "O başkaydı çünkü. Yani, Gábor aileden sayılırdı, öyle değil mi?"

"Öyleydi herhalde," diyor pakete uzanıp iki uzun takma tırnağıyla sigarasını diğerlerinin arasından çekip alıyor. Kirpikleri de takma. Yüzünde çok fazla makyaj var.

"Ne oldu onunla sahiden?" diye soruyor István.

"Ne olmuş?" Kız sigarasını yakıyor.

"Neden ayrıldınız?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Peki," diyor. "Merak ettim sadece."

"Konuşmak istemiyorum."

"Tamam."

Noémi çakmağı çakıp aleve bakıyor.

"Amma kalabalık bugün, değil mi?" diyor István omzunun üzerinden tonozlu tavanın altındaki metruk alana ve camın öteki tarafındaki sokağın kahverengimsi ışıltısına bakıyor.

Kız güler gibi yapıyor ama bunu komik bulmadığı açık ya da aklı başka yerde belki.

István terden ıslanan tişörtünün önünü tutup içine hava girsin diye sallıyor.

"Bu yaz tatil yaptın mı?" diye soruyor.

"Yapmadığımı biliyorsun," diyor kız.

"Balaton'a gitmek ister misin?" Bunu sormayı bir süredir planlıyordu.

Kız pek şaşırmış görünmüyor.

Ama heveslenmiş de görünmüyor, ki bu biraz moral bozucu.

"Ne zaman?" diye soruyor kız.

"Ne zaman olursa. Günübirlik. Yüzeriz biraz. İlk izin günün ne zaman?" diye soruyor.

"Pazar," diyor. "Ya da Pazartesi."

"Pazar diyelim mi o zaman?"

Kız önce bir şey demiyor. Sonra, "Bu biraz garip olmaz mı?" diyor.

"Ne garip olmaz mı?"

"Birlikte Balaton'a gitmemiz."

"Niye ki?"

"Bana biraz garip olur gibi geldi," diyor kız.

"Ama niye?"

"Olmaz mı?"

"Niye olsun?"

"Niye demeyi bırakır mısın artık?" diye soruyor gülerek.

István da gülüyor. "Bunu niye garip bulduğunu anlamıyorum sadece," diyor.

"Garip işte."

"Niye garip olduğunu anlamıyorum."

"Evet bunu yeterince belli ettin."

"Ciddi soruyorum," diyor István, "niye garip olsun ki?"

"Öyle geliyor işte."

"Peki."

István ne kadar hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak tişörtünü çırpıyor yine – bu tişörtü Batı'dan gelen şeylerin satıldığı bir ikinci el dükkânından aldı, önündeki dolar peşinde yüzen bebek resmi solmaya yüz tutmuş bile.

"Ne demek istediğimi gerçekten anlamıyor musun?" diye soruyor kız.

"Yok."

"Neyse," diyor. "Sadece daha önce hiç böyle bir şey yapmadık."

"Ee?"

"Ee'si yok. Öyle işte." Gülüyor. "Bütün bir günü benimle geçirmek istediğine emin misin?"

"Değilim," diye yalan söylüyor István gülerek.

Kız yine gülüyor. "Ben de bütün bir günü *seninle* geçirmek istediğimden emin değilim."

István kızın söylediklerinde ne kadar şaka payı olduğunu kestiremiyor, tabii varsa. Yine de gülüyor.

Onu daha dün gördü, niçin haftalardır görmemiş gibi hissediyor şimdi? Sıcak akşam havasında şehre yürüyor. Teks-Meks lokantası geri kalanı iç karartan bir yan sokakta göze batan bir ışık kümesi. Cam kapıyı itip açıyor. O yok. Bunu hemen görüyor. Diğer garson kız orada. "Selam," diyor István'a. Saat hâlâ epey erken, mekân dolu değil henüz. Bir iki saniye dikilip, "Noémi yok mu?" diyor.

Diğer garson kız kafasını iki yana sallıyor.

"Çarşambaları çalıştığını sanıyordum," diyor. István

"Günleri değiştirmek istedi," diyor diğer garson kız.

"Öyle mi?"

Diğer garson kız kafa sallıyor.

"Neden?"

"Bilmem," diyor diğer garson kız.

Köşedeki telefon kulübesinden kızın evini arıyor. Annesi açıyor telefonu. "Dışarıda," diyor István Noémi'nin evde olup olmadığını sorunca.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diyor takip eden sorusunda cevaben.

István sıcak telefon kulübesinde ter dökerken annesine Noémi'nin ne zaman döneceğini bilip bilmediğini soruyor.

"Bilmiyorum," diyor annesi.

Döndüğünde onu araması için mesaj bırakıyor.

Kız ertesi sabaha kadar aramıyor.

"Dün gece neredeydin?" diye soruyor ona.

"Neredeymişim?"

"İşte değildin."

"Biliyorum."

"Ee?"

Kız gülüyor. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Merak ettim sadece."

"Dışarıdaydım."

"Peki."

"Biriyle görüştüm."

"Kiminle?"

"Bir arkadaşla."

"Arkadaş?"

"Evet, arkadaş."

Noémi, István'ı üvey abisi Miki'ye pazar günü Balaton'a gitmek üzere arabasını ödünç alıp alamayacağını sorduğunu ve Miki'nin evet dediğini haber vermek için aradığını söylüyor.

Pazar sabahı hava parçalı bulutlu. Öyle ki István kızın arayıp hava böyleyken gitmeye değmez demesinden endişeleniyor.

Saat on civarı mutfak penceresinden aşağı bakıp Miki'nin eski kırmızı Skoda'sının geldiğini görene kadar endişelenmeye devam ediyor.

"Yukarı çağırsana, kahve içelim," diye öneride bulunuyor István'ın bu kadar dikkatli neye baktığını görmek için pencerenin başına gelen annesi.

"Yola çıkmamız lazım," diyor István.

Buna rağmen, diyafondan ses geldiğinde annesi Noémi'yi yukarı davet ediyor.

Annesi kızı içeri buyur ederken István mutfakta durup kahve demliğini kurcalıyor.

István'a çok uzun gelen bir süre holde konuşuyorlar.

Nihayetinde Noémi mutfak kapısında beliriyor ve István kızın yüzüne bile bakmadan, "Kahve ister misin?" diye soruyor.

"Aslında istemem," diyor kız gülümseyerek. "Çok içtim. Yaprak gibi titriyorum." Elini öne uzatıyor.

"Öyle mi?" diyor István bir kaşığı yıkarken.

Kız gülüyor.

"Komik olan ne?" diye soruyor István.

"Bilmem," diyor kız.

On dakika sonra çıkıyorlar.

István direksiyona kendi geçmeyi öneriyor.

"Miki buna izin vermediğini özellikle söyledi," diyor kız.

"Siktir et Miki'yi."

Kız tereddüt ediyor, sonra anahtarları arabanın tepesinden fırlatıyor, kırmızı boya yer yer soyulup altındaki daha soluk renkli bir şeyi ele vermeye başlamış, güneş yanığından soyulan deri gibi. "Dikkatli olsan iyi edersin," diyor Noémi.

"Ben hep dikkatliyim."

"Bok dikkatlisin," diyor kız. "Hem sen ehliyetini alalı ne kadar oldu ki?"

"Birkaç ay," diyor István koltuğunu ayarlarken.

"Kaza yaparsan arabayı kendim kullandığımı söylemek zorunda kalacağım."

"Bana göre hava hoş"

"Bana göre değil ama."

István direksiyon kolonunda anahtarı yuvasına denk getirmeye çalışıyor. "Kaza filan yapmayacağım," diyor, anahtarı çeviriyor.

Skoda birden ileri atılıp öndeki arabaya çarpmasına ramak kala istop ediyor.

"Siktir ya," diyor Noémi.

"Vitese takılı olduğunu fark etmedim."

"Kontrol etmen gerekirdi."

"Söyleseydin ya."

"Sürmek istediğine emin misin?"

"Evet."

Aslında oyalanacak bir şeyi olsun istiyor, bir şeyle uğraşsın, üstündeki şu gergin enerjiyi atsın.

Vitesi boşa alıp anahtarı tekrar çeviriyor.

"Oldu işte," diyor motor sorunsuz çalışınca.

"Aferin," diyor Noémi.

"Siktir ordan," diyor István.

Kız gülüyor.

Ayaklarını kaldırıp gösterge panelinin sert plastiğine dayıyor. Kızın ayakları, tıpkı görüş alanına giren bacakları gibi István'ın dikkatini ciddi şekilde dağıtıyor.

Arabayı toplu konuttan çıkarıp ana yola sürerken onları görmezden gelmeye çalışıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor görmezden gelirken.

"Nasıl yani?"

"Nasıl nasıl yani?"

"Ne garip bir soru bu," diyor kız.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neden garipmiş?"

"Bilmem ki. Yetişkinlerin birbirine sorduğu bir şey gibi."

"Biz yetişkin değil miyiz?"

Kız yine gülüyor. "Olabilir," diyor.

Şehirden çıkıyorlar, araba gönülsüzce hızlanıyor.

Açık camlarda rüzgâr uğulduyor.

İki şeritli yolda traktör ve kamyonların arkasına takıldıklarında yanlarından kurumuş ayçiçeği ve mısır tarlaları akıyor yavaş yavaş.

Zayıf motor özellikle yokuş çıkarken arabaları sollamakta zorlanıyor.

Pek konuşmuyorlar, rüzgârın gürültüsü yüzünden bağırmak zorunda kalacakları için böyle biraz da, pencereleri kapasalar sıcaktan pişerler.

Sırf yapacak bir şey olsun diye, Noémi torpido gözündeki keşmekeşi karıştırıp Miki'nin kasetlerini buluyor.

Kasetlerin birini teybe koyuyor, birlikte Miki'nin boktan zevkine gülüyorlar – Macar metali çalıyor, boğuk sesli bir herif ölüm ve şeytan hakkında bir şeyler bağırıyor.

Müzikten usandıklarında kız ayak başparmağıyla kaseti durduruyor.

"Sağol," diyor István.

"Sigara ister misin?"

"Hı hı."

Kız bir sigara yakıp István'a veriyor, sonra kendisine de yakıyor.

Ara ara çiftliklerden kötü kokular geliyor burunlarına, bazen de yol dümdüz akıp giderken birileri güneşten rengi atmış bir şemsiyenin altındaki bir masada şeftali yahut da kavun satıyor. Üstlerinde askılı bluzlar ve mini eteklerle ağaçların gölgelerinde, arabaların çekilebileceği cepler sunan toprak yolların girişlerinde bekleyen, canlarının sıkıldığı her hallerinden belli kadınlar gördükleri de oluyor.

"Sen hiç yaptın mı?" diye soruyor Noémi.

"Ne? Bedenimi satıp satmadığımı mı soruyorsun?"

Kız gülüyor. "Bir fahişeyle yattın mı hiç?"

"Yok," diyor István. Sonra, kız bir şey demeyince, "Ciddi söylüyorum," diyor.

"Peki," diyor kız, bir daha gülüyor, gülüşü bu kez daha soğuk. "Sana inanıyorum."

"Hayatta böyle bir şey yapmam," diyor István. "Bunun için para ödemeye ihtiyacım yok."

"Bak sen şu laflara," diye alay ediyor kız.

"Yapmam çünkü."

"Kaç kişiyle yattın peki?" diye soruyor.

"Ne? Toplam mı?"

"Evet.

"*Yatmaktan* kastın ne?"

"Biliyorsun işte."

"Hayır, bilmiyorum... Düzüşmekten mi bahsediyorsun?"

"Neyse işte."

"Elle muamele de sayılıyor mu?"

Kız bir an düşünüp cevap veriyor, "Sayılır."

"Bilmiyorum," diyor István.

Aslında biliyor, tam sayı ezberinde. Bunun utanç verici ölçüde küçük bir sayı olduğunu düşünüyor. Islahevinde geçirdiği üç yıl bu açıdan heba oldu sayılır, çıktığından beri geçen bir senede de öyle ya da böyle bir şey yaşadığı kadınların hesabını tutmak pek zor olmadı.

"Bilmiyorum," diyor tekrar.

"Bal gibi de biliyorsun," diyor Noémi.

István aynı soruyu ona soruyor.

Kız uzunca bir süre düşünüp parmaklarıyla hesap kitap yaptıktan sonra, "Yirmi üç," diyor.

István şaşırdığını belli etmemeye çalışıyor. "Ya?"

"Sanırım," diyor kız. "Unuttuğum kimse yoksa tabii." Gülüyor.

"Yirmi üç demek?" diyor István.

"Evet."

Deneyimlerinin büyük kısmını, en azından sayısal açıdan, önceki sene edinmeleri itibarıyla durumlarında bir benzerlik var aslında, kız örneğinde bunun sebebi önceki seneye kadar Gábor'la birlikte olması. Telaffuz ettiği sayının István'a beklenmedik ölçüde yüksek gelmesinin sebebi bu. Kızın önüne gelenle yattığını zaten biliyordu. Yine de, bir sene için fazla geliyor bu sayı. "Gábor'dan önce kimse olmadı mı?"

"Oldu," diyor kız.

"Ya?"

"Evet. Gábor ikinciydi."

"Peki."

"Sonra... *beş sene* boyunca başka kimse olmadı," diyor.

"Hiç kimse mi?"

"Evet,"

"O hâlde," diyor István dikkatini önündeki yola vermeye çalışarak, "geçtiğimiz bir senede yirmi bir kişiyle yattın."

"Öyle sanırım," diyor Noémi.

"İyiymiş."

"Şok mu oldun?" diye soruyor kız.

"Bilmem," diyor István.

Noémi gülüyor. "Resmen şok oldun."

"Eh, belki," diye kabul ediyor István.

Arabayı gölün yakınındaki iç sıkıcı bungalovlarla dolu bir sokağa park ediyorlar.

Plastik kaplı şoför koltuğunda geçen iki küsur saatten sonra tişörtünün sırtı terden ıslanıp tenine yapışmış. István tişörtünü sıyırıp kafasından çıkarıyor, sonra kaldırımda tel örgünün yanında durup sigara yakıyor.

Ortalık epey sakin – yaz sezonu resmi olarak bir hafta önce bitti. Terk edilmiş gibi de değil ama. İnsanlar bisikletlerle yanlarından geçiyor ya da havluları ve diğer eşyalarıyla göle doğru yürüyorlar. Eski Skoda'yı kilitledikten sonra onlar da aynısını yapıyor.

Göle yaklaşırlarken rüzgâr şiddetleniyor. Yürüdükleri yol birden bitiveriyor, asfalt bozulup yerini üstünde insanların uzandığı kumla karışık çimene bırakıyor, sonra gölün koyu mavi suyu başlıyor, karşı kıyıdaki tepelerin tuhaf hatları.

Yüzüyorlar, yüzdükten sonra çimene serdikleri havluların üzerinde uzanırken kız saçlarını sıkıp suyunu akıtıyor.

"Güzel, değil mi?" diyor István.

"Evet, güzel," diye kabul ediyor Noémi.

Geçmişte oraya ayrı ayrı geldikleri zamanlardan söz ediyorlar bir süre, ailecek çıkılan tatiller, okul gezileri, neredeydiler, neler oldu, sonra çok sıcakladıklarında bir daha yüzüyorlar. Suyun bulanık bir sığlığı var, canlı şeylerin ve ölü şeylerin yüzdüğü ipeksi, yeşil bir çorba. Kıyı boyunca sazlıklar kümelenmiş. Bir noktada sazlıkların arasından bir iskele baş veriyor. Şahsa özel olabilir. Yine de çıkıp uzanıyorlar. Gölden esen

rüzgârla tüyleri diken diken oluyor, sazlıklar mahmurlukla sallanıyor. İskelenin tahtaları sıcak ve kuru kokuyor. Uzunca bir süre konuşmuyorlar.

István bir süre sonra kafasını kaldırınca kızın doğrulup oturduğunu, parmaklarıyla bir çimen sapını asabi asabi eğip bükerken gölün karşı kıyısındaki tepelere baktığını görüyor. O da doğrulup tepelere bakıyor. Tepelerin üzerine çarşaf serilmiş mobilyalara benzediğini, bu yüzden altlarında ne olduğunu tam olarak seçmenin imkânsız olduğunu düşünüyor. Bir iki dakika öylece oturuyorlar, István kıza dokunup dokunmamayı düşünüyor. Kızın onun bunu yapmasını bekleyip beklemediğini merak ediyor.

Derken o an geçip gidiyor, kız iskelenin ucunda dikilip suya bakıyor.

Dönüp István'ın onu izlediğini görüyor.

"Ne var?" diye soruyor.

István omuz silkiyor.

"Karnım acıktı," diyor kız.

Kıyı boyunca derme çatma lokantalar var, içlerinden birinin terasına oturup plastik çatal bıçaklarla kâğıt tabaklardan yağlı yağlı balık yiyorlar.

"Bir bira içsek mi?" diye öneriyor István.

"Tamam ama sadece bir tane," diyor kız.

István üstünde hâlâ sadece şort mayosu ve ayağında terliklerle kasaya gidip iki Soproni istiyor, kadın biraları buzdolabından çıkarıyor.

"Sağol," diyor Noémi, István biralarla masaya geçince.

István kendisininkini açıp bir yudum alıyor, sonra kıza yakınlarda kimseyle görüşüp görüşmediğini soruyor.

"Görüşmek derken?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Randevu filan anlamında mı?"

"Hı hı."

"Yok, görüştüm denemez. Ciddi bir şey olmadı."

"Ne demek şimdi bu?"

"Ciddi bir şey olmadı demek," diyor kız önündeki son balığın gümüşi etini yumuşak kılçıktan ayıklarken.

István kendi balığına neredeyse hiç dokunmadı.

Bir sigara yakıp, "Geçen gün soruma cevap vermedin," diyor.

"Ne sorusu?"

"Eve birilerini götürüp götürmediğini sormuştum."

"Ha, şu soru."

"Cevap?"

"Hayır," diyor kız. "Yani, götürdüğüm oldu." Ama birkaç aydır kimseyle yatmadığını söylüyor.

"Cidden mi?"

"Cidden."

"Aylardır?"

"Evet."

"Niye ki?"

Kız omuz silkiyor.

"Ne bileyim, özlemiyor musun?" diye soruyor István.

"Özlemek mi?"

"Anlarsın ya."

"Seksi mi?"

"Hı hı."

"Başka yollar da var," diyor kız ona bakmadan.

"Başka yollar mı? Yani şey mi?.."

"Mastürbasyon," diyor kız.

István bir an için o kadar utanmış görünüyor ki kız gülüyor.

"Eminim sen de konuya biraz hâkimsindir," diyor kız parmaklarını kâğıt peçeteye silerken.

"Eh, biraz," diye kabul ediyor István.

Bir iki dakika sonra konu pornoya geliyor.

Noémi çoğunlukla lezbiyen pornosu izlediğini çünkü filmlerdeki erkekleri çok itici bulduğunu söylüyor.

"Nasıl yani?" diye soruyor István.

"Tam bir pislik gibi davranıyorlar," diyor kız.

"Erkekler mi?"

"Evet." O adamları taklit ediyor birden – *"Al bakalım orospu, yala şunu orospu."*

István kızın taklidinin bu kadar isabetli olmasına gülüyor.

"Korkunç," diyor kız.

"Evet," diye doğruluyor István.

"Bunun erkeklerin hoşuna gitmesi gerçekten çok korkunç. Sen de seviyor musun böyle şeyleri?"

"Pek bayılmıyorum," diyor István sigarasının külünü silkerken. "Lezbiyen pornoları seni tahrik ediyor mu?"

"Evet," diyor kız.

"Peki hiç yaptın mı?"

"Ne, bir kadınla yatmaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Hayır," diyor kız.

"İster miydin?"

"İstemezdim herhalde." Kızın kendi ikircikli tavrına gülüyor.

"Herhalde mi?"

"Yok. İstemezdim sanırım." Şimdi hafiften utanan o, lafı István'a çeviriyor. "Ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Anladığım kadarıyla sen bir erkekle seks *yaptın* gerçekten."

István sarhoşlarken ıslahevindeki o tek seferlik olayı anlatmıştı ona.

Anlattığına pişmandı şimdi.

"Önemli bir şey değildi o ya," diyor.

"Pek öyle demiyordun ama."

"Çaresizlikten hep," diyor.

"Emin misin, hepsi bu kadar mı?"

István kızın ona takıldığını düşünüp gülüyor. "Bu kadar. Bir tane daha ister misin?" diye soruyor kızın Soproni kutusunu işaret edip.

"İkimiz birden birer tane daha içemeyiz," diye dikkat çekiyor kız.

"İçemez miyiz?"

"Dönüş yolunda birimizin araba kullanması gerekecek."

"Şart değil. Geceyi burada geçirebiliriz," diye öneride bulunuyor, önerinin ağzından bu kadar doğal ve kendiliğinden çıkmasına memnun oluyor.

"Nerede?" diye soruyor kız, fikri elinin tersiyle itmiyor en azından.

István omuz silkiyor. "Bilmem."

"Arabada uyumam, ona göre," diyor kız gülerek.

"Biliyorum."

"Çalıların dibinde yatacak da değilim."

"Biliyorum," diyor István. "Benim aklımda otelde kalmak vardı."

Kız teklifi özümsemek için bir an duruyor. "Sende para var mı?"

"Tabii ki."

"Ne parası?"

"Para işte."

Annesinin István'ın doğum günü için verdiği para bu. Kıza bunu söylemiyor.

"Bilemiyorum," diyor kız.

"Niye ki?"

Kız konuyu bir kez daha tartıyor gibi görünüyor, düşünürken István'a bakıyor. Sonunda öyle yapacaklarsa otel işini şimdi, hâlâ az çok ayıkken çözmeleri gerektiğini söylüyor çünkü sonra oda bulamayabilirler.

"Tabii," diyor István, ne kadar heyecanlandığını belli etmemeye çalışıyor ama gölün yakınındaki otellerin çoğunun dolu olduğu ortaya çıkınca hevesi kursağında kalıyor, belki de geceyi orada geçiremeyeceklerinden endişe etmeye başlıyor.

Akşamüstü oldu bile. Gölün o kısmındaki otellerin sonuncusuna yaklaşırlarken gölgeler yolda uzuyor, otel toprak rengi, hantal bir bina, betondan. Lobi rutubetli ve loş. István tedirgin tedirgin oda sorunca, "Evet, bir iki odamız boş," diyor adam cevaben.

István fiyatları duyunca Noémi'yi kenara çekip "Yanımdaki para iki tanesine yetmez," diyor.

"İki odaya mı?"

"Evet."

"Yani?"

"Sen bilirsin," diyor István.

Tek bir oda tutuyorlar, iki tek yataklı.

Oda beton bir kutu gibi, yerde kahverengi halı, alçak yatakların üstünde pütürlü turuncu örtüler var.

Sırayla banyoya giriyorlar, ıslak mayolarını asıp yeniden dışarı çıkıyor, su kenarında bir terasta birer içki daha içiyorlar.

Önceki kadar çok konuşmuyorlar.

Güneş batıyor.

Orada, yumuşak yatay ışıkta oturuyorlar.

"Ne var?" diye soruyor kız.

István hâlâ ona bakıyor.

"Ne?" diyor kız yine.

"Seni öpebilir miyim?" diyor István.

Bunu söylemeyi aklından geçirdiği anda söylüyor.

Bu işlerin nasıl olduğunu biliyor. Tereddüt ederse yapamaz.

Bu yüzden tereddüt etmiyor.

Söyleyiveriyor.

Ve sonra, yan masalardan birinde yabancı turistler avaz

avaz şarkı söyledikleri hâlde, ortama mutlak bir sessizlik çökmüş gibi geliyor, ta ki kız, "Peki, öp," diyene kadar.

Pervaneler lambalara saldırıyor. Yan masadaki yabancı turistler şarkı söylemeye devam ediyor.

Öpüşmeyi bırakıyorlar ve orada öylece oturup diğer insanlara bakıyorlar.

Bir şey söylemiyorlar. Görünüşe bakılırsa söylenecek bir şey yok şu anda.

"Bir tane daha?" diye soruyor István. İçkiden bahsediyor. Kızın elini tutuyor, el sıcak ve nemli, kızın elini parmaklarıyla yoğuruyor âdeta. Artık bunu yapma izni olmasında harikulade bir yan var.

"İstemiyorum galiba," diyor kız.

"Dönelim mi?"

Kız kafa sallıyor.

Otel bir iki dakikalık yürüme mesafesinde. Ilık karanlıkta yürüyorlar. István bu gece beraber olacaklarına kesin gözüyle bakıyor artık, merdiveni çıkarlarken gerginlikle heyecandan sersemlemiş hâlde. Odalarının olduğu kata varıyor ve kahverengi halılı sessiz koridordan geçiyorlar. István'ın titreyen elleri anahtarı kilide sokmakta zorlanıyor. Odaya girer girmez kızı yeniden öpmeye çalışıyor hemen.

"Hayır," diyor kız usulca. "Olmaz."

"Niye ki?"

"Bu gece bir şey olmayacak," diyor kız, onu kol mesafesinde tutuyor gibi.

"Niye ki?" diye soruyor István yine.

"Öyle işte," diyor kız.

"Peki," diyor István epey bir saniye geçince.

"Anlaştık mı?" diyor kız, István'ın durumu anladığından emin olmak istiyor.

"Evet."

Kız kolunu indiriyor.

"Hangi yatağı istiyorsun?" diye soruyor.

"Fark etmez," diyor István, konu kesin bir şekilde kapandı mı, yoksa açık kapı var mı emin olamıyor.

"Bu yatak benim o zaman," diyor kız.

"Tamam."

"Ben banyoya giriyorum." Banyonun koyu kahverengi kapısını işaret ediyor.

"Peki."

Kendisinin olduğu anlaşılan yatağa uzanıp bir sigara yakıyor. Elleri hâlâ titriyor.

Bir dakika kadar sonra banyodan duş sesi geliyor.

Kız içeride duş alıyor.

Kapıyı açıp bakma arzusu karşı konamayacak kadar güçlü neredeyse.

Ama karşı koyuyor.

Kızın bu gece bir şey olmayacak derken son sözünü söylemediğini umuyor hâlâ. Kızın onu nasıl öptüğünü, kamusal alanda çok da münasip sayılmayacak bir şekilde nasıl yiyiştiklerini düşününce kızın da daha fazlasını istemeyişine akıl erdiremiyor.

Noémi banyodan çıktığında István ikinci sigarasını içiyor.

Bir iki dakika sonra banyoya o giriyor.

Duş başlığı niyetine hortum gibi bir şey var, István yıkanıp sonra oradaki küçük havluyu beline sarıyor ve kızın uyuyor numarası yaptığı yatak odasına dönüyor. Numara yaptığı kesin. Daha bir iki dakika oldu çünkü. Nitekim István'ın ağırlığını şiltede hisseder hissetmez doğruluyor.

"Ne oldu?" diyor kız.

István kızın yatağının kenarında oturuyor. Elini uzatıp yüzüne dokunacak olunca kız onu durduruyor.

"Lütfen," diyor.

Lütfen deyişinden, biraz korkmuş gibi neredeyse, biraz da

kızgın, sadece bu gece için değil, belki gelecek için de pek bir umut olmadığı belli.

"Lütfen," diyor kız tekrar.

"Anlamıyorum," diyor István.

"Neyi anlamıyorsun?"

"Ben sandım ki..."

Noémi, István'ın cümlesini bitirmesini bekliyor, bitirmeyince, "Üzgünüm. O kadar basit değil," diyor.

"Değil mi?"

"Evet."

"Niye ki?"

Yine uzun bir sessizlik.

"Şey yüzünden mi?.."

Bu cümleyi de bitirmiyor.

"Ney yüzünden mi?" diye soruyor kız.

István cevap vermeyince, "Sana tam olarak dürüst davranmadım," diyor.

"Nasıl yani?"

"Görüştüğüm biri var. Üzgünüm."

Loş ışıkta öyle yarı çıplak oturup epey uzunca bir süre kıza bakıyor. "Kim?"

"Tanımazsın."

"Kim o?"

"Ne fark eder ki?"

"Bilmek istiyorum."

"Adı John," diyor kız, ona söyleyip söylemeyeceğine hemen karar veremedi belli ki.

"John mu?"

"Evet."

"Yabancı mı?"

"İngiliz," diyor kız.

"Turist filan mı?"

Kız adamın kasabada yaşadığını söylüyor.

"Niye ki?" diye soruyor István.

"British American Tobacco'da çalışıyor," diyor kız. "Sigara fabrikasını onlar almış. O da orada müdür."

Yine uzun bir sessizlik oluyor, sonra István, "Nereden tanışıyorsunuz?" diyor.

"Teks-Meks'e içmeye geliyor bazen," diyor kız.

"Öyle mi?"

Kız kafa sallıyor ve István'ın aklına bu adamla karşılaşmış olabileceği geliyor, bir iki hafta önce kızı görmeye uğradığında mekânda yabancı biri vardı. Yaşça daha büyük bir adam, otuz filan olabilir, barda oturmuş pahalı tekila içip Noémi'yle İngilizce konuşuyordu. István geldikten kısa bir süre sonra gitmişti.

"Sakallıyı mı diyorsun?" diye soruyor.

"Sakalı var," diyor kız. "Evet."

"Şu ufak tefek adam."

"Ufak tefek değil."

"Basbayağı ufak tefek."

"Aman neyse," diyor kız.

"O mu yani?"

"Evet, o."

"Onunla mı görüşüyorsun?"

"Evet. Üzgünüm," diyor. "Sana söylemem gerekirdi." István'ın koluna dokunacak gibi oluyor. Sonra belki tereddüt edip dokunmuyor.

István pek iyi uyuyamıyor, hemen hemen hiç uyumuyor hatta.

Ara ara dalıveriyor, sonra yeniden uyanıyor.

Derken gözlerini açıyor ve hava aydınlanmış.

Orada, o beton otel odasında uyanmak garip geliyor, hele ki diğer yataktaki hareketsiz şeklin o olduğunu bilirken.

Kız hâlâ uyuyor gibi görünüyor.

István da yeniden uyumaya çalışıyor ama nafile.

Balkona çıkıyor –daha önce fark etmediği küçük bir balkon var– ve orada duran beyaz plastik sandalyeye oturup sigara yakıyor.

Işığın vaziyetinden ve etrafın sessizliğinden sabahın çok erken bir saati olduğu belli.

Hava dönmüş sanki.

Turkuaz gölün üzerinde gri bir bulut şeridi asılı ve havada neredeyse sonbahar serinliği var.

Üstünde tişörtü ve şortuyla hafiften üşüdüğü bile söylenebilir.

Epeyce oturmuşken kızın sesiyle irkiliyor.

"Günaydın," diyor kız balkon kapısından.

István arkasını dönüyor. Kız turuncu yatak örtüsüne pelerin gibi sarınmış, örtünün altında az bir parça kıyafet olduğunu saklamak istemiş sanki.

"Günaydın," diyor.

"Nasılsın?" diye soruyor kız ve soru normalden daha büyük bir önem taşıyormuşa benziyor.

"İyiyim," diyor.

Değil oysa.

Dönüş yolunun büyük kısmı sessizlik içinde geçiyor. Yol da şaşırtıcı bir şekilde kısa geliyor, ânında bitiveriyor sanki. Noémi, István'ı annesiyle birlikte yaşadığı toplu konuta bırakıyor.

István merdiveni çıkarken zor kısmın daha yeni başladığını anlıyor.

Sonraki birkaç gün ne yemek yiyebiliyor ne de gözüne uyku giriyor.

Balkonda sigara içerek çok fazla vakit geçiriyor.

Sanki birden sonbahar bastırıyor.

Hava rüzgârlı, ağaçlar yaprak dökmeye başlıyor.

Bütün gece yağmur yağıyor.

"Bir işe girmen lazım," diyor annesi sabah. Dışarıda yağ-

mur yağarken onlar mutfaktaki küçük kare masada karşılıklı oturmuşlar. "Dinliyor musun beni?" diye soruyor annesi.

"Evet."

"Kafan başka yerde, değil mi?" diyor.

"Hayır," diyor István.

"Bir işe girmen lazım," diyor annesi yine.

Bir iki ay sonra başka bir şey bulamayınca orduya yazılıyor.

3

Bir tür aksaklık söz konusu. Her gün uçağa binip gideceklerini sanıyorlar ama her gün "yirmi dört saat" daha bekleneceği söyleniyor. Yüzme havuzlu bir otelde kalıyorlar. Günün büyük kısmını havuz başında geçiriyorlar.

Hava yüzmek için yeterince sıcak değil aslında. Havuz havası değil. Yirmi dört derece mi ne. Günün büyük kısmını havuz kenarında geçiriyorlar yine de – yapacak başka bir şey yok.

Havuz kenarındaki plastik şezlonglar o kulelere bakıyor – gökyüzüne doğrulmuş dikenlere benzeyen üç kule, ikisine mavi küreler saplanmış.

Gözlerini açıyor ve onları görüyor, o boşlukta, boş gökyüzüne nişan almış.

Öğleden sonra genellikle hafif bir uyku bastırıyor.

Boyutsuz bir dünyada sesler soyut bir nitelik kazanıyor.

Serçeler.

Oradan geçen bir helikopter.

Farklı mesafelerden insan sesleri.

Bir şey daha, ne olduğundan emin değil.

Serçeler.

Gözlerini açıyor ve bir şeyleri değişmiş buluyor. Gölgeler başka yerlerde. Işığın vaziyeti de tam aynı değil, daha yumuşak şimdi, daha renkli ve pırıltılı ve havuzun da bir kısmı gölgede kalmış, su orada düz ve derin görünüyor bu yüzden.

Güneş, havuzdan çıktığında ısıtacak kadar güçlüyken hâlâ, son bir kez yüzmek istiyor insan. Bu yüzden saat dört civarında kalkıp havuz kenarına gidiyor.

İçinde bir üzüntüyle orada oyalanıyor.

Sonra dalıyor, sular sıçrayıp kenarlardaki giderlerden yutuluyor.

Otel restoranında kullandıkları fişler var. Yemekler her zaman açık büfe. Bütün öğünleri orada yiyorlar. Garip çeşitler oluyor.

Olmayan bir şey varsa o da alkol.

Hiçbir yerde alkol yok.

Bir iki kez şehirde dolaşıyorlar. Şehirde yapacak hiçbir şey yok, bu yüzden çok geçmeden otele dönüyorlar.

Akşamları camilerin sesi –ya da her ne deniyorsa buna– var.

Dört bir yandan başlıyorlar, tam olarak aynı anda değil ama üst üste biniyorlar, dolayısıyla sonuç biraz kaotik.

Ama bunda hoşuna giden bir yan var.

Hava titreşiyor sanki.

Bittiğinde de aynı anda susmuyorlar. Tek bir ses kalana dek teker teker çekiliyor, sonra sona kalan da susuyor ve hava neredeyse kararmış oluyor o anda, ebabil kuşlarının sesi duyuluyor, oyalanan alacakaranlıkta ihtiyatsızlığı andıran bir hızla dolaşırken çığlık çığlığa bağırıyorlar. O vakitte dışarıda oturup sigara içiyor genellikle, ebabiller havada çığlık çığlığa dört dönüyor. Havuzun yüzeyini sıyırıp geçtiklerini fark ediyor, sudan içiyorlar. Tadı berbat olmalı – suya çok fazla klor konuyor.

Sigarasını kum dolu kül tablalarının birinde söndürüp asansörle dördüncü kata çıkıyor.

Norbi'yle aynı odada kalıyorlar.

Kuveyt'teki fahişelerin çoğu Güney Doğu Asya'dan geliyor. Salı günü akşam yemeğinde o gece uçacakları haberi yayılıyor. Eşyalarını toplayıp lobide bekliyorlar, bir yanları yanlış

alarm olduğunun söylenmesini bekliyor hâlâ. Daha önce iki kez oldu bu.

Ama otobüsler geliyor.

Otobüsleri otelin önünde gördüklerinde heyecan dolu mırıltılar yükseliyor. Bu iki beyaz otobüsün üstünde kime ait olduğunu gösteren hiçbir işaret yok.

Bundan sonra uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. Otobüsler orada öylece bekliyor, Pakistanlı şoförleri yanlarında sigara içiyor.

Sonra binbaşı geliyor nihayet ve otobüslere biniyorlar, otobüsler şehrin ılık ve sakin sokaklarında yol alıyor.

Binbaşı otobüsün önünde onlara dönüp dengesini sağlamak için iki koltuktan destek alarak Ali Al Salem'e gittiklerini söylüyor.

Eve gitmeyeceklermiş ama.

Almanya'daki Ramstein Hava Üssü'ne gideceklermiş.

"Oradan Tata'ya nakliye olacak. Üzgünüm, çocuklar," diyor Binbaşı, askerlerin hayal kırıklığı dolu seslerinin üstüne. "Bu gece yola çıkıyoruz hiç değilse."

Ne var ki uçakta bir arıza var.

Ertesi sabaha kadar kalkmıyor.

Geceyi Ali Al Salem'de yerlerde yatarak geçiriyor, yastık niyetine sırt çantalarını kullanıyorlar.

Bir masanın üstünde streçlenmiş sandviçler var, Mars ve Snickers dolu sepetler, cam şişelerde meşrubatlar ve kahve makinesi için jetonlar.

Bir de sigara otomatı var.

Eve götürmek için bir iki paket sigara alıyor üstünde Arapça yazılar ve yelkenli resimleri olan son Kuveyt bozukluklarıyla.

Asfaltın üzerinde uçağa yürürlerken öğlen olmak üzere. Uçak soluk bir griye boyanmış ve otobüsler gibi uçağın üstünde de kime ait olduğunu gösteren hiçbir işaret yok.

Ama Amerikan uçağı bu. Bunu biliyorlar.

Amerikalılar var bir kere.

Amerikalıların çoğu sabah geliyor üsse, iyi bir uyku çekmiş gibi görünüyorlar. Gürültücüler, neşelerine diyecek yok.

"Siz neredensiniz?" diye soruyor içlerinden biri.

"Macaristan," diyor István.

"Aa, öyle mi?" diyor Amerikalı.

"Öyle," diyor István.

Ağır sırt çantalarıyla asfaltın üstünde onları bekleyen uçağa yürüyorlar.

Hava biraz bulutlu. Gün ışığı bulutların arasından süzüldüğünde yumuşak. Hava hep böyle olsaydı güzel olurdu.

Çantalarını uçağa yüklenmek üzere asfalta bırakıp metal merdiveni tırmanıyorlar.

Koltuklar numaralı değil. Kim nereye isterse oraya oturuyor. István Norbi'yle Balázs'ın yanına geçiyor ve eve vardıklarında nasıl bir gece geçirmeyi planladıklarını konuşuyorlar. Uzun zamandır planladıkları bir şey bu, kendilerine vaat ettikleri bir şey gibi – dışarıda geçirecekleri bu muazzam gece, memleketteki ilk gece.

Uçakta uyuyor.

Uyanıp etrafına bakıyor.

Uyuyakaldığında nasıl görünüyorsa tıpatıp öyle görünüyor her şey.

Ötekiler de çoğunlukla uyuyor.

Bir yerlerden kulaklıktan sızan müzik sesi geliyor.

Güneşliklerin yarısından çoğu çekilmiş, onun yanındaki de öyle. Birazcık kaldırıyor. İçeri dolan ışık öyle kuvvetli ki can yakıyor, bu yüzden hemen geri indiriyor. Işığın vaziyetinden günün hangi vaktinde olduklarını, nerede olduklarını kestirmek zor. Ama gündüz işte, gece değil, oysa gece olması gerekirmiş gibi geliyor.

Almanya'daki Amerikan üssünde bekliyorlar. Uçakta on-

larla birlikte gelen Amerikalılar ortadan kayboldu. Onlar kaldı sadece, Macarlar, pencerelerde karanlık, üstlerindeki çizgi çizgi ışıkla bekliyorlar. Herkese yetecek kadar koltuk yok. Bazıları yere oturuyor. Oraya varır varmaz subaylar bir yere gitti. Sonra üstü sandviç dolu bir servis arabasıyla döndüler. Subaylar servis arabasından yemiyor, belli ki karınlarını doyurmuşlar. Ama askerler arabanın başına üşüşüyor. Çok açlar, uçakta yiyecek hiçbir şey yoktu. Onlar yerken binbaşı otobüslerin iki saate geleceğini söylüyor. "Ben bunları söylerken Tata'dan yola çıktılar bile," diyor, alaycı tezahüratlar duyuluyor.

István, Norbi ve Balázs yere oturmuş sandviçlerini yiyorlar. Planladıkları geceden bahsediyorlar yine. "Ya speed ya kok ayarlamak lazım ya da ikisinden de," diyor István.

"Aynen," diyor Norbi.

"Tanıdık var mı?" diye soruyor István.

"Tata'da mı?"

"Hı hı," diyor István.

"Yok," diyor Norbi.

"Senin var mı?" diye soruyor Balázs'a.

Balázs yemeğine yumulmuş, kafasını iki yana sallıyor.

Binadan çıkıp dışarının karanlığında bekleyen otobüslere yürürken, otobüslerin motorlarından güçlü bir mazot kokusu yayılırken, bir seneyi aşkın zamandır ilk kez soğuğu hissediyor.

Öyle hoş bir his ki, yüzüne vuran bu sert soğuk, kendi nefesinin yabancı sureti.

Otobüsün içindeki ışık loş bir turuncu kahverengiye çalıyor.

Tuvaletin birkaç sıra arkasında pencere kenarına oturuyor, yastık niyetine montunu dertop ediyor.

Sığ bir uykudan uyanıp kendini bir Avrupa manzarasına bakarken buluyor. Soğan kubbeli kiliseler. Islak yeşil tarlalar. Yeniden burada olmak garip.

Yaklaşık dört saat sonra otobüsler Tata'ya vardığında kendilerine ayrılan odalara dağılıyorlar. István çantasını bir kenara atıp klozete oturuyor, sonra duş alıp tıraş oluyor. Albayla görüşmesi var. Koridorun sonundaki odada ortak kullanılan ütüyle gömleğini ütüledikten sonra tören üniformasını giyiyor.

"Uyuyabildin mi biraz?" diye soruyor albay.

"Evet komutanım," diyor István.

"Aslında sizi dün gece getirebilmeyi umuyorduk," diyor albay.

István'ın gözleri albayın omzunun gerisindeki bir noktaya dikili.

"Evet komutanım," diyor.

Albayın arkasında bir pencere var, yağmur damlaları otopark manzarasını bulanıklaştırıyor.

"Demek beş yıl daha devam etmeme kararı aldın?" diye soruyor albay.

"Evet komutanım," diyor István.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Sağolun komutanım."

"Sen cesur bir adamsın," diyor albay masasındaki bir belgeye bakıp.

"Sağolun komutanım."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum komutanım."

"Faydalanabileceğin destek programları var," diyor albay. "Bir bakmanı tavsiye ederim."

"Evet komutanım."

Beş yıllık askerlik sözleşmesi ocak ayının sonunda bitiyor ama kullanmadığı izinler bu defterin kapanmasına yetecek kadar birikti.

"İyi şanslar," diyor albay. "Her ne yapacaksan."

"Sağolun komutanım."

"Ayrıca gelecek ayın sonuna kadar silahlı kuvvetler mensubu olduğunu aklından çıkarma lütfen."

István gözlerini albayın omzunun gerisindeki noktadan ayırmıyor. "Evet komutanım."

"Ona göre davran."

"Emredersiniz komutanım."

Albayın ofisinden çıktıktan sonra ilk kattaki erkekler tuvaletine gidiyor.

Er gelmiş bile. Daha önce telefonda konuştular.

Kabinlerden birine giriyorlar ve er malı çıkarıyor. O sabah geldikleri gibi sorup soruşturdular, bu erin ismi geçti en çok. István'a bir iki paket speed satıyor.

"Kok var mı?" diye soruyor István.

"Yok," diyor er. "Şu anda yok."

"Tamam," diyor István.

Norbi'nin abisinin Budapeşte'de evi var. Eve öğleden sonra varıyorlar, Tata'dan önce trene, sonra da metroya bindiler. Norbi'de evin anahtarı var. Abisi evde yok. İngiltere'de mi ne çalışıyor. "Tam olarak ne iş yapıyor?" diye soruyor István.

"Bilmem," diyor Norbi.

"Parası var belli ki," diyor István. "Şu eve bak."

Norbi omuz silkiyor.

Siyah mermerden mutfak tezgâhında speed'i çizgi çizgi ayırıyor.

István deri bir kanepeye kurulmuş, boş bir Red Bull kutusunu kül tablası olarak kullanıyor.

Speed'le Red Bull olmasa çoktan uyuyakalırdı. Almanya'dan geldikleri gece yolculuğu boyunca pek uyuyamadı. Sadece bir kez doğru dürüst daldığını düşünüyor. O da şafağa doğru. O

ara uyumuş olmalı çünkü uyandığında hava apaydınlıktı ve salyası aktığı için tişörtünde ıslak bir leke vardı.

Kanepeden kalkıp siyah mermer yüzeyden çizgisini çekiyor. Uyuşturucunun balgamsı bir sıcaklıkla boğazının arkasından süzüldüğünü hissediyor. Burnunu çekip ovuşturuyor.

"Saat kaç?" diye soruyor Norbi'ye.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yok.

Nerede olduğunu da unutup duruyor. Kanepede otururken kendini hâlâ ciddi ciddi Kuveyt'te sandığı bir an oldu.

"Beş," diyor Norbi.

István etrafına bakıyor. Evde bir boşluk, yaşanmamışlık havası var.

Dayalı döşeli ama şahsi eşya namına hiçbir şey yok gibi.

Banyoda basamakla inilen devasa bir jakuzi var.

İçinde başka bir şey olmayan buzdolabından bir Red Bull daha çakıp bir Philip Morris daha yakıyor.

"Acıktın mı?" diye soruyor Norbi.

"Yok," diyor.

Hep birlikte merdivenden inerlerken kendini gergin hissediyor, basamaklar kocaman ve taştan. Adımları ve konuşmaları yankılanıyor. Çok fazla gürültü yapıyorlar, gereksiz miktarda, birbirlerine bağırıyor, itişip kakışıyor, aptal aptal şeylere kahkahalarla gülüyorlar.

Sonra sokaktalar, akşamın ilk demlerinin karanlığında trafik sesleri eşliğinde yürüyorlar. Maç izlenen bir barda bir iki bira içiyorlar, karşılarına çıkan ilk yer burası. Ekranda futbol maçı var. Maçın sonuna doğru pek çok oyuncunun dahil olduğu bir kavga çıkıyor. Biri kırmızı kart görüyor. Maç bittikten kısa bir süre sonra bir iki çizgi daha çekmek için tuvalete gidiyorlar. Kabinde sırayla tuvaletin plastik kapağından çekiyorlar speed'i. Bu akşamı çok beklediler. Babilon Kampı'nda üzerine çok konuştukları bir şeydi bu – eve döndüklerindeki ilk gece.

Aslında normal bir gece. Bunu istiyorlardı. Böyle oldu. Ama normalliğin ta kendisinin bir nevi hakaret gibi geldiği anlar da olmuyor değil.

Polise asker olduklarını, Irak'tan yeni geldiklerini söylüyorlar. Polis onları bir binanın duvarına işerken yakaladı. Devriye arabası yanlarından geçerken ayakta durmuş işiyorlardı, araba kenarda durdu, polis indi ve, "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi.

İşedikleri duvar karakolun duvarıymış meğer.

"Ya," dedi István fermuarını çekerken. "Çok pardon, fark etmedik."

Asker olduklarını, Irak'tan yeni geldiklerini bu esnada söylüyor.

Hareketsiz aracın farlarının ışığında yağmur damlacıkları parlıyor.

"Beni ilgilendirmez," diyor polis.

"Peki," diyor István.

"Neyi değiştirir ki bu?" diyor polis. "Yaptığınız şeyi böyle mi mazur gösteriyorsunuz?"

"Neyse," diyor István.

Olduğundan daha ayık görünmeye çalışıyor. Uykusuz geçen iki geceden ve speed'li, Red Bull'lu ve sonra daha çok speed'li uzun bir akşamüstünden sonra aç karnına bira içti.

Derli toplu durmaya uğraşıyor.

Kolay değil.

"Pardon," diyor tekrar.

"Tamam, gidin hadi," diyor polis. "Toz olun."

Rom barı gibi bir yerde rom içiyorlar. Mekân rom temalı gibi görünüyor. Muhtemelen Karayipler'deki bir kumsalda karşılaşacağınız türden bir yere benzesin diye çatısı sazdan yapılmış. Bütün dekor bu havayı vermeye çalışıyor. Onlar bunun farkın-

da değil. İçerisi epey karanlık. Rom bazlı kokteyllerin içinde kâğıttan minik şemsiyeler var.

"Bu şeyler gerçekten çalışıyor," diyor Balázs içkisinden çıkardığı şemsiyeyi hışır hışır kanat sesiyle açıp kaparken.

"Yanına al bari," diye öneriyor Norbi. "Yağmur yağıyor ya."

Balázs elindekini gerçek bir şemsiyeymiş gibi havaya kaldırıyor.

Buna gülüyorlar.

O anda çok komik geliyor.

Dışarı çıktıklarında Balázs aynı şeyi yapıyor hâlâ, küçük şemsiyeyi gerçek bir şemsiyeymiş gibi tutuyor ve buna hâlâ gülüyorlar.

Morrisons'ta iki yabancı kızla muhabbete giriyorlar. Kızlardan biri epey uzun, diğeri epey kısa. "Neredensiniz?" diye soruyor István.

"Norveç," diyor uzun olan.

István Irak'ta Norveçli askerlerle birlikte görev yaptıklarını söylüyor onlara.

"Adları neydi?" diye soruyor uzun olan.

"Sven," diyor István. "Birinin adı Sven'di..." Norbi'ye dönüyor.

"Olav?" diyor Norbi.

"Hah, Olav," diyor István. "Sven'le Olav."

"Hangi şehirdenlerdi?" diye soruyor uzun kız. Konuşmanın çoğunu uzun kız yapıyor.

"Şehir mi?" diyor István.

"Hı hı."

Yine Norbi'ye dönüyor.

Norbi gülmekle yetiniyor.

"Oslo olur mu?" Kendisi de gülmeye koyuluyor.

"Bu tipler gerçekten var mıydı yoksa uyduruyor musun?" diye soruyor uzun kız, István'a gülümsüyor.

"Vardı tabii, yemin ederim," diyor István.

İngilizce konuşuyorlar. Irak'ta İngilizcesi epey ilerlerdi. Birlikte konuşlandıkları yabancı birliklerle bu dilde konuşuyorlardı.

Norbi kıza bir içki daha isteyip istemediklerini soruyor.

Kızlar bakıştıktan sonra votka kola içtiklerini söylüyorlar.

Norbi siparişle ilgilenirken István kızlara burada ne yaptıklarını soruyor. "Tatilde misiniz?" diyor.

"Hayır, burada yaşıyoruz," diyor uzun kız.

"Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Aynen."

"Niye burada yaşıyorsunuz ki?"

"Burada okuyoruz çünkü."

"Burada mı okuyorsunuz?"

"Evet."

"Ne okuyorsunuz?"

"Tıp."

"Tıp mı?"

"Evet."

"Çok zekisiniz yani," diyor István.

"Hem de nasıl," diyor uzun kız, gülüyor.

Norbi içkilerle döndüğünde kızlara speed isteyip istemediklerini soruyor.

Kızlar birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar, sonra istediklerini söylüyorlar.

Birlikte erkekler tuvaletine gidiyorlar.

Önce Norbi uzun kızla kabine giriyor.

Sonra István kısa kızla.

Sonra Balázs tek başına.

"O iyi mi?" diye soruyor kısa kız, Balázs içeri girince.

"İyi sanırım. Niye ki?" diye soruyor István.

Balázs'ın pek iyi görünmediği doğru.

"Sarhoş sadece," diye açıklama yapıyor István.

Aralarında bir samimiyet var şimdi, István'la kısa kız arasında, tuvaletteki o bir dakikalık yakınlık ânında bağ kuruldu.

"Kimseyi öldürdün mü?" diye soruyor kız.

O da sarhoş.

István'ın, ki kendisi de sarhoş, *Bu kız sarhoş,* diye düşüneceği kadar sarhoş kız. Demek ki kız benden daha sarhoş, diye düşünüyor István.

"Irak'ta yani," diyor kız.

"Anladım orasını," diyor István.

"Ee?"

"Bu soruya cevap verme iznim yok," diyor.

Sonra, "Şaka şaka. Kimseyi öldürmedim," diye ekliyor.

Speed'in etkisiyle kızın dili açılıyor, bir şeyler daha soruyor, derken Norbi kızın arkadaşıyla gelip hep birlikte eve gitmeyi öneriyor.

Kızlar toparlanırken girişte bekliyorlar.

"Balázs nerede?" diye soruyor Norbi bir iki dakika orada dikildikten sonra.

"Balázs mı?" diyor István.

"Evet."

"Bilmem," diyor István.

"En son ne zaman gördün?" diye soruyor Norbi.

"Speed çekmeye gitmişti sanki."

"Öyle mi?"

"Değil mi?"

Aramaya koyuluyorlar ve István onu yarı baygın bir hâlde erkekler tuvaletinde buluyor, üstünde pantolonuyla klozete oturmuş, yüzü Morrisons'taki ve başka mekânlardaki DJ gecelerinin duyurusunu yapan eski çıkartmalarla kaplı duvara dayalı.

"Balázs, uyan," diyor. "Gidiyoruz."

Balázs gözlerini açıyor.

Kusmuşa benziyor. Yerde de taze kusmuk var.

"Uyan. Gidiyoruz," diyor István.

Balázs, István'ın ne dediğini anlamıyormuş gibi bakıyor.

"Gidiyoruz," diyor István bir kez daha.

Eve yürüyorlar, uzak bir mesafe değil. Balázs iki kez düşüyor, István'ın yardımıyla kalkabiliyor. Eve vardıklarında Norbi binanın ön kapısını açan kodu hatırlamaya çalışıyor.

"Kendi evinin kodunu unuttun mu?" diye soruyor uzun kız, gülerken ağzından küçük buhar bulutları çıkıyor.

"Hatırlıyorum tabii ki," diyor Norbi.

Nihayetinde hallediyor, birlikte yukarı çıkıyorlar, Norbi müzik açmayı başarıyor ve bir şişe votka bulup biraz daha speed hazırlıyor.

Uzun kızın Apple iPod'u var ve bunu Norbi'nin abisinin pahalı ses sistemine nasıl takacağını biliyor gibi görünüyor. "O ne?" diye soruyor István.

"iPod işte lan," diyor Norbi.

"iPod ne ki?" diye soruyor István.

"iPod mu ne?" diyor Norbi.

"Aynen," diyor István.

"iPod ne mi?

"Evet."

"Cidden bilmiyor musun?

"Yok," diyor István. "Neymiş?"

Kızlar gülüyor, zaten onları eğlendirmek için kasten abartıyorlar.

Sonra kızlar sevdikleri müzikleri çok yüksek sesle açıp dans etmeye başlıyor.

István'la Norbi de onlarla dans ediyor, işi şakaya vuruyorlar çoğunlukla, kızları bu da eğlendiriyor.

Bir süre sonra kızlar birlikte tuvalete gidiyor ve geri dönüp

banyodaki şeyin gerçekten dev bir jakuzi olup olmadığını soruyorlar.

"Evet," diyor Norbi siyah mermer tezgâhtan başını kaldırarak.

"Çalışıyor mu peki?" diye soruyor uzun kız.

"Çalışıyor tabii."

Norbi kızlara jakuziyi denemek isteyip istemediklerini soruyor. Kalan speed'le biraz daha çizgi hazırlamış, çekmek için kullandıkları banknotu uzun kıza uzatıyor. "Denemek istiyor musunuz?" diye soruyor yine.

Cevap vermiyorlar – tezgâhta işleri var.

"Çalıştığından emin değilim aslında," diyor Norbi.

Speed'in kalanını çektikten sonra hep birlikte banyoya gidiyorlar ve Norbi jakuziyi çalıştırmaya uğraşıyor. Düğmelere basıp duruyor bir süre, bip bip sesler çıkıyor. Başka bir şey olmuyor, küvete sıcak su doluyor yalnızca.

"Bu ev gerçekten senin mi?" diye soruyor uzun kız.

Jakuzi o anda çalışmaya başlıyor.

Jakuzinin başında dikilip guluk guluk sesler çıkarmasını dinliyorlar.

"Denemek istiyor musunuz?" diyor Norbi.

Bir süre konuşup tartışıyorlar ve kızlar István'la Norbi'nin kızlar soyunacakları zaman banyodan çıkıp onlar suya girdikten sonra gelmeleri şartıyla teklifi kabul ediyor.

István'la Norbi dışarıda bekliyor.

Bir iki dakika sonra István kapıyı tıklatıyor. Norbi'yle göz göze geliyor. "Gelebilir miyiz?" diye soruyor.

Kızların ikisi de jakuzide, memeleri yüzeydeki köpüğün altında kalsın diye suya iyice gömülmüşler.

Norbi suyun güzel olup olmadığını soruyor.

Kızlar kafa sallıyor.

Tedirgin görünüyorlar belki biraz.

Jakuzinin suyun altında durmadan renk değiştiren ışıkları var – maviden mora, mordan kırmızıya, sonra tekrar maviye dönüyor.

Şu anda banyodaki tek ışık bunlar.

"Siz de bize katılacak mısınız?" diyor uzun kız.

"Tabii ki," diyor István, gözleri yarı karanlığa alışmaya çalışıyor hâlâ.

Norbi'yle soyunmaya başlıyorlar.

István iç çamaşırına kadar soyununca, "Dövmelerini beğendim," diyor kısa kız.

"Ya, sağol," diyor István.

Hafiften utanıp sıkılarak külotunu sıyırıyor ve suya giriyor.

Suyun altında kalan çıkıntıya oturduğunda ufak tefek kız kayıp yanına geliyor ve István'ın omzundaki ve kolundaki dövmelere daha yakından bakıyor.

"Gerçekten güzel bunlar," diyor.

"Sağol," diyor István tekrar.

"Seninkiler de havalı," diyor kız Norbi'ye, Norbi de çıplak artık, küvette yerini alıyor.

"Senin var mı?" diye soruyor István kıza.

Kız başını iki yana sallıyor.

Uzun boylu arkadaşı küvetin diğer ucunda. Yüzü suyun sıcağından kızarmış, mesafesini korur gibi bir hâli var.

István ona da dövmesi olup olmadığını soruyor ve o da başını iki yana sallıyor.

Havada bir gerilim olduğu kesin.

Şimdi ne yapacağını ya da ne diyeceğini kimse bilmiyor gibi.

Tam István durum daha da tuhaf bir hâl almasın diye bir şey söyleyecekken ufak tefek kız, "Bana sıcak bastı," diyor.

Ayağa kalkıp sudan çıkıyor.

Diğerleri başta bu gelişmeyi nasıl karşılayacaklarını bilemiyor. Kız banyoda dolanıp etrafı incelerken suda oturmaya

devam ediyorlar, küvetten kalan köpüğün son izleri üstünden akarken kızın ıslak teni loş ve sürekli değişen ışıkta parlıyor. Göbek deliğinde piercing var, kasıkları kılsız.

"Vücudun güzelmiş," diyor István bir süre sonra, yine birinin bir şey söylemesi gerektiği hissiyle.

"Teşekkürler," diyor kız ondan yana bakmadan.

Bir dakika sonra István'ın sikini emiyor, bu esnada Norbi kızı arkadan düzüyor.

Uzun kız hâlâ jakuzide.

Hiç hareket etmedi.

István uzun kızın hâlâ suda kendi başına oturduğunun, hiçbir şey olmuyormuş gibi dümdüz önünde baktığının şöyle böyle farkında.

Ertesi gün öğleden sonra trene binip annesinin yaşadığı şehre gidiyor. Su basmış tarlalarda geyikler kaçışıyor. Uzakta duman rengi, alçak boylu tepeler var.

Dört kişilik masalardan birinde oturuyor, karşı çaprazındaki yolcunun, aralarında duran Philip Morris paketinin üzerindeki sağlık ikazının Arapça yazdığını fark ettiğini görüyor. Fark ettiğinde kişinin yüzünden geçen o şaşkınlık ânını görüyor.

Hava kararda kararacak.

Günün son ışığı tarlalarda biriken durgun suda parlıyor, ondan sonra pencereden gördüğü şey alacakaranlık manzarası yerine kendi yüzü ya da saydam, gölgeli bir hâli yüzünün.

Ona çok önemli gelen şeylerin –orada olup bitenlerin, orada gördüklerinin, ona bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissettiren şeylerin– burada hiçbir önemi olmadığının ayırdına varıyor.

O şeylerin burada hiçbir gerçekliği yok.

Öyle geliyor.

Bu da, burada hiçbir gerçeklikleri olmadığı hâlde o şeyleri içinde taşıması, insana kendini biraz deli gibi hissettiriyor.

Başının yanında kaba kumaştan mavi bir perde asılı, sigara dumanının kokusu işlemiş.

Sigara içilen vagonda.

Bir Kuveyt Philip Morris'i daha yakıyor son içtiğinin ateşiyle, sonra eskisini kapağı çın çın öten küçük metal kül tablasında söndürüyor.

Irak'a gittiğinde günde on ila yirmi sigara içiyordu.

Şimdi kırk içiyor.

Annesi *székely káposzta* tenceresini ona doğru itiyor. "Biraz daha al," diyor.

"Sağol," diyor István.

Annesinin mutfağındaki küçük kare masada oturuyorlar.

Mutfak, her ayrıntısıyla, tam hatırladığı gibi. Tek fark, buzdolabının üstünde annesine Kuveyt'ten gönderdiği kartpostal asılı şimdi. Üstlerinde mavi küreler olan şu kulelerin resmi. Irak'a giderken göndermişti, bir sene kadar önce. O zaman da Kuveyt'te birkaç gün kalmışlardı.

Tabağına biraz daha kapuska ve et koyuyor. *Székely káposzta* en sevdiği yemek, çocukluğundan beri böyle.

Annesi bunu biliyor.

Annesi ayağa kalkıp yumuşak beyaz ekmekten bir dilim daha kesiyor.

"Al bakalım," diyor.

István alıyor.

Annesi kırmızı şarap içiyor. István şarap istemediğini söyledi.

Kola var mı diye sordu.

Yoktu.

"Ee, nasıldı?" diye soruyor annesi.

István omuz silkiyor.

Telefonun sesi geliyor öteki odadan.

"Pardon," diyor annesi.

Telefonu açmaya gidiyor.

O gidince István buzdolabının üstündeki kartpostalı çıkarıp bir sene önce ne yazdığına bakıyor. Başkası yazmış gibi bir hisle bakıyor. Sıcaklardan bahsetmiş, iyi olduğunu söylemiş. Başka bir şey yazmalarına izin yoktu zaten. *Burası çok sıcak. Ben iyiyim.*

Kartpostalı buzdolabına yapıştırıyor yeniden.

Buzdolabında yerel bir gazeteden kesilmiş kupür var bir de. Yaptığı şey için madalya verilmesiyle ilgili.

Annesi geri dönüyor.

"Doydun mu?" diyor tabağını işaret ederek.

István kafa sallayıp, "Sigara içsem olur mu?" diyor.

"İç bakalım," diyor annesi. Pencereyi açıyor. "Arkadaşının öldüğünü biliyorum," diyor, ekşi kremayı dolaba kaldırırken. "Haberlere çıktı."

"Hı hı."

"Öldürüldüğünü söylediler," diyor.

"Evet."

"Ne oldu? Anlatmak ister misin?"

"İstemem aslında," diyor István.

"Peki," diyor annesi. "Başın sağolsun."

"Sağol," diyor István.

Eski odasında yatağına uzanıp sigara içiyor.

Annesiyle neden bu konuda konuşmak istemediğini düşünüyor.

Genellikle konuşur onunla.

Bir şeyleri anlattığı kişi annesidir.

O zaman neden konuşmak istemedi bu konuda?

Annesi önemli bir noktayı anlamayacakmış gibi bir his var içinde, o kadar önemli bir nokta ki bu, üzerine konuşmak için harcayacağı tüm çaba nafile olacak, hatta daha bile kötüsü.

İşin tuhafı, o şeyin, annesinin anlamayacağı şeyin ne olduğunu kendisi de bilmiyor.

Bir bakıma, her şey bu.

Hepsi, neler olduğu, nasıl geçtiği. Annesi bunu anlayamaz. Bunu anlamayınca da –

Kapısı vuruluyor.

"Efendim?"

"İyi misin?" diye sesleniyor annesi.

"Evet," diyor.

Annesi kapıyı aralıyor. "Ben yatıyorum," diyor.

"Tamam," diyor István. "İyi geceler."

"İyi geceler," diyor. "Güzelce uyu."

"Hı hı."

Ertesi gün yılbaşı ağaçlarının satıldığı süpermarket otoparkına gidiyor ve ağaçlara bakarak biraz vakit geçiriyorlar. Asfalta yığılmış yüzlerce ağaç var. Birinde karar kıldıklarında adam ağacı plastik bir fileye sokmak için metal bir huniden geçiriyor ve ağacı eve taşıyorlar, ağır ucu István tutuyor.

Sonraki gün Noel arifesi. Annesi oturma odasına dantelleri ve cam mumlukları eksik olmayan güzel bir sofra kuruyor, ikisi birlikte balık çorbasıyla *beigli*'den oluşan her zamanki akşam yemeklerini yiyorlar. Ardından hediyeleşiyorlar. Annesi bir kadeh daha şarap içiyor.

Sonra televizyonda *Başka Gün Ôl*'ü izliyorlar. Film bitince balkona çıkıp bir sigara içiyor. Ilık, nemli bir gece, toplu konutlar çok sessiz. Arkasındaki odada annesi filmin bitmek bilmeyen kapanış jeneriğini izliyor hâlâ ve yılbaşı ağacının ışıkları kendi düzenlerinde yanıp sönmeye devam ediyor.

Ocak sonlarına doğru annesi ona bir iş bulmuş olabileceğini söylüyor.

"Nerede?" diye soruyor.

"Şaraphanede," diyor annesi.

"Yine mi? Geçen sefer işe almamışlardı ya beni."

"O zaman savaş kahramanı değildin," diyor annesi.

Şaraphane şehrin yaklaşık otuz beş kilometre güneyinde, neredeyse Hırvatistan sınırında bir köyde.

Mülakata onu annesi götürüyor.

Annesinin arabası var artık, ikinci el bir Suzuki Ignis.

Yola çıktıkları sabah taşra tamamen ölü görünüyor. Tek hayat belirtisi, köylerden geçerken kimi tek katlı evlerin üstünde tüten belli belirsiz duman.

Şaraphanenin olduğu köy bölgedeki diğer köylerden daha hallice. István mülakattayken annesinin oturabileceği kafe gibi bir yer bile var.

István'la şaraphanenin sahibi görüşüyor. Kırmızı suratlı, orta yaşlı bir adam. Irak hakkında sorular soruyor çoğunlukla.

"İş hakkında bilgi almak istersin herhalde," diyor en sonunda adam.

"Tabii," diyor István

Şaraphanenin sahibi işin depo idaresiyle ilgili olduğunu söylüyor – teslimat ve sevkiyat takibiyle ilgili.

"Tamam," diyor István.

"Kabul ediyor musun yani?"

"Tabii," diyor.

El sıkışıyorlar.

Kafeye döndüğünde annesi ikinci kahvesini içip sudoku çözüyor.

"Nasıl geçti?" diye soruyor.

"Aldım işi," diyor István.

"Alacağından emindim," diyor annesi. "Ne kadar teklif ettiler?"

"Parayı mı diyorsun?"

"E herhalde."

"Bilmem," diyor István.

"Nasıl yani?"

"Söylemedi."

"Sen de sormadın mı?"

"Yok," diyor.

"Ne kadar masumsun," diyor annesi.

Şaraphanedeki iş esasen kayıt tutmaktan ibaret. Macaristan artık Avrupa Birliği üyesi olduğundan şaraphane yeni şişeleri İtalya'dan alıyor. Oradan gelenler hem daha iyi hem de daha ucuz, diyor patron. Şişeler iki salıda bir kamyonla geliyor, on binlercesi. Yükü indirmek vakit alıyor, István'ın kayıt tutmanın yanı sıra şişelerin hasarlı olmadığından da emin olması gerek. Sayıları bu kadar çokken birkaçı hep çatlak filan çıkıyor ama sorun değil, diyor patron, yeter ki birkaç taneyi geçmesin.

Şişeler şarap dolunca ülkenin dört bir yanındaki dükkânlara ve çoğu Budapeşte'deki restoranlara dağıtılıyor.

Sevkiyat kayıtlarının da doğru şekilde tutulduğundan emin olmalı.

İş arkadaşlarından biri daha şehirde yaşıyor ve şaraphanenin olduğu köye her gün arabayla gidip geliyor. István'ı da alıyor, István da ona benzin parası veriyor. Adam her sabah eski, kırmızı Citroën AX'iyle çıkageliyor.

István'ın şaraphanede çalışmaya başladığı sıralar hava buz gibi, iş arkadaşı çıkageldiğinde gün yeni yeni aydınlanıyor.

Ama nisan ayında István beton merdiveni inip binadan dışarı adım attığında toplu konutlarla yol arasındaki ağaçların üstüne çoktan çıkmış oluyor güneş, ağaçlar yaprağa durmuş, hava ılık geliyor.

Yol kırk dakika kadar sürüyor. İş arkadaşı uzun zamandır şaraphanede çalışıyor ve István'ın da uzun zaman şaraphanede çalışacağını varsayıyor gibi görünüyor. "Birkaç seneye kalmadan sen de..." ve "Burada benim kadar uzun çalışınca göreceksin..." gibi şeyler söylüyor.

István genellikle oturup dışarıdaki manzarayı izliyor, resim gibi, hele de şimdi, baharda, ve ağzındaki sigara dumanının

tadını çıkarıyor. Rüzgârın uğultusu duman çıksın diye bir iki santim aralık bıraktıkları pencerelerde dalgalanıyor.

Kafa yorduğunda şaraphanedeki işi geçici bir şey gibi düşünüyor, belki birkaç ay yapacağı bir iş, başka bir şey bulana kadar.

Ama başka bir şey bulmak için uğraştığı söylenemez.

Başka bir şeyin onu bulmasını bekliyor gibi. Hatta o bile değil. Geleceği hiç düşünmüyor aslında.

Öğleden sonra eve döndüğünde binanın merdivenini tırmanıyor ve bütün bunlar aklından çıkıp gidiyor, iş, gelecek, hepsi.

Buzdolabına bakıyor.

Balkonda sigara içiyor.

Televizyon izliyor – haberler ya da bilgi yarışması.

Kendine bir bardak kola koyuyor.

Annesi yemek hazırlıyor.

Sonra ertesi sabah oluyor yine ve binanın önünde durup eski, kırmızı Citroën'in gelmesini bekliyor.

İşin kendisi pek ilginç değil. İlk birkaç haftadan sonra düşünmeden yapabilir hâle geldi. Ama belli bir miktar odaklanma gerektiriyor ve bu da işini yaparken başka şeyleri düşünmesinin mümkün olmadığı anlamına geliyor, fiziksel işler yaptığınızda bazen olduğu gibi zihnini tamamen boşaltması da mümkün değil. Bu açıdan fiziksel bir işe benzemiyor yaptığı. Fiziksel bir iş yapmayı tercih ederdi aslında. Traktör süren adamı kıskanıyor. Asmaları budayan insanları kıskanıyor. Asmaları buduyorlarmış artık. Bunu, asmaları her bahar neredeyse kel bırakana kadar budadıklarını bilmiyordu. Şaraphanenin sahibi depo ve ofis çalışanlarını izlemeye götürüyor – toprakta neler olup bittiğini bilmelerini istediğini söylüyor. Gittikleri gün işçiler budanmış dalları kenarlardaki çimenlikte istifleyip yakıyor. Beyaz duman havaya yükseliyor. Güneş

yükselen dumanda parlıyor. Dumanın kokusu ve yanan dalların sessiz çıtırtıları duyuluyor.

Mayıs sonlarında, Hamsin Yortusu hafta sonuyla birleşiyor.

István pazartesi günü öğleden sonra yatağında uzanmış sigara içiyor. Bitirince kül tablasında söndürüyor.

Sonra yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyor. İçinden bir şey boşanıyor. Kusmak gibi salt fiziksel ve istemsiz.

Beklediğinden büyük bir gürültü kopuyor, kapıda kıymık kıymık bir göçük var şimdi.

Bir süre elinde hiçbir şey hissetmiyor ama bir sigara daha almaya çalıştığında alamıyor.

Diğer elini kullanıyor.

Siktir, sağ eli çok acıyor.

Birden canı öyle acıyor ki bir şey yapması gerekiyor.

Mutfakta, sol elini kullanarak buzluğu açıp bir poşet bezelye çıkarıyor.

Sağ elinde donmuş bezelyelerle mutfak masasına oturuyor.

Garip bir şekilde ter bastığını fark ediyor. Tişörtü üstüne yapışıyor.

Bezelyeler işe yarıyor gibi, poşeti alıp yatağa götürüyor ve sağ eli göğsünün, bezelyeler elinin üstünde sırtüstü uzanıyor.

Hava sıcak olduğu hâlde titriyor şimdi, yarım saat sonra tekrar baktığında eli normalin iki katı büyüklüğünde ve kıpkırmızı. Ayrıca hiç acımadığı kadar acıyor. Bir doktora göstermeli galiba, diye düşünüyor.

Hâlâ ter içinde, ayakkabılarının bağcıkları yerlerde, evden çıkıp aşağı iniyor.

En yakın hastane uzak değil.

Girişteki alanda elini birine gösteriyor, ona nerede beklemesi gerektiğini söylüyorlar – geniş, penceresiz bir koridorda beklemesi gerekiyor, iki yanda metal sandalyeler var, ortada da sırt sırta vermiş iki sıra. Bütün sandalyeler dolu, bu

yüzden otomatın yanında ayakta dikiliyor. Koridor kalabalık, gürültülü. Bazı kapıların üstünde numaralar yazılı –ama sayılar mantıklı bir sırayı takip ediyormuş gibi görünmüyor– ve arada bir kapılardan biri içeriden açılıyor, kapı açılınca oradaki insanların bir kısmı kapıyı açan kişinin, ki genellikle yeşil hastane kıyafetleri giymiş, yüz ifadesi insanları soru sormaktan caydırmak üzere tasarlanmış gibi görünen orta yaşlı bir kadın oluyor bu, başına üşüşüyorlar. Bazen, ama her zaman değil, kadın bir isim söylüyor ve bekleyenlerden biri odaya alınıyor. István bu sahnenin birkaç kez tekrarlandığını gördükten sonra kendini kadına belli etmesi gerektiğini anlıyor, kadın bir sonraki kez kapıyı açtığında itiş kakış öne geçip kadına elini gösteriyor ve kadın hiçbir şey demeden István'ın adını listeye ekliyor.

Yeniden otomatın yanındaki yerini alıp bir saat daha bekliyor ve sonra kapı bir daha açıldığında kalabalığa karışıp yeşil kıyafetli kadına beklediğini hatırlatıyor.

"Biliyorum," diyor kadın. "Lütfen sabırlı olun."

Nihayet adı okunuyor ve kadının ardındaki odaya alınıyor.

Oda koridordaki gürültü ve gerilimden sonra çok sakin ve huzurlu geliyor. İçeride tıbbi yeşiller içindeki kadının yanı sıra beyaz önlüklü, sakallı, gençten bir adam var, muhtemelen doktor. Yaşı István'dan büyük değil, daha genç de olabilir. Nesi olduğunu sorunca István şişmiş elini gösteriyor. "Pekâlâ," diyor doktor.

"Kırılıp kırılmadığından emin değilim," diyor István.

"Ben kırıldığından epey eminim," diyor doktor gülerek. "Nasıl oldu?"

István bir şeye yumruk attığını söylüyor.

Doktor daha fazla ayrıntı vermesi için bekliyor.

"Kapıya," diyor István, utanıyor.

Başka bir şey söylemeyince, genç doktor, "Peki," diyor.

Adamda István'ı rahatsız eden bir şey var. Gülüşü belki.

Belki István'ın yaşında ve doktor olması. "Acıyor mu?" diye soruyor.

"Evet," diyor István.

"Çok mu?"

"Çok."

"Ağrı kesici aldın mı?"

"Bugün mü?"

"Evet."

"Yok, almadım."

Doktor yeşilli kadından kodein istiyor, kadın beyaz hapı küçük, kâğıt bir su külahıyla István'a veriyor.

"Sağolun," diyor István.

Hapı yutunca boş kabı kadına geri veriyor ve kadın kabı çöp kutusuna atıyor.

"Röntgen çekilmesi lazım," diyor doktor bunlar olup biterken.

Yeşil kıyafetli kadına kulağa teknik gelen bazı şeyler söylüyor, kadın bir kâğıda bir şeyler yazıp István'a uzatıyor.

Doktor kâğıdı yukarı kattaki radyoloji bölümüne götürmesini ve orada beklemesini söylüyor.

Radyoloji bölümü de benzer bir vaziyette ama bekleyen insan sayısı daha az ve koridor daha sessiz, daha loş. Ayrıca sonunda bir pencere var, oradan bakınca Aldi otoparkını görebiliyor, otopark boş sayılır bugün.

Beklerken annesini arıyor. Daha önce de denedi bir kez. Bu kez annesi telefonu açıyor ve István ona hastanede olduğunu söylüyor.

"Neden?" diye soruyor annesi endişeli bir sesle.

Olanları anlatıyor.

"Kapıyı mı yumrukladın?" diyor annesi.

"Evet."

"Niye?"

"Bilmem," diyor István.

Annesi bir şey demiyor.

Röntgen için yaklaşık bir saat bekliyor, sıra ona geldiğinde üstüne ağır, lastik gibi bir yelek giydiriyorlar.

Adam ona elini nereye koyacağını söylüyor ve uzun, eklemli bir kola bağlı bir cihazı doğru yerde durduğundan ikna olana kadar hareket ettiriyor.

Ardından István'a kıpırdamamasını söyleyip çıkıyor, tekrar konuştuğunda sesi diyafondan geliyor.

István'a gidebileceğini söylüyor.

Dışarıda, koridordaki başka biri, gençten bir kadın, ağır yeleği üstünden çıkarmasına yardım ediyor.

Kadın onu oraya yollayan doktorun yanına gitmesini söylüyor.

István'ın bunun için alt kattaki gürültülü koridorda bir saat daha beklemesi gerekiyor.

"Pekâlâ," diyor doktor sıra ona geldiğinde yüzünde yine o gülümsemeyle. "Bu basit bir kırık değil."

"Peki," diyor István.

Doktor ameliyat etmek gerekebileceğini açıklıyor.

"Niye ki?" diye soruyor István.

"Ameliyat etmezsek şu iki parmakta hareket kaybı olabilir," diyor doktor, kendi sağ elinin en küçük iki parmağını gösteriyor.

"Hareket kaybı ne demek?"

Doktor açıklıyor. Bahsettiği kayıp ciddi bir şeye benzemiyor gibi, István bunu dile getiriyor.

"Ameliyat olmak istemiyor musun yani?"

"Değer mi?"

"Bu sana kalmış," diyor doktor.

"Ameliyat olmazsam ne yapılacak?" diye soruyor István.

"O zaman kemikleri elimden geldiğince yerine oturtup sabitleyeceğim," diyor doktor.

"Alçıyla mı yani?"

"Evet."

"Tamam."

"Öyle mi istiyorsun?"

"Evet."

Doktor, István'a bir belge imzalaması gerektiğini söylüyor, yeşil kıyafetli kadın belgeyi hazırlamaya başlıyor. O bunu yaparken doktor, István'ın sağ eline iğne yapıyor. "Bu biraz acıtabilir," diyor.

"Tamam," diyor István.

Acıtıyor sahiden ama beklediği kadar değil.

"Bir iki dakika bekleyeceğiz," diyor doktor.

Eli şimdiden uyuştu bile.

Yeşilli kadın belgeyi hazırlamış.

"Bu ne?" diye soruyor István.

"Ameliyatı reddettiğin yazıyor sadece," diyor doktor çekmeceden bir şeyler çıkardığı odanın öteki ucundan.

Böyle ifade edilince hata yapıyormuş gibi geliyor ve tereddüt ediyor István. "Aptalca bir şey mi yapıyorum?" diye soruyor.

"Senin kararın," diyor doktor.

"Sizce ameliyat olmalı mıyım?"

"Sana kalmış," diyor doktor.

Yeşilli kadın elinde kâğıtla bekliyor hâlâ. István'ın imzalaması için kâğıdı önüne koyuyor, István sol eliyle kalemi alıp *Ne yapacağım şimdi?* diyen bir bakışla doktora dönüyor.

"Bir işaret koy yeter," diyor doktor. "Nasıl?" diye soruyor iğne yaptığı eli kastederek.

"Pek his yok," diyor István, sol eliyle kâğıda okuma yazma bilmiyormuş gibi bir işaret karalıyor.

"Hissedebiliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Peki şimdi?" diye soruyor doktor, István'ın az önce verdiği kalemi eline bastırarak.

"Yok," diyor István.

Doktor kemikleri yerine oturtmaya çalışacağını söylüyor.

"Tamam," diyor István.

"İğneye rağmen canın acıyacak muhtemelen," diye uyarıyor doktor.

"Tamam," diyor István.

Doktor eli tutup en küçük iki parmağı itip çekmeye koyuluyor ve uyuşukluğun içinden kör bir acı yükseliyor hemen.

Anestezi olmasa bu sancının neye benzeyeceğini hayal bile edemiyor. Şişip dev gibi olan eli son birkaç saatte bir yere azıcık değse bile acısından irkiliyordu ve şimdi doktor eliyle âdeta güreşiyor.

Acı daha da kötüleşiyor ve István'ın elini çekesi geliyor. Korkuya benzer bir şey hissediyor. Doktora durmasını söylemek istiyor. Burnundan nefes alıyor.

Doktorun pürüzsüz, genç alnında ter birikiyor.

Yeşilli kadın izliyor, hafiften endişeli gibi.

Doktor duruyor. "Tamam," diyor. "Oldu sanırım." Eli belli bir şekle sokuyor –dört parmak yumruk olmak üzereymiş gibi bükük, başparmak yanda serbest– ve, "Böyle tut, lütfen," diyor.

István öyle tutuyor ve doktor elin etrafına bandaj sarmaya başlıyor. Bandaj eli parmak uçları ve başparmak hariç tamamen kapatıncaya kadar sarıyor, bilekle ön kolun da bir kısmını kapatıyor. Sonra ameliyat eldiveni takıyor ve yeşilli kadının paslanmaz çelikten su dolu bir kaba sokup çıkararak hazırladığı, daha bir ağır görünen rulo şeklindeki malzemeyi alıyor. Beyaz, balçıksı bir kumaşa benzeyen bu ıslak malzemenin bir kısmını açıp István'ın koluna ve eline, önceki bandajın üstüne sarıyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?" diyor, bunu yaparken.

"Evet."

"Liseyi nerede okudun?"

"Nerede mi okudum?" diyor István, derken de doktorun ona neden bu kadar tanıdık geldiğini anlıyor.

"Anlamıştım," diyor doktor, István cevap verince. "Ben de oradaydım."

"Öyle mi?" diyor István.

"Aynı dönemdik sanırım," diyor doktor.

"Olabilir," diyor István.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor doktor, dar sakalıyla yine gülümsüyor.

"Nasıl mı gidiyor?"

"Hı hı." Doktor balçıksı malzemeyi bileğiyle eline doluyor hâlâ ve katlar birleşmeye başlayıp doktorun düzleyip şekil verdiği tek bir beyaz kütleye dönüşüyor.

"İyi," diyor István.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor doktor. "Sormamda sakınca yoksa tabii."

"Hayır," diyor István. "Yok. Ordudaydım."

"Ya," diyor doktor.

Kadından ikinci bir sırılsıklam rulo alıp ilk katın üzerine dolamaya koyuluyor.

"Evet," diyor István.

"Ya," diyor doktor yeniden, dikkati aslen yaptığı şeyde hâlâ.

"Birkaç ay önce döndüm."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor doktor.

"Emin değilim," diyor István.

"Olur öyle," diyor doktor.

Başka soru sormuyor, István da ona işini sormuyor. Belli ki doktor.

Son on senesiyle filan bunu yapmış işte – kendini bir doktora dönüştürmüş.

On yıl önce o ve bu doktor aynı durumdaydı, bunu düşünüyor István.

Aynılardı.

Ama artık doktor bir doktor, István ise... neyse o işte.

Aynı başlangıç noktasından aralarında bu muazzam uçurum açıldı, öyle hissediyor.

Asli bir ayrımın iki karşıt ucundalar sanki şimdi.

Alçı kurumaya başladı bile, en azından yüzeyi.

Yer yer tebeşir matlığında.

Katı duruyor, sabit.

Eli, içinde kapana kısılmış gibi hissediyor.

Annesi aşağıda onu bekliyor.

"Nasıl elin?" diye soruyor.

István omuz silkiyor.

Annesinin arabasına yürüyorlar. Akşam olmuş. Güneş Aldi otoparkının ardında batıyor. Beş saattir hastanede olmalı, belki daha uzun zamandır.

"Ne oldu?" diye soruyor annesi.

"Söyledim ya."

"Kapıyı yumrukladın?"

"Evet."

"Ama neden?"

"Bilmiyorum," diyor.

Ertesi gün annesi gelip, "Konuşmanı istediğim biri var," diyor.

"Kimmiş?"

Bir arkadaşının hastanenin psikiyatri bölümünde tanıdığı olduğunu söylüyor, terapistlerden biriyle görüşme ayarlayabilirmiş.

Annesi ona kahve yaparken István mutfakta oturuyor.

Annesi, "Bunu yapmanı istiyorum," diyor.

Terapistle ilk görüşmesi birkaç hafta sonra gerçekleşiyor. Terapist annesi yaşlarında bir kadın. Irak'ta geçirdiği zamanı

soruyor. István bir şeyler anlatıyor. Genellikle anlattığı şeyler bunlar.

Terapist, István'a travma sonrası stres bozukluğunun ne olduğunu bilip bilmediğini soruyor.

"Şöyle böyle," diyor István.

Terapisti her hafta bir ya da iki saat görüyor ve orada olan birtakım şeyler üzerine konuşuyorlar, özellikle de Riki'nin öldüğü olay üzerinde duruluyor.

Kadın ayrıntı soruyor.

István olanları ayrıntılı bir şekilde anlatıyor. Ukraynalılara su götürüyorlardı. Bir şey yaptıklarında böyle şeyler yapıyorlardı zaten, Ukraynalılara su götürmek gibi şeyler, terapiste bunu anlatıyor. Beyaz su tankerleri vardı, bir de tankerleri korumakla görevli zırhlı personel taşıyıcılar. Riki konvoyun başında giden ilk taşıyıcıdaki makineli tüfekteydi. István ikincisindeydi, aralarında iki ya da üç tanker vardı. Patlama olduğunda Es Süveyre diye bir yere yaklaştıklarını anlatıyor terapiste, Ukraynalılar oradaydı. Yoldaki patlayıcılar sabahın erken saatlerinde taranıp temizlenmişti ama o bir tanesi gözden kaçmıştı işte. Bombanın yakınındaysanız, diyor terapiste, şarapnelin çarpacağı kadar değilse bile yine de yakınındaysanız, patlama sesten ibaret değildir. Basınçtır aynı zamanda. İnsanı yere seriverir, fiziksel bir darbe almış gibi hissedersiniz. Kulaklarınızı da sikip atar. "Pardon," diyor, küfür ağzından kaçıverdi. Terapist özrünü kabul edip kafa sallıyor. István bir sigara daha yakıyor. Hiçbir şey duyamaz oluyorsunuz, diyor. Aslında patlamayı bile duyamıyorsunuz. Ses değil, basınç şeklinde deneyimliyorsunuz patlamayı. Sonra her yeri duman sarıyor. Bir şey göremiyorsunuz da. O kafa karışıklığını tarif etmesi zor. Konvoy durdu. Durmamamız gerekirdi. İlerlemeye devam etmemiz gerekirdi ama baştaki araç vurulmuştu, yol tıkanmıştı, dumandan göz gözü görmüyordu ve dolayısıyla diğer araçların şoförleri önlerini göremiyordu. Zırhlı personelin bir kısmı karşılık vermeye başladı, diyor terapiste,

ateşin geldiği ya da geldiğini sandıkları yöne doğru. Kulaklarımın siki tuttuğunu o zaman anladım, diyor István, makineli tüfeklerin seslerini duyamadığını, dumanların arasında namlu alevlerini gördüğünde anlamıştı ancak. Gidip Riki'nin öncü aracın taretinden inmesine yardım etti, sonra da asfalt yola oturdu onunla. Riki'nin bilinci azıcık daha açık kaldı. István ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi, oysa büyük ihtimalle girmeyecekti ve István da büyük ihtimalle girmeyeceğini biliyordu. O andan sonra *ona* her şeyin yoluna gireceğini söyleyen insanlara bir daha asla inanmayacağını da biliyordu. Ya da inanırdı belki. Belki inanmayı o kadar çok isterdi ki inanırdı, tıpkı Riki'nin de o asfaltta otururlarken ona inanmış olabileceği gibi. Riki bilincini kaybedince István arkadaşı öldü mü, kaldı mı anlamamıştı.

"Ölmüş mü?" diye soruyor terapist.

"Evet," diyor István.

Terapist ona bu olanları ne sıklıkla düşündüğünü soruyor.

"Her gün," diyor István.

"Her gün mü?" diye soruyor terapist.

"Evet," diyor István. "İstisnasız her gün."

Terapist ona bu konu her aklına geldiğinde bir şeyler yazıp yazamayacağını soruyor.

"Yazmak mı?"

"Evet."

"Ne yazacağım ki?"

Terapist ona olayla ilgili düşüncelerini ve ayrıca duygularını yazmasını, mümkün olduğunca açık ve net olmasını istiyor.

Ertesi hafta görüştüklerinde terapist István'ın yazdıklarına bakıyor.

Terapist üzerinde István'ın yazıları olan sayfalara bakarken István orada, o alçak boylu kahverengi koltukta yüzü pencereye dönük oturuyor.

Pencere açık. Yazın son demleri.

Dantel perdeler açık pencerenin esintisinde hafif hafif oynaşıyor.

"Birden fazla kez Riki'nin hayatını kurtarmak için daha çok şey yapabileceğini yazmışsın," diyor terapist.

"Evet," diyor István ona dönerek. Kelime ağzından boğaz temizleme sesi gibi çıkıyor.

"Bu konuda bir iki soru sormamın sakıncası var mı?"

István kafasını iki yana sallayıp bir sigara yakıyor. Sigarası ve çakmağı koltuğun yanındaki alçak boylu sehpada duruyor.

Terapist ona Riki'nin hayatını kurtarmak için neler yapabileceğini düşündüğünü soruyor.

"Bilmem. Yanına daha çabuk gidebilirdim," diyor.

Terapist ona kendi aracından çıkıp Riki'ninkine gitmeden önce ne kadar beklediğini soruyor.

István bilmediğini söylüyor.

"Bir dakika kadar mı mesela?" diye soruyor terapist.

"Olabilir," diyor István. "Bilmiyorum. Bir dakikadan azdır muhtemelen."

"Muhtemelen bir dakikadan azdır?"

"Evet."

Terapist Riki'nin yanına gerçekte ulaştığı zamandan bir dakikadan daha kısa bir süre daha erken ulaşsaydı olayların farklı gelişeceğini düşünmek için bir sebebi olup olmadığını soruyor.

"Bilmiyorum," diyor István.

"Böyle düşünmek için özel bir sebebiniz yok yani?" diye soruyor terapist.

"Yok," diyor István.

"Ayrıca orada Riki'ye sizden daha yakın mesafede olan insanlar vardı?"

"Evet," diyor.

"Kimler?"

"Tanker sürücüleri."

"Ama Riki'nin yanına gitmediler."

"Evet."

"Niye peki?"

"Bilmiyorum. Korkmuşlardı. Sivildi onlar. Böyle durumlara alışık değillerdi belki."

"Korkmuşlardı?"

"Muhtemelen."

"Ya Riki'nin aracı? Araçta Riki'den başka kimse var mıydı?"

"Evet, şoför."

"O sivil miydi?"

"Hayır. Bizdendi."

"Yaralı mıydı?"

"Değildi aslında."

"Ama hiçbir şey yapmadı."

"Şoka girmişti. Öyle dediler."

"Yine de o hiçbir şey yapmadı ve sen çok daha uzakta olmana rağmen yaptın, bu bir gerçek."

István bir şey demiyor.

Terapist ona bakıyor.

Bir iki hafta sonra, terapist Seroxat diye bir ilaç yazacağını söylüyor.

"O ne?" diye soruyor István.

"Antidepresan."

István sigarasına uzanıyor.

"Sana iyi gelebileceğini düşünüyorum," diyor terapist. "Denemeyi kabul eder misin?"

"Tam olarak ne yani?" diye soruyor.

Terapist ilacın beyindeki serotonin seviyesini arttırarak çalıştığını söylüyor. "Serotonin seviyesi çok düşükse," diyor, "insan kendini depresif ve kaygılı hissedebilir."

Olaylar hakkındaki hislerini beynindeki kimyasalların belirlediği fikri István'a tuhaf geliyor. Bunu terapiste söylüyor.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diyor terapist gülümseyerek. "Bazen kulağa tuhaf geliyor gerçekten. Yine de bir denemek ister misin?"

István omuz silkiyor.

"Bence sana iyi gelebilir," diyor terapist yeniden. Nasıl hissettiğini gözlemleyeceklerini ve iyi gelmediğini düşünürse ilacı bırakabileceğini söylüyor. "En azından denemeye değer," diyor kadın.

Seroxat almaya başlıyor ve çok geçmeden gerçekten de farklı hissettiğini fark ediyor. Nasıl bir fark olduğunu söylemesi zor. Her şeyin altında daha az eziliyor ya da öyle bir şey. Geceleri daha deliksiz uyuyor.

Bir ay sonra hapları almaya devam etmesi konusunda terapistle anlaşıyorlar.

Terapistle her hafta görüşmeyi bırakıyor.

Altı ay sonra tekrar gelip vaziyetini anlatmasını kararlaştırıyorlar.

4

Bu gece yağmur yağıyor. István küçük ve fiyakalı bir tentenin altında kalan kuru kaldırım parçasında dikiliyor. Yağmurlu geceler genelde daha sakin geçiyor. Böyle gecelerde, şemsiyelerinin altına gizlenmiş insanların dar sokaktan bir telaş geçişlerinde melankolik bir yan var. Trafik güç bela akıyor, farların ışığında yağmur damlaları görünüyor.

Sonra yağmur duruyor.

Saat birden sonra gelenlerin sayısı azalıyor.

Gidenler oluyor çoğunlukla.

Saat üçten itibaren içeri kimseyi almıyor. O saatte pek kimse gelmez zaten, hele ki böyle hafta içi günlerinde. Bazen bir iki kişi geliyor ama. Şu üç tip gibi, üstlerinde hâlâ önceki günün kıyafetleri var, ikisi kravatını kaybetmiş gerçi, kaldırımda bağıra çağıra konuşarak bu tarafa yürüyor, tabelayı görüp içeri girmek istediklerine karar veriyorlar.

"Kapalıyız," diyor István.

Delikanlılardan biri ona para teklif ediyor – elinde yirmilik gibi görünen bir banknot var, István'a doğru ittiriyor.

István kafasını iki yana sallıyor.

Parayı uzatan genç ısrar ediyor.

"Yapamam," diyor István elleri ceplerinde.

"Ne yapamazsın," diyor genç gülerek.

"Kapattık," diyor István gene.

"Ne yapamazsın? Yapamazmış," diyor delikanlı diğerlerine. "Yapamazmış."

Şimdi üçü birlikte gülüyorlar.

Yürüyüp gidiyorlar.

Arkalarından bakıp bir sigara yakıyor.

Son müşteriler üç buçuk gibi çıkıyor. Atılmalarına yardımcı oluyor. Ter kokuyor aşağısı, sokağın ıslak tazeliğinden sonra hamam gibi. Işıklar açık, mekân küçük görünüyor böyle. Ana sahne de, yanlardaki "özel" sahneler de küçük ve pespaye görünüyor. Freddy'nin ofisine doğru yürürken bir iki kızın yanından geçiyor, üstlerinde eşofmanlarıyla yağmurlukları, kulaklarında kulaklıkları, yüzlerinde sakın-benimle-konuşayım-deme ifadeleriyle çıkıp gidiyorlar.

István onlarla konuşmuyor.

Freddy ofisinde. "Ortalıkta yoktun," diyor István.

Freddy yorgun görünüyor. "Evet," diyor.

István'ın Freddy'nin nereli olduğuna dair hiçbir fikri yok. İngiliz değil ama. Arap filan olabilir. Freddy diye Arap olur mu? Aklına yatmıyor.

Freddy, István'a parasını veriyor.

"Sağol," diyor István.

"Ne demek," diyor Freddy nereli olduğunu belli etmeyen sesiyle.

István zarfı montunun iç cebine atıp yukarı çıkıyor.

Saat dört olmak üzere. Sokaklar şimdi hiç olmadığı kadar boş. Ama bomboş da değil tabii. Hâlâ üç beş kişi var.

Cambridge Circus'a varıp oradan Tottenham Court'a ve evine giden gece otobüsüne doğru yürüyor. Yakındaki binaların ve ağaç dallarının arasından Centre Point'in tepesindeki ışık görünüyor. István bu yolu avucunun içi gibi biliyor. Çalıştığı her gece buradan geçiyor. Sağda solda köhne barlar var, sonra tabelası arızalı devasa bir kitapçı –harflerin kimi yanmıyor– ve ondan da sonra ucunda dar bir geçit olan çıkmaz sokak.

Yürürken orada, o dar geçitte bir şeyler döndüğünü fark ediyor. Kitapçının vitrininin ışığında durup gördüklerini seçebilmek için bir iki saniye bekliyor.

"Yardım edin," diyor bir ses.

Ses tuhaf bir şekilde normal geliyor, tarafsız, duygudan yoksun çıkıyor kelime sanki.

Belki bu sebepten, István bir iki saniye harekete geçmiyor.

Sonra sesten yana yürüyor, kitapçının loş ışıklı vitrinini geçiyor.

"Hey!" diye bağırıyor.

Ve bu kadarı yetiyor. İki şekil kopuyor karanlıktan. István onları başka bir sokağın ışığının vurduğu dar geçitin sonunda kısa ömürlü siluetler gibi görüyor.

Daha ziyade tünele benziyor bu geçit.

Yerde bir şey var.

Biri.

"İyi misin?" diye soruyor István.

Eğiliyor, yeniden soruyor. "İyi misin?"

Telefonunu çıkarıp ekranı açıyor, ışık tutuyor.

Adam yüzüne vuran ışıktan hoşlanmıyor.

Epey yaşlı. Sersemlemiş görünüyor. Biraz kan var.

"İyi misin?"

Adam bir an durup başını iki yana sallıyor.

István, "Ambulans çağırıyorum. Tamam mı?" diyor.

Telefonu kulağında bir iki adım geri çekiliyor.

Ambulans on dakika sonra geliyor. Sirenlerin sesi giderek yaklaşıyor, sonra birden sokağın sonunda mavi ışıklar yanıp sönüyor.

Sağlık görevlileri adamı sedyeye bağlarken István bir sigara içiyor.

Adamı ambulansa bindirdiklerinde, "İyi olacak mı?" diye soruyor içlerinden birine.

"Olur herhalde," diyor sağlık görevlisi. "Siz geliyor musunuz?"

István onlarla gitmeyi düşünmemişti. Sağlık görevlileri István'ın bu adamı tanımadığından haberdar değil. Açıklayacak zaman olmadı.

"Siz bilirsiniz," diyor sağlık görevlisi István kalakalınca.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor István. "Hangi hastane?"

Royal London'a gittiklerini öğrenince geleceğini söylüyor, yolunun üstü çünkü.

Ambulans sokaklarda savrulup ilerlerken o adamın baş ucunda oturuyor.

Adam sersemlemiş görünse de bilinci yerinde.

Göz göze geliyorlar bir an.

"Adın ne?" diye soruyor adam.

"István," diyor.

"İşt-van mı?" diye tekrarlıyor adam.

"Evet."

"İngiliz değilsin," diyor adam.

"Evet."

"Nerelisin?"

"Macaristan," diyor.

"Ben de Macar'ım," diyor sağlık görevlilerinden biri kendi dillerinde.

István hazırlıksız yakalanıyor. Neredeyse telaşlandırıyor bu onu. "Öyle mi?" diyor.

Görevli kafa sallıyor.

Ambulans hastaneye varana dek ikisi de başka bir şey demiyor, sonra görevliler sedyeyi indiriyor.

Adam István'ın cep telefonu numarasını istiyor.

"Hiç gerek yok," diyor István.

"Rica ediyorum," diyor adam.

Macar sağlık görevlisi numarayı bir kâğıt parçasına yazıp

adamın eline tutuşturuyor. Sonra adamı içeri götürüyorlar, István da yürüyüp gidiyor. Saat sabahın beşi, Whitechapel Road aydınlanmış şimdiden.

Birkaç gün sonra adam telefon ediyor. István başta kim olduğunu çıkaramıyor. Bir ses, "István'la mı görüşüyorum?" diyor sadece.

István doğruluyor.

"Geçen gece cinayete kurban gitmekten kurtardığın zavallı herifim ben," diyor adam.

"Ya," diyor István. Başka ne dese bilemiyor. "Nasılsınız?" diye soruyor.

"Daha yaşarmışım."

"Güzel."

"İyiyim yani," diyor adam. "Sana teşekkür etmek istedim."

"Bir şey değil," diyor István.

István dışarıda. Bir sürü gürültü var, insanlar dört bir yana yürüyor, adamın ne dediğini duyması zor. "Kusura bakmayın," diyor. "Bir daha söyler misiniz?"

"Seni akşam yemeğine davet etmek istiyoruz," diyor adam.

"Akşam yemeğine mi?"

"Evet."

"Hiç gerek yok," diyor, István, bilinmeyen numarayı açtığına pişman olmaya başlıyor.

Ama adam epey ısrarcı, István daveti kabul ediyor nihayetinde.

Adam cuma gününü önerince István cumaları çalıştığını söylüyor.

"Cumartesileri de çalışıyorum," diyor.

Yürümeyi bıraktı. High Road'un trafiğe kapalı kısmında, Shoe Zone'un önünde.

"Pazar olur mu?" diyor, adam ona hangi günler müsait olduğunu sorduğunda. "Ya da pazartesi?"

Pazarteside karar kılıyorlar, saat yedide.

"Karın var mı?" diye soruyor adam. "Ya da kız arkadaşın?"

"Yok," diyor István.

"O zaman kendini getir sadece," diyor adam.

Pazartesi akşamı metroya biniyor. Gants Hill'den yirmi durak. Neredeyse bir saat yol gidiyor.

Holland Park istasyonunun önündeki kaldırımda cep haritasına bakıyor. Yönünü bulmakta biraz zorlanıyor, bir iki yanlış sokağa dönüyor ama sonunda aradığı yeri buluyor. Dev bir bina bu, kırmızı tuğladan. Bütün sokağı kaplıyor. İşin aslı, bütün sokak bu bina. Her bir kapının üstünde, cam üzerine şablon baskıyla, o kapıdan girilen dairelerin numaraları yazıyor. Doğru numarayı bulup zile basıyor, küçük, pirinç bir düğme.

István kendini tanıtma fırsatı bulamadan, "Gel, gel!" diyor bir ses, sessiz holden geçip diğer uçtaki asansöre yöneliyor.

Asansör yukarı çıkıyor, yavaş ve sessiz. Duvarları ahşap kaplama, yerde holdekiyle aynı lacivert halı var. Dış kapısı cilalı ahşaptan, kata vardığınızda itmeniz gerekiyor. István bir an için anlamıyor itmesi gerektiğini, sonra birkaç daire kapısının baktığı sahanlığa çıkıyor, kapılardan biri açık.

Kapı eşiğinde duran adam altmışlarının ortalarında muhtemelen.

Tıknaz, boyu da uzun değil, gülümsüyor, pahalı bir parfüm kokusu yayıyor buram buram. "István," diyor.

"Selam," diyor István.

"Mervyn," diye kendini tanıtıyor adam.

István kafa sallıyor.

"Buyur," diyor adam. Yüzünde hâlâ sarı sarı bereler var.

Holde István'ın montunu almak istiyor. Bu işi hâlledince onu içeri, oturma odasına geçirip oturmasını rica ediyor.

István odanın ortasında karşılıklı duran iki kanepeden birine oturuyor.

Televizyon açık, ekranda golfe benzeyen bir şey dönüyor.

Adam István'a bir içki ister mi diye soruyor.

"Olur, sağolun," diyor István.

"Ben cin tonik içeceğim," diyor adam. "Senin için de uygun mu?"

"Olur, sağolun," diyor István tekrar.

"Güzel," diyor adam ve içki tepsisi gibi bir şeyin başına geçiyor.

Bardakta şıngırdayan buzların sesi geliyor, sonra bir golfçü bir şey başardığı için televizyondan bir alkış dalgası yükseliyor.

"Golfle ilgilenir misin?" diye soruyor adam, sırtı István'a dönük.

"Hayır," diyor István.

"Hayır," diye tekrarlıyor adam. Bu ortama, duvarlardaki bu resimlere, kitap dolu raflara, üstünde çerçeveli fotoğraflar ve başka nesneler olan cilalı yüzeylere uymayan bir şey var bu adamda, diye düşünüyor István.

Adam elinde içkilerle dönüyor. "Pekâlâ," diyor içkilerden birini István'a uzatırken.

Uzattıktan sonra kumandayı alıp televizyonun sesini kapatıyor. Sonra karşı kanepeye oturuyor. "Hadi bakalım," diyor. "Şerefe."

"Şerefe," diye tekrarlıyor István.

İçkilerinin tadına bakıyorlar. Çok sert olmuş.

Adam István'a içkisinin yeterince sert olup olmadığını soruyor yine de.

István kafa sallıyor.

"Cin tadı gelmeyen bir cin tonik içmenin manası yok bence," diyor adam.

"Tabii."

István'ın gözleri, üstünden hâlâ sessiz görüntüler akan televizyona kayıyor.

"Memorial," diyor adam bunu fark edip.

"Ha?"

"Memorial Turnuvası. Amerika'da yapılıyor. Muirfield'de."

"Hım."

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor adam sessiz televizyon bir yakın plan gösterirken.

"Tiger Wood," diyor István.

"Evet."

Şimdi ikisi de ekrana bakıyor.

"Muazzam bir oyuncu," diyor adam.

"Hı hı," diyor István.

Bir iki dakika golf izliyorlar, sonra adam oyuncuların kim olduğuna ve o anda içinde bulundukları duruma dair bir şeyler anlatıyor, bu esnada István içkisini yudumlayıp anlatılanlarla ilgileniyor numarası yapıyor.

"Sen ne yapıyorsun?" diye soruyor adam birden, damdan düşer gibi.

"Ben mi?"

Adam kafa sallayıp içkisini ağzına götürüyor.

"İş anlamında mı?"

"Hı hı."

"Güvenlik işindeyim denebilir," diyor István nasıl ifade edeceğini bilemeyip.

"Öyle mi?"

"Öyle bir şey."

"Şaşırmadım aslında," diyor adam. "Geçen gece nasıl da korkusuzca araya girdiğin malum. Gerçek bir kahramandın."

"Yok canım."

"Ciddiyim."

"Sağolun," diyor István.

"Asıl sen sağol."

Hafif bir mahcubiyet anı oluyor.

"Önemli değil," diyor István.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun yani?" diye soruyor adam, arkasına yaslanıp boştaki, içki tutmayan kolunu kanepenin sırtı boyunca uzatıyor. "Ne tür bir iş?"

"Genelde kapı işi."

"Güzel."

"Bilirsiniz."

"Bilmez miyim," diyor adam, gerçekten de bilgi sahibi olduğu bir alanmış gibi söylüyor bunu.

"Öyle mi?"

"Tabii. Nerede çalışıyorsun?"

"Şu anda Soho'da bir yerdeyim," diyor István.

Adam gülümsüyor. "Nasıl peki?"

"Fena değil."

"Ne tür bir yer?"

"Ee... bilirsiniz işte." István nasıl tarif edeceğini bilemiyor.

"Çıplak şovlar mı?"

"Öyle şeyler. Direk dansı filan."

"Hım."

"Özel danslar."

"Hı hı."

"Ben şahsen pek meraklı değilim aslında," diyor István.

"Öyle mi?" Söylediği şey adamın ilgisini çekmiş gibi, István adam olur da yanlış bir fikre kapılır diye bunu söylediğine pişman oluyor.

"Tarzım değil sadece."

"Olmak zorunda değil tabii."

"Ama bir sakınca da görmüyorum."

"Tabii," diye hemfikir oluyor adam.

"İnsanlar bundan hoşlanıyorsa..."

"Eh, bazısı hoşlanıyor."

"Tabii, bence hiç sıkıntı değil," diyor István.

"Tam olarak neresi peki?"

István mekânın adını söylüyor.

"Ha, evet."

"Biliyor musunuz?"

"Pek sayılmaz."

"Fena bir yer değil."

"Adını duydum," diyor adam.

István içkisinden bir yudum daha alıyor.

Adam ona özel bir güvenlik şirketinin sahibi olduğunu ve ilgisini çekerse István'a orada iş ayarlayabileceğini söylüyor. "Belki şimdiki işinden daha ilginç bir şey çıkar."

"Ya?"

"Olabilir yani."

István adamın konuyu biraz daha açmasını bekliyor.

Adam açmıyor.

Golf izlemeye dalıyorlar gibi oluyor yeniden, sonra, oyuna ara verildiği bir esnada, ekran bir gölün rüzgârdan dalgalanan yüzeyini gösterirken, "Nerelisin, István?" diye soruyor adam. "Adın István'dı, değil mi?"

"Hı hı."

"Nerelisin peki?"

"Macaristan?"

"Nasıl bir yer?"

István ne diyeceğini bilemiyor. Adamın ne tür bir cevap beklediğinden emin değil. İnsanlar bu soruyu sorduğunda genellikle verdiği cevabı veriyor – "İyi."

"Sık gidiyor musun?"

"Ara sıra."

"Aile ziyareti için mi?"

"Hı hı."

"Özlüyorsundur herhalde," diyor adam.

"Hı hı. Bazen."

"Ne zamandır buradasın?"

"Londra'da mı?"

"Evet."

"Iki yıl oldu," diyor István. "Neredeyse iki yıl."

"Sevdin mi burayı bari?"

"Evet."

Koridorun diğer ucundan eve birinin giydiği duyuluyor – anahtar şıngırtıları eşliğinde ön kapı açılıp kapanıyor.

"Karım," diye açıklama yapıyor adam. Belki de gerildiğinde tekrarladığı istemdışı bir hareket bu ama eliyle ipeksi, dalgalı saçlarını düzeltiyor. Ya da en azından çukurlaştırdığı avuç içini saç çizgisinden geçiriyor. Bir zamanlar koyu renk olduğu belli olan ama şimdi çoğu gümüşi griye çalan saçlarının düzeltilmeye ihtiyacı yok oysa.

Bir dakika kadar sonra karısı görünüyor, giyimi bir ofis işinden çıkmış gibi.

"Bu István," diyor adam.

István kadınla tokalaşmak için ayaklanıyor.

Kadın uzun boylu, hafif tıknaz kocasından birazcık uzun bile olabilir hatta.

Büyük bir mutfakta, masada yemek yiyorlar. Paket servis, Hint yemeği. Sofrada kırmızı şarap var. Aynı konuları konuşuyorlar, soruları soran adamın karısı bu kez.

István nereliymiş.

Ne zamandır Londra'daymış.

Burayı sevmiş mi.

Adam sözü karısına bırakmaktan memnun görünüyor.

Yemeğini yavaş ve sistemli bir şekilde yiyor, yemeği sofranın ortasındaki folyo kaplardan tabağına azar azar alıyor, sonra yine yavaş ve sistemli bir şekilde ağzına naklediyor.

"Nerede oturuyorsun peki?" diye soruyor adamın karısı István'a.

"Ilford," diyor István.

"Orayı bilmiyorum," diyor kadın, biliyor olması ihtimal dahilindeymiş, kendisinin de orada oturmaması şans eseriymiş gibi. "Nasıl bir yer?"

"Fena değil," diyor István.

Kadın devamını bekliyor.

"Bilirsiniz işte," diyor.

Kadın kafasını iki yana sallıyor.

"Epey karışık bir yer," diyor István.

"Karışık mı?"

"Hı hı."

"Orada yaşamaya nasıl başladın?" diye soruyor kadın.

"Tanıdıklarım vardı, orada oturuyorlardı"

"Macarlar mı?"

"Hı hı."

István'a kendi başına yaşayıp yaşamadığını soruyor.

István üç beş kişiyle ev paylaştığını açıklıyor.

Adam aloo gobi'yi bitirmek için izin istiyor. Karısı kendisi için sakıncası olmadığını söylüyor ve adamın bakışları István'a çevriliyor, István, "Tabii," diyor.

Adam kalan aloo gobi'yi kaşıkla tabağına alıyor.

"Çok güzelmiş," diyor István, yemeği kastederek.

"Değil mi?" diyor adam. "Royal Tandoori diye bir yerden. Eski usul Hint lokantası. Çok eskiden beri var."

Her birinin kadehine biraz daha şarap dolduruyor.

Karısı István'dan adamı kurtardığı gece neler olduğunu anlatmasını istiyor.

István anlatmaya çalışıyor.

Her zamanki gibi işten eve dönerken ara sokakta bir hareketlilik fark ettiğini söylüyor.

"Foyles'ın hemen yanındaki sokak," diye araya giriyor kocası. "Orayı biliyorsun."

Kadın gözlerini István'dan ayırmadan kafa sallıyor.

"İşte," diyor István. "Orada bir şeyler olduğunu gördüm ve ne olduğuna bakmaya gittim. O kadar."

"Yani korkutup kaçırdın onları?" diye soruyor adamın karısı.

"Onu görür görmez tabanları yağladılar," diyor adam.

"Aşağı yukarı böyle oldu," diye katılıyor István.

Adamın sabahın dördünde orada ne işi olduğu açıklanmış değil, István da sormuyor.

Saat on sularında kalkıyor.

Adam onu kapıya kadar geçiriyor. István montunu giyerken adam ona sahibi olduğu anlaşılan şu şirket aracılığıyla iş ayarlama ihtimalinden söz ediyor tekrar. "İlgini çekerse ara mutlaka," diyor István'ın omzuna arkadaşça vurarak.

"Olur," diyor István.

István asansörü beklerken adam açık kapının eşiğinde duruyor.

Asansörün gelmesi yarım dakika kadar sürüyor, bu esnada adam kapıdan ona bakarken István orada öylece dikiliyor.

Asansör gelince, "Kendine dikkat et," diyor adam.

Wanstead Flat'te koşuya çıkıyor. Aldersbrook Road'daki trafik ışıklarında beklerken olduğu yerde koşmaya devam ediyor, sonra Flats'in etrafında bir tam daire çiziyor, ağzı açık, gözleri dosdoğru karşıya bakıyor. North Circular'daki üst geçite çıkan merdivenlerin altında turu tamamlıyor. Yüzü hâlâ kıpkırmızı, üstü başı ter içindeyken, altından altı şerit trafik akan üst geçitte duruyor. Alacakaranlık, araçların farları açık. Bitişik nizam evlerle dolu iç karartıcı sokaklardan yürüyerek eve dönüyor. Buraya taşınırken böyle bir hayat hayal etmemişti. Başta bayağı eğlenceliydi aslında – en azından yeniydi, değişikti, her şeye yeniden başladığını hissedebiliyordu ve istediği de buydu. Ama iki sene sonra hâlâ bu şekilde yaşıyor olacağını hiç düşünmemişti. Yarım düzine insanla küçük bir evi payla-

şarak. Bütün gece pencerenin önünden geçen trenlerin sesini dinleyerek. Haftada elli saat çalışıp yine de ay sonunda meteliğe kurşun atarak geçireceğini, ufukta aynı şeyin sürüp gideceğinden başka bir ihtimal görünmeyeceğini hayal etmemişti.

Bir iki gün sonra adamı arayıp teklifiyle, ona ayarlayabileceğini söylediği işle ilgilendiğini söylüyor. "Tam olarak ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor.

"Buluşup konuşalım," diyor adam.

Adamın evinin yanındaki bir barda buluşuyorlar, adam şirketinin VIP'lere, ünlülere ve yüksek net varlık sahibi kişilere yakın koruma hizmeti sunduğunu açıklıyor. "Halk arasındaki tabirle bodyguard'lık."

"Anladım," diyor István.

Barın ön tarafta terası var, bir ağacın bol yapraklı dallarının altındaki masada oturuyorlar. Mervyn oradaki adamların çoğu gibi açık yakalı bir gömlek giyip güneş gözlüğü takmış. Geçen gün giydiğine benzer kırmızı bir pantolon var üstünde, ayağında da Gucci gibi görünen mokasenler. Aynı ağır parfüm kokusu. Hafta ortası bir gün, öğleden sonra. Ahşap masada adamın karşısında oturan István biraz alık hissediyor – uyandığı gibi metroya attı kendini.

"İlgini çeker mi?"

"Tabii," diyor István.

"Duruma göre şimdikinden çok daha fazla para kazanman mümkün."

"Hım."

"Tabii şimdi ne kazandığını bilmiyorum."

István ne kadar kazandığını söyleyince, rakamı şişirdiği hâlde Mervyn eliyle baştan savar gibi bir hareket yapıyor. Yakın koruma işinde niteliklerine, deneyimine ve ayrıca kişilik özelliklerine bağlı olarak saat başı elli sterline yakın kazanmasının mümkün olduğunu söylüyor.

"Orduda olduğunu söylemiştin," diyor adam.

"Evet."

"Eh, bu harika bir başlangıç mesela."

István'ın askerlik deneyiminden bahsediyorlar biraz, sonra "SIA lisansın var mı? Onu alman lazım," diyor Mervyn.

"SIA ne?" diye soruyor István bir sigara daha yakıp.

"Güvenlik Sektörü Yetki belgesi," diye açıklıyor Mervyn. "Formalite icabı sadece."

"Anladım."

"Aslında striptiz kulübündeki işinde de o belgeye sahip olman lazımdı."

"Kapıda çalışırken mi?"

"Evet."

"Yani," diyor István. "O biraz gayriresmi bir iş."

"Ben de öyle varsaymıştım. Sabıkan yok, değil mi?"

"Burada mı?"

"Ya da memlekette. Macaristan'da."

"Var aslında," diyor István.

"Burada mı?"

"Hayır."

"Memlekette mi?"

"Evet."

"Hadi ya."

"Öyle."

"Ne oldu?"

István ne olduğunu söylüyor.

"Adam öldü mü?" diye soruyor Mervyn.

"Evet," diyor István. "Evet, öldü." Hiç beklemediği bir şekilde sarsılmış hissediyor kendini. Bu konu hakkında konuşmayalı yıllar oldu ve şimdi konuşunca olayın o günden beri bütün hayatını ne kadar etkilediğini kavrıyor sanki ilk defa.

István'ın üzüldüğünü gören Mervyn dostça omzuna vuruyor. "Merak etme, her şey yoluna girecek," diyor.

István kafa sallıyor.

"Kaç yaşındaydın?" diye soruyor Mervyn.

"On beş," diyor István.

"Reşit değildin yani?"

"Evet."

"Sıkıntı olmaz o zaman," diyor Mervyn. "Başka bir şey var mı?"

"Yok," diyor István.

Ama lisansı almak için önce yakın koruma teknikleri üzerine iki haftalık bir kursa katılması gerektiği ortaya çıkıyor, kurs ücreti iki bin küsur sterlin.

István öyle bir parası olmadığını söyleyince Mervyn borç vermeyi teklif ediyor.

"Olmaz," diyor István.

"Neden olmasın?"

"Olmaz," diyor István yeniden.

Mervyn de yeniden "Neden?" diye soruyor. Gözlüğünü çıkarıyor. "En azından bu kadarını yapayım," diyor. "Senin yaptığın şeyden sonra lafı mı olur? Hayatımı kurtardın belki de. O parayı sana borç vereceğim, o kadar. Lisansı alınca bir müddet bana çalışırsın ve borcunu ödeyecek duruma gelirsin. Hiç dert etme."

István bir şey demiyor.

"Hiç dert etme," diyor Mervyn yeniden. "Ben paramı her türlü geri alırım. Hem de fazlasıyla."

Kurs Rumford'da. Metroya biniyor, oradan kısa bir yürüme mesafesi. Alarmı altı buçuğa kurması gerekiyor, o kadar erken kalkmak garip geliyor şimdi. Güne o saatte başlamak. Artık alışık olduğu bir şey değil bu. Üstünde Under Armour tişörtüyle beyaz tahtanın yanında durup onlara fiziksel müdahaleden, bu tür müdahalenin hangi durumlarda meşru oldu-

ğundan ve hangi durumlarda olmadığından bahseden kalıplı adama bakarken odağını kaybetmemeye çabalıyor.

Sınıfta o küçük sıralara oturmuş yirmi otuz kişiler. Gün içinde yer yer insanın kendini yeniden lisede bulduğu rüyalardan birindeymiş gibi nahoş hissediyor insan. Sınıfın çoğu aşağı yukarı onun gibi. Yarısı kadarı İngiliz, kalanı yabancı, çoğunlukla Doğu Avrupalılar. Üç dört kadın var. Gerisi hep erkek. István yaşça büyük olanlardan.

Kurs üç modülden oluşuyor. "Özel Güvenlik Sektöründe Çalışmak, "Yakın Korumalık" ve "Çatışma Yönetimi". Konulara ilk yardım ve defibrilatör eğitimi de dahil –içlerinden biri "denek" oluyor, öbürleri onun etrafında daire şeklinde diziliyor– kaçış sürüşü teknikleri ("Yardım isteyemiyor ya da makul yollarla güvenli bir bölgeye erişemiyorsanız, peşinizdekilere izinizi kaybettirmeniz gerekir) ve pusuya karşı koyma eğitimi ("Tehlike potansiyeli olan bir ortamda pusuya düşmemek, düştüysek de kurtulmak için Koruyucu İstihbarat ya da çevresel ve taktiksel farkındalık adını verdiğimiz belli becerilerden faydalanabiliriz") gibi ilginç olma ihtimali yüksek konular da var. Ayrıca ikinci haftanın sonlarına doğru ateşli silahlara kısa bir giriş yapılacak, görünüşe bakılırsa bazıları bunu heyecan verici buluyor.

Bir gün öğle yemeğinde bu konuda konuşmalarını dinliyor. Birkaçıyla birlikte istasyon yakınlarında bir yere yemeğe çıktılar. "Yarın sıra silahlı saldırılarda," diyor içlerinden biri, István İngiliz kahvaltısına ketçap sıkıp yumulurken. Özel bir eğitmenin gelip incelemeleri için birtakım tabancalar getireceği söylentisi dolaşıyor, bir süre aralarından kimlerin ateşli silah tecrübesi olduğunu konuşuyorlar.

"Ya sen?" diye soruyor biri, henüz hiçbir şey söylemeyen István'a.

István yemek yemeye devam ederken kafa sallıyor.

"Hadi ya?"

Orduda olduğunu açıklıyor. Kullandığı silahlar hakkında sorular geliyor.

Çoğunlukla AK-63 kullandıklarını söylüyor...

"Kırk yedi değil mi o?" diye soruyor ötekilerden biri.

István kafasını iki yana sallıyor. "Yok, altmış üç," diye açıklıyor, ağzı dolu. "Aslında klasik AK'lere çok benziyor. Türevi gibi. Macaristan yapımı."

"Nasıl peki?" diye soruyor biri.

István omuz silkiyor. "İş görüyor."

Ateşli silahlar dersi pek çoğunu hayal kırıklığına uğratarak ekrandaki resimlere bakıp birinin silah çektiği durumlarda ne yapılması gerektiğini konuşmakla geçiyor. Ana mesaj şu gibi: Ne derlerse yapın. Kahraman olmaya çalışmayın.

İkinci haftanın sonunda sınava giriyorlar. Önceki gece István'ı uyku tutmuyor. Neyse ki sınav kolay. Dört cevaptan ikisinin bariz bir şekilde yanlış olduğu çoktan seçmeli sorular var, dolayısıyla cevabı bilmesen bile yüzde elli şansın oluyor. Çoğu ilk seferinde geçiyor, biri kutlama için Romford'daki Nando's'ta yemek organize ediyor.

István sınavı geçtiğini söyleyince Mervyn onu evinin yakınındaki barda öğle yemeğine çıkarıyor. Beyaz şarap eşliğinde şık denebilecek bir *fish and chips* yiyorlar.

"Bravo," diyor Mervyn.

"Sağolun," diyor István. Aldığı borcu yakın zamanda ödeyebileceğini umduğunu söylüyor.

"Hiç şüphem yok," diyor Mervyn. "Tabii iş lisans almakla bitmiyor," diyor. "Kişisel özellikler de mühim. Bizim yaptığımız türden üst düzey işlerde yani."

"Kişisel özellikler mi?"

"Evet," diyor Mervyn şarabından bir yudum alıp. Üstünden damla damla su akan şişeyi içinde durduğu şeyden çıkarıp ikisinin de içkisini tazeliyor.

Bu kez içerideler, barın yemek bölümünde, ahşap kaplamalar ve uzun beyaz önlükler giymiş garsonlar var.

István'ın alışık olduğu barlara pek benzemiyor.

"Kişisel özellikler," diyor Mervyn. "Bilirsin işte."

István tabağındaki karmaşık kılçıklı cesetle cebelleşirken, "Daha üst düzey işler sadece tehlikeli durumlarla baş edebilme yeteneğinle ilgili değil," diyor Mervyn. "Sert ve sağlam olmak yetmez. Bundan fazlası var. Mesela... Kendini doğru şekilde taşıyabilmen lazım. Bu insanların görmeye alışkın oldukları bir yol yordam var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," diyor István. "Sanırım."

"Öyle mi?"

István kafa sallıyor.

"Kendini belli bir şekilde takdim etmen gerekiyor."

"Anladım."

"Bu çok önemli."

"Peki."

"İşin bir kısmı görünüşte bitiyor," diyor Mervyn. "İyi giyinmelisin. Takım elbisen var mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyor István.

Mervyn gülümsüyor. "O zaman oradan başlarız."

Öğle yemeğinden sonra Kensington High Street'ten Barkers'a yürüyorlar.

Mervyn, István'ın bir takım elbiseye, bir iki gömleğe ve düz, lacivert bir kravata ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Takım elbise askılarının arasında dolaşıyorlar.

İki üç seçeneği gözlerine kestirdiklerinde Mervyn, István'a takımları denemesini söyleyip kabinlerin olduğu yerde, kapının öteki tarafında bekliyor nasıl durduklarını görmek için.

"Güzel," diyor, István takımlardan biriyle çıkınca. "Dönsene."

István dönüyor.

"Evet, sana çift yırtmaç lazım," diyor Mervyn. "Biraz açmak da gerekebilir. Hadi gömlek bakalım."

Mervyn ödeme için cüzdanını çıkardığında István rahatsızlığını belli ediyor.

Mervyn onu savuşturuyor. "Ben buna yatırım gözüyle bakıyorum," diyor. "Ne de olsa yüzde yirmisi benim, değil mi? Bu iş olursa onu da bir ay içinde alacağım zaten. Normal çorabın var mı?"

"Normal çorap mı?"

"Yani işte ayağındaki gibi spor çorabı olmayanlardan. Düz siyah çorap. Ya da lacivert."

"Yok aslında."

"Al o zaman."

"Tamam."

"Peki ayakkabı? Doğru dürüst ayakkabın var mı?"

István kafasını iki yana sallıyor.

Russel & Bromley'e gidip sade bir çift siyah deri ayakkabı alıyorlar.

Sonra Mervyn birer bira içmeyi teklif ediyor.

"Seni biraz cilalamak lazım," diyor sosyetik lokalinin yapraklı terasında bir masaya yerleşince.

"Öyle mi?"

Mervyn kafa sallıyor. "Öyle," diyor ve bu maksatla István'a birlikte birkaç gün geçirmeyi teklif ediyor.

István ertesi gün Holland Park'taki evde arzıendam ediyor. Mervyn'in dediği gibi gömleği ve lacivert kravatıyla yeni takımını giymiş. "Çok şık," diyor Mervyn, kahvesini bitirdikten sonra asansörle aşağı iniyorlar.

"Ehliyetin var mı?"

"Hı hı," diyor István.

Mervyn ona Jaguar'ın anahtarını uzatıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor István.

"Sen sür," diyor Mervyn. "Söylerim."

Mervyn arka koltuğa geçiyor.

"Direksiyonun bu tarafta olması garip geliyor," diyor István.

"Efendim? Ha, evet. Daha önce bu şekilde kullandın mı?"

"Hayır," diyor István.

"Dikkatli ol lütfen."

Mervyn Londra sokaklarında István'ı yönlendiriyor, Kensington High Street boyunca ilerleyip Knightsbridge üzerinden Hyde Park Corner'a geçiyor, oradan Park Lane'e dönüyorlar. Londra'nın István'ın bilmediği kısımları bunlar. Jaguar'ın içinde klima açık. Sıcak bir yaz günü, camın öteki tarafında insanlar tatilde gibi giyinmiş.

"Yazlık elbiseleriyle geçip giden kızlar görüyorum," diye mırıldanıyor Mervyn bir trafik ışığında beklerlerken.

"Evet," diyor göndermeyi anlamayan István.

Şimdi daha dar sokaklardalar, bir iki dakikaya kalmadan Mervyn arabayı müsait bir yere park etmesini, István park yeri bulunca da parkmetreye para atmasını söylüyor.

Görünüşe göre Mervyn'in bu sokakta, şu yüksek tuğla evlerden birinde bir görüşmesi var.

"Sunduğum hizmetlerle ilgilenen biri," diye açıklıyor Mervyn.

István kafa sallamakla yetiniyor.

Dışarıda bekliyor, önce camları açıp park hâlindeki Jaguar'da oturuyor, sonra sokağın karşı tarafındaki ılık gölgede dikilip sigara içiyor.

Gölgedeyken bile takımın içinde çok sıcaklıyor.

Kravat boğazını sıkıyor.

Kravatı gevşetip gömleğinin üst düğmesini açıyor.

Mervyn bunu görünce, "Bunu neden yaptın?" diyor.

"Boynumu çok sıktı," diyor István.

"Böyle olmaz ama," diyor Mervyn.

"Pardon," diyor István, düğmeyi ilikleyip kravatı düzeltiyor.

Mervyn kravat takmamış. Üstünde her zamanki açık yakalı gömleği ve kırmızı pantolonu var. "Bu kıyafetlerle kendini rahat hissediyor musun?" diye soruyor.

István omuz silkiyor.

"Rahat mısın?"

"Hayır, pek değilim," diye kabul ediyor István.

"Belli," diyor István. "Bir hafta boyunca bu takımı her gün giymeni istiyorum. Bir hafta boyunca başka hiçbir şey giyme."

"Peki."

"Gerekirse yatarken de giy. Takımın içinde kendini rahat hissetmen gerekiyor," diyor Mervyn. "Daha da önemlisi, rahat hissediyormuş gibi görünmen gerekiyor."

"Peki," diyor István.

Mervyn'i bir iki yere daha götürüyor, sonra şık bir restoranda öğle yemeği yiyorlar.

"Bu kadar hızlı yeme," diyor Mervyn gülümseyerek. "Acelen ne?"

"Pardon," diyor István.

"Acelen ne?"

"Tamam."

"Yemeğini benden önce bitirmeni istemiyorum," diyor Mervyn. "Anlaştık mı?"

"Tamam."

Mervyn çok yavaş yiyor.

István da kendini yavaş yemeye zorluyor.

"Yavaş yeme alıştırması yapmanı istiyorum," diyor Mervyn.

"Tamam," diyor István.

Mervyn daha sonra, "Konuşurken ellerini hareket ettirmemeye çalış," diyor.

"Peki."

"Çok hareketsiz olmanı istiyorum."

"Tamam."

"Ellerin iki yanında dursun."

"Tamam."

"Çakmağın var mı?" diye soruyor Mervyn.

"Hı hı."

"Evet," diye düzeltiyor Mervyn.

"Evet," diyor István.

Mervyn'in elinde bir sigara var. Sigarayı ağzına götürüp István'ın yakmasını bekliyor. "Hayır, daha yavaş," diyor. "Tekrar çıkar. Daha yavaş. Çakmağı cebine geri koy ve hareketi baştan yap."

István çakmağı cebine geri koyup sonra daha yavaş hareketlerle yeniden çıkarıyor, sigarayı yakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Mervyn.

"Önemli değil."

"Bunu söyleme."

"Tamam."

"Önce ben konuşmadıkça hiçbir şey söyleme. Ben soru sormadıkça konuşma."

"Tamam."

Ertesi gün yine şık bir restoranda öğle yemeği yiyorlar, bu kez başka bir yerde. István yavaş yemeye çalışıyor. "Daha iyi," diyor Mervyn. "Premium hizmetlerden faydalanan insanlara çalışırken kendini böyle ortamlarda bulacaksın sık sık."

"Hı hı," diyor István.

"Evet."

"Evet."

"Uyum sağlaman lazım."

"Tamam."

"Genellikle onlarla yemeyeceksin tabii."

"Biliyorum."

"Onlarla aynı masaya oturmayacaksın."

"Biliyorum."

"Ama orada olacaksın."

"Hı hı."

"Evet."

"Dolayısıyla uyum sağlaman lazım. Hayatlarındaki her şeye uyum sağlamalısın. İstedikleri şey bu. Bu insanların ciddi paraları var ve hayatlarındaki her şeye uyum sağlayan birini istiyorlar."

"Tamam," diyor István.

Eve döndüklerinde Mervyn, István'ı birer içki içmek için yukarı davet ediyor.

Mervyn içkileri hazırlamakla meşgulken István etrafına bakıyor. Duvarlardaki resimlere. Raflardaki nesnelere.

Mervyn ağır bir kadehte cin tonik uzatıyor ve sonra kanepelerden birine çöküp ayaklarını –bir noktada Gucci mokasenlerini çıkarmış– kapitone pufa uzatıyor.

Kumandayı uzatıp televizyonu açıyor.

Golf var yine.

"Açık," diye açıklama yapıyor Mervyn.

"Nasıl?"

"Amerikalılar bu turnuvaya İngiltere Açık diyor."

"Anladım."

István ekranı görebildiği gül rengi kadifeden bir koltuğa oturuyor. Mervyn ara ara ekranda olup bitenleri açıklıyor – oyuncular kim, durum ne. Biraz fikir edinince şaşırtıcı şekilde ilginç bir hâl alıyor oyun. Şaşırtıcı bir gerilimi var, çoğunlukla birinin önemli bir vuruş yapmasından ibaret gerilim anlarına kibar alkışlar ve aralara çok hoş bir şekilde serpiştirilmiş ağaçlarla küçük göllerin dingin görüntüleri eşlik ediyor ama.

Karısı işten gelince Mervyn ona da bir içki hazırlıyor, kendisine ve István'a da ikincileri koyuyor.

"Çok şık olmuşsun," diyor István'a.

Kadın içeri girdiğinde István ayağa kalktı, şimdi Mervyn içki tepsinin başındayken o ne yapacağını bilemiyormuş gibi öylece duruyor.

"Sağolun," diyor.

"Yeni bir işe mi girdin?" diye soruyor kadın, oturup çoraplı ayaklarından birini sıkıyor.

"Öyle de denilebilir," diye cevap veriyor Mervyn soru ona yöneltilmediği hâlde.

"Ya?"

"István'a daha kazançlı bir iş ayarlayacağız," diyor Mervyn cin tonikleri uzatırken. "Öyle umuyoruz yani."

"İşte buna içerim," diyor karısı.

"Yemeğe kalacak mısın?" diye soruyor Mervyn, István'a.

"Sorun olur mu?"

"Olsa teklif etmezdim."

"Peki," diyor István. "Teşekkür ederim."

Mervyn golf izlerken István mutfakta karısına yardım etmeyi teklif ediyor.

"Mervyn seni ehlileştiriyor demek?" diyor kadın.

"O ne demek?" diye soruyor István.

Kadın gülüyor. "Alışveriş gezilerinizi duydum da," diyor.

"Ha. Evet. "

"Senin için utanç verici olmuştur herhalde."

"Evet biraz," diye kabul ediyor István, o da tedirgin tedirgin gülüyor.

Takım elbisesiyle mutfak masasında oturmuş kadına yardım etmek için soğan doğruyor.

Kadının yaşı elli beş civarı olmalı. Epey çekici, diye düşünüyor István.

"Ama çok şık olmuşsun," diyor kadın.

"Eh."

"Ki bu mühim."

"Evet biliyorum."

"Tabii işinde yükselmek istiyorsan."

István kesme tahtasını üstünde soğanlarla kadına uzatıyor, "Etkilendim," diyor kadın, "annene mutfakta yardım ediyor muydun?"

"Evet bazen," diyor István.

"Ne tatlı."

Soğanlar tavada cızırdamaya başlarken kadın, István'dan ona bir cin tonik daha yapmasını istiyor, István oturma odasına gidiyor, Mervyn kanepeye gömülü hâlâ, ayakları yukarıda, televizyonda golf dönüyor.

Mervyn yorgun görünüyor.

István ona karısının bir cin tonik daha istediğini söylüyor.

"Tabii," diyor Mervyn. "Her şey orada. Kendine de yap istiyorsan."

"Siz ister misiniz?" diye soruyor István.

"İçmeyeceğim sanırım, sağol," diyor Mervyn.

István saat dokuzda çıkıyor ve eve on buçukta varıyor.

Mervyn şirketi aracılığıyla onu işlere yazıyor ve kısa sürede István çok daha fazla para kazanmaya başlıyor. Bir iki ay içinde Mervyn'e borcunu kapatıyor. Çok geçmeden iki senedir yaşadığı paylaşımlı evden çıkıp yeni bir daireye taşınabilecek duruma geliyor. Yeni daire Stratford'da, modern, çok katlı bir binada. Taşındığında bina yerleşime henüz açılmış. Girişteki holde kiralık kasalara benzeyen posta kutularından var, on ikinci kata çıktığı asansör çıkarken hareket etmiyormuş gibi geliyor.

Daire küçük, sade bir şekilde döşenmiş. Yatak odasında sert ve gri bir halı, etrafta krom kaplı serbest ağırlıklar var. Penceresiz banyoda mükemmel bir duş var. Rahatsız görünen alüminyum bir sandalyenin durduğu bir balkon var. Balkon batıya bakıyor ve zaman zaman Londra'nın merkezinin alameti farikaları pusun içinde seçilir gibi oluyor.

Sabah kahvesini orada içiyor. Renksiz göğün parlaklığı balkona soluk gölgeler düşürüyor, rüzgâr balkonu komşularınkinden ayıran eğreti paravanı sallıyor. Komşularını hiç görmedi şimdiye kadar. Bazen seslerini duyuyor yalnızca.

5

Battersea Park'ta koşuya çıkıyor, ayakları ağaçların altındaki patikada yer yer kalın tabakalar hâlinde toplanan yaprakları hareketlendiriyor. Çocukken böyle kurumuş kahverengi yaprak yığınlarının arasında koşmayı nasıl sevdiğini net bir şekilde hatırlıyor. Neden zevkliydi bu kadar? Yaprakların insana engel olmadan çok ses çıkarmasıyla alakalı bir şey.

Bir köpek güvercinleri yerden havalandırıyor. Profesyonel köpek gezdiricilerin her sabah çıkardığı sürüden biri. István böyle bir iş olduğunu, insanların başkalarının köpeklerini yürüyüşe çıkardığını bilmiyordu Londra'nın bu kısmında yaşamaya başlayana kadar.

Eve tişörtünün ön kısmında bir ter adacığıyla dönüyor. Girişteki taş döşeli avlu, sokaktan yüksek demir parmaklıklarla ayrılıyor, parmaklıkları solmaya yüz tutmuş morsalkımlar sarmış yer yer. Dış kapıyı itip açıyor. Evin pencereleri gri günü yansıtıyor bir göletin yüzeyi gibi. Ana kapıyı kullanmıyor. Yanda başka bir kapı var. Dikkat çekmeyen bir tabela asılı hatta, HİZMETLİ GİRİŞİ yazan tabelanın üstünde yön gösteren bir el resmi var. Oradan girip servis merdiveninden en üst kattaki küçük dairesine çıkıyor.

Duş alıyor.

Tıraş oluyor.

Takım elbisesini giyip kravatını takıyor.

Mercedes'i garaj niyetine kullandıkları arka sokaktan getirip Bay veya Bayan Nyman'ın onu çağırmasını beklemeye koyulduğunda saat dokuz olmak üzere.

Şirket aracılığıyla onlar için çok çalıştı vaktiyle. Sonra güvenlik şoförü olarak tam zamanlı iş teklif ettiler.

Bay Nyman altmışlarında. Karısı çok daha genç, muhtemelen kırk civarı. Görünüşe bakılırsa bambaşka hayatlar sürüyorlar, István'ın onları beraber bir yere götürmesi alışılmadık bir durum. Bay Nyman vaktinin büyük kısmını Hertfordshire'daki kır evlerinde geçiriyor ve oraya genellikle helikopterle gidip geliyor, dolayısıyla István'ın işinin büyük kısmı Bayan Nyman'ı Londra içinde gezdirmekten ibaret.

"Biraz kendinden bahsetsene István," diyor kadın bir gün.

"Kendimden mi?"

"Evet."

"Ne bilmek istersiniz?" diye soruyor.

"Seninle ilgili bir şeyler işte," diyor kadın.

István Mercedes'i kullanıyor, Picaddilly'nin yavaş akan trafiğindeler.

"Karl eskiden orduda olduğunu söyledi," diyor Bayan Nyman.

"Evet."

"Nasıldı?" diye soruyor.

"Nasıl mıydı?" Trafik yeniden hareketleniyor, István'ın bir an dikkatini toplaması gerekiyor.

"Evet," diyor kadın.

"Ee..." Ne diyeceğini, kadının nasıl bir cevap beklediğini düşünüyor. "Fena değildi," diyor.

"Fena değil miydi?"

"Evet?"

"Ne demek şimdi bu?" diye soruyor kadın.

"Ne mi demek?

"Evet."

"Yani... İyiydi işte."

"İyiden kastın ne? Ne demek istiyorsun? İyiydi dediğinde aslında hiçbir şey söylemiş olmuyorsun, öyle değil mi?"

"Neyi öğrenmek istediğinizi tam anlamadım," diyor István.

"Nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorum. Bu kadar kaçıngan olmayı bırak yahu," diyor kadın. "Sen hep böyle misin?"

"Nasıl?"

"Böyle işte. Kaçıngan."

Aynada göz göze geliyorlar.

Kadının şaka yollu sorduğu belli, István başka bir şey demiyor, gülümsüyor.

Bir iki dakika konuşmadan yol alıyorlar.

Sonra kadın, belli ki yine şaka yollu ya da yarı şaka yarı ciddi, "Karl sana benim hakkımda sorular soruyor mu?" diyor.

"Hayır," diyor István.

"Neler yaptığımı sormuyor mu?"

"Hayır."

"Kimlerle görüştüğümü."

"Hayır."

"Sorsa da söylemezdin zaten, değil mi?"

István bir şey demiyor.

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum," diyor kadın.

"Bana güvenebilirsiniz elbette," diyor.

"Bak işte, böyle konuştuğun için güvenemezmişim gibi geliyor zaten."

"Nasıl konuştuğum için?"

Kadın, István'ın son sözlerini ağır bir aksanla taklit ediyor.

István gülüyor ama kadının onu o şekilde taklit etmesine hafiften gücendi.

İşin aslı, István'ın bildiği kadarıyla, kadın kocasının bilmesini istemeyebileceği hiçbir şey yapmıyor, ara ara içkiyi fazla kaçırmaktan başka ama adam bunu zaten biliyor olmalı.

Kadın bir sigara yakıyor, oysa arabada sigara içmemesi gerek.

"Sakıncası var mı?" diye soruyor bir iki saniye sonra.

István başını iki yana sallamakla yetiniyor.

Ertesi gün, "Dünkü tavrım için özür dilerim," diyor kadın.

"Hiç önemli değil," diyor István.

"Sarhoştum."

"Hiç önemli değil," diyor István yine.

"Özür dilerim," diyor kadın.

"Dert etmeyin."

"Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim," diyor kadın.

Park Lane'de trafik ışıklarında duruyorlar.

István kadını bir arkadaşıyla ogle yemegi randevusuna götürüyor.

"Peşin hükümlere kapılmayan biri olduğun söylenebilir mi sence?" diyor kadın tekrar harekete geçtiklerinde.

"Peşin hükümler mi?"

"Evet." Sigarasını yakıp camı biraz indiriyor. "Öyle değil misin?"

"Bilmem," diyor István.

"Bence öyle," diyor kadın.

"Peki," diyor István.

Arkadaşıyla buluşacağı restorana vardıklarında István kadına orada ne kadar vakit geçireceğini bilip bilmediğini soruyor.

Kadın bilmediğini söylüyor.

Arabayı park edecek bir yer bulmak için biraz dolanıyor. Silecekler çalışıyor. István benek benek ön camdan Covent Garden'ın ıslak sokaklarına bakıyor.

Mercedes'i Shelton Street'e bırakıyor, ardından St. Martin's Lane'deki Pret'te durup küçük şemsiyesini silkeleyerek sandviçlere bakıyor.

Domuz pastırmalı, marullu ve domatesli sandviçiyle pencere kenarında yüksek bir tabureye oturuyor.

Sandviçi bitince Americano'sunu içiyor acele etmeden, dışarıda yağmurun altında yürüyen insanları izliyor.

Arkasında öğle vakti Pret kalabalığının gürültüsü var.

Oradaki takım elbiseli tek adam o değil. Dönüp baktığında mekânda epey bir takımlı olduğunu fark ediyor. Londra'ya, özellikle de merkezine ilk geldiğinde gözüne çarpan şeylerden biriydi bu – öyle çok takım elbiseli insan var ki. Sokaklar onlarla dolu. István daha önce böyle bir şey görmemişti.

Dışarı çıkınca kaldırımda şemsiyesini açıyor.

Şimdi ne yapsa bilemiyor. Civardan ayrılmaması gerek. Öte yandan saatlerce sürebilir bu. İşin büyük kısmı böyle, beklemekten ibaret.

"Okul arkadaşım," diyor Bayan Nyman, onu bir buçuk saat sonra Ivy'den aldığında. Az önce birlikte öğle yemeği yediği arkadaşından bahsediyor, belli ki kadın sanatçı gibi bir şey.

"Çok özel biri," diyor Bayan Nyman. "Ona doğru dürüst bir sergi ayarlamaya çalışıyorum."

"Hım."

"Kendini pazarlamayı pek beceremiyor."

"Hım."

"İşin bu kısmının ne kadar önemli olduğunu anlamıyor sanki."

"Ya."

"Neyse, ona doğru düzgün bir sergi ayarlamaya çalışacağım."

"Peki."

"Karl'ın tanıdıkları var. Böyle şeylere yatırım yapacak parası olan tipler."

"Tabii."

Telefonunda bir şeyler yapmaya koyuluyor, birine mesaj

filan atıyor olmalı – kadın diğer elini sigarasını ağzına götürmek için kullanırken telefon tutan elinin baş parmağıyla mesaj yazdıkça çıkan tıkırtıları duyuyor István.

Kadın önceki gün sarhoşkenki menfur davranışlarını telafi etmek için ona bir şey almak istediğini söylüyor. "Menfur" – kullandığı kelime bu. István kelimeye aşina değil. Yine de ne demek olduğu yeterince açık.

"Hiç gerek yok," diyor.

"Ama istiyorum," diyor kadın.

"Gerçekten hiç gerek yok," diyor.

"İzin ver lütfen," diyor kadın.

Bond Street'teki Hermès'teler, kadının elinde bir kravat var, nasıl durduğunu görmek için kravatı István'ın üstüne tutuyor.

"Olmaz," diyor István.

"Rica ederim."

"Olmaz," diyor tekrar. "Sağolun."

Uzaklaşıyor, kapıya daha yakın bir noktaya geçiyor.

Kadın mağazada bir yirmi dakika daha geçiriyor, satış görevlilerinden biri peşinde dolaşıp sorularını cevaplıyor ve kadının almak istediğine karar verdiği ürünleri kenara ayırması için daha genç bir görevliye veriyor.

Kapının yanında beklemeye devam eden István kadının ona almak istediği kravatın en sonunda parasını ödediği şeylerin arasında olduğunu fark ediyor.

Kadın, István'a katı ve turuncu zarfı uzattığında Mercedes'teler yeniden. Kadın öne uzanıyor ve zarf István'ın omuzunun yanında beliriyor.

Almadan önce tereddüt ediyor.

Kadının zarfı uzattığı ve István'ın henüz almadığı, alıp almayacağını bilmediği bir an yaşanıyor.

Alıyor.

"Sağolun," diyor.

Kadın bir şey demiyor.

István zarfı yanındaki yolcu koltuğuna koyup nereye gideceklerini soruyor.

Aslında kadının ona ilk hediyesi değil bu. Başka hediyeler de oldu.

Bir gün István araba kullanırken kadın durmasını söylüyor.

Arabayı kenara çekiyor.

"Motoru durdur," diyor kadın.

Durduruyor.

"Gel, arkada otur benimle," diyor kadın.

"Niye ki?" diye soruyor István.

"Çünkü ben öyle istiyorum."

István arabadan inip tekrar biniyor, bu kez arka koltuğa.

Arkada oturmak tuhaf geliyor, dünyayı o konumdan görmek, önde kendi boş koltuğunu görmek tuhaf.

"Buyurun?" diyor.

"Senden fena hâlde hoşlandığımın farkındasın, değil mi?"

Bu dolaysızlık István'ı şaşırtıyor.

"Öyle mi?" diyor.

"Öyle mi?" diye taklit ediyor kadın, sesini iyice kalınlaştırıp István'ı aptalmış gibi gösteriyor.

István gülümsüyor.

Kadın, "Öyle," diyor.

"Peki," diyor István, uzunca bir sessizlikten sonra.

"Öpsene beni," diyor kadın.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor István.

"Bu çok sinir bozucu bir laf."

"Ama öyle."

Kısa bir süre daha öyle oturuyorlar.

"Üzgünüm," diyor István.

"Öyle söyleme," diyor kadın.

"Peki."

"Öyle söyleme," diyor kadın yine.

"Peki."

"Beni eve götür."

"Peki."

Kadını eve götürüyor sessizce.

Kısa bir süre sonra yatmaya başlıyorlar, genellikle kadının kocası Londra dışındayken.

Yattıkları zaman bunu István'ın evin en üst katındaki dairesinde yapıyorlar hep, buraya hizmetli girişinden ve servis merdiveninden çıkılabiliyor sadece.

"Kocanızın bu durumdan haberi var mı?" diye soruyor kadına, yukarı katta bir iki kez ziyaretine geldikten sonra. Karı kocanın arasında bir tür "anlaşma" olup olmadığını merak ediyor.

"Karl'ın mı?"

"Evet."

"Yok," diyor kadın. "Yok tabii ki."

"Ama ben ilk değilim, değil mi?"

"İlk ne değilsin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz."

"Yardımcılarla yatmayı alışkanlık hâline getirip getirmediğimi mi soruyorsun?"

"Yardımcı mı?"

"Bilmiyor musun bu tabiri?"

"Hayır," diyor István.

"Amerikalılar böyle der," diyor kadın. "Hizmetçilerine yardımcı derler. Eşitlik yanılsamasını sürdürüyor."

"Peki."

"Sen ilksin," diyor kadın.

"Tamam."

"Gururun okşanmıştır umarım."

"Tabii," diyor István.

Kadın giyiniyor.

"Yarın görüşürüz," diyor.

"Hı hı," diyor István.

Kadının kocasıyla evlendiğinde en fazla yirmi beş yaşında olması gerektiğini hesaplıyor, kocası da o sıralar ellilerinde olmalı.

Kocasıyla son sevişmelerinin üstünden "yıllar" geçtiğini söylüyor kadın.

"Başka kimse olmadı mı yani?" diye soruyor István.

"Olmadı," diyor kadın.

Doğru söylüyor olabilir, diye düşünüyor István. Kadında insanı şaşırtan masum bir yan var.

István Cheyne Walk'taki evin yakınlarında bir barda arkadaşı Claudiu'yla buluşuyor. O bölgeye göre beklenmedik bir şekilde salaş bir mekân, görünüşe bakılırsa müdavimleri civarda çalışan inşaat işçileri çoğunlukla. Müzik çalmayan barlardan. İnsanların konuşma sesleri duyuluyor, ara sıra da gülüşmeler.

"Nasılsın?" diye soruyor Claudiu.

"İyi işte," diyor István.

Doğu Londra'daki eski günlerinden bahsediyorlar bir süre.

István ortak yaşadıkları evdeki diğer arkadaşları soruyor. Claudiu birkaçıyla irtibat hâlinde hâlâ. Tibi'yle Botond, Jetzy ile Litvanyalı. Cuma geceleri birlikte dışarı çıkar, General Havelock'a ya da Faces'a giderlerdi, bazen de West End'e. Akıllarında iyice yer eden birtakım olaylardan bahsedip gülüyorlar.

"Eğlenceli zamanlardı," diyor Claudiu sevecenlikle.

István hak verir gibi omuz silkiyor.

Claudiu son zamanlarda çapkınlığa çıkmıyormuş. Artık bir kız arkadaşı varmış, böyle söylüyor.

Kız İrlandalıymış. Bir ofiste çalışıyormuş.

István'a kendi durumunu, görüştüğü biri olup olmadığını sorduğunda István ona Helen Nyman'dan bahsedip bahsetmemeyi düşünüyor.

"Var sayılır," diyor.

"Sayılır mı?"

István kafa sallıyor.

"Nasıl yani?" diye soruyor Claudiu.

István ona vaziyeti anlatıyor.

"İşverenin karısı mı?"

"Evet."

"Onunla mı düşüp kalkıyorsun?"

"Evet."

"Nasıl oldu bu iş?" Claudiu detayları merak ediyor.

István çıkıp bir sigara içmeyi teklif ediyor, barın önündeki kaldırımda durup o gün Mercedes'te olanları, kadının ondan "fena hâlde hoşlandığını" söylediğini, bir iki gün sonra da evinin kapısında belirdiğini ve o anda şöyle düşündüğünü anlatıyor, *Aslında niye olmasın ki?*

Gülüyorlar.

"Nasıl bir tip?" diye soruyor Claudiu.

"Fena değil," diyor István

"Fena değil mi?"

"Evet."

"Evet ha?" Claudiu gülümsüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor Claudiu.

István yine güler gibi yapıyor. "Yani, iyi işte," diyor.

"Kaç yaşında?"

"Kırk," diyor István. "Kırk civarı."

İşin aslı, István kadının ziyaretlerinden epey keyif alıyor. Seks inkâr edilemez bir şekilde yoğun ve heyecan verici. Bir sınırı aşmış olma hissinin payı var, diye düşünüyor István, bunu yapmamaları gerektiği hissinin. Ve István'ın kadını aslında çok

da çekici bulmaması, kadınla yatmak için yanıp tutuşmaması bu hissi daha da körüklüyor nedense. Diğer bir deyişle, kadınla yatmak için yanıp tutuşmaması seksi daha yoğun ve heyecan verici kılıyor. István kadını görmek için sabırsızlandığını fark ediyor bazen. Ayrıca onu ilk başlarda bulduğundan daha çekici buluyor. İlginç bir şey bu, bir miktar fiziksel aşinalığın, bir insanı her gün görmenin onları da daha çekici kılabilmesi ilginç. Bu kadınla böyle olduğu kesin.

Her sabah kadının oğlu Thomas'ı okula bırakıyor.

Thomas genellikle geç kalıyor.

István rölantide çalışan limuzinde beklerken Embankment Gardens'taki çınarlardan yapraklar dökülüyor.

Nihayetinde evin ön kapısı açılıyor ve Thomas üstünde tüvit ceketli ve kravatlı formasıyla belirip taş döşeli avludan arabaya yürüyor.

"Günaydın," diyor István, Thomas Mercedes'in kapısını açınca.

"Günaydın," diyor Thomas

"Nasılsın?" diye soruyor István oğlana.

"İyi," diyor Thomas.

Cardogan Square'daki okula arabayla gitmek sadece bir iki dakika sürüyor, kırmızı tuğlalı, yüksek bir bina, Nymanların Cheyne Walk'taki evinden çok da farklı değil.

István oğlanı bıraktıktan sonra Sloane Avenue'daki Texaco istasyonunda Mercedes'in deposunu doldurup Cheyne Walk'a dönüyor ve Helen Nyman'ı bekliyor, kadın genellikle saat on civarında spor hocası gittikten sonra geliyor.

Her hafta zamanı hiç şaşmayan şeyler var. Her salı mesela, kadını Kensington'daki Cottesmore Gardens'a, önünde tek bir ağaç olan beyaz, mütevazı bir eve götürüyor. Sonbahar ilerleyip ağacın yaprakları döküldükçe evin ön cephesi daha çıplak görünüyor.

Kadın içeride her seferinde tam bir saat kalıyor.

"Orada ne yaptığımı merak ediyorsundur," diyor kadın bir gün çıkıp yola koyulduklarında.

"Anlatmak istersen dinlerim," diyor István.

"Terapistimle görüşüyorum," diyor kadın.

"Hım," diyor.

Kensington High Street'e varıyorlar.

"Ne düşünüyorsun bu konuda?" diye soruyor kadın.

"Ne mi düşünüyorum?"

"Evet."

"Bilmem," diyor.

Arabayı kullanırken kadına kendisinin de bir süre terapiste gittiğini söyleyip söylememeyi düşünüyor. İnsanlara söylediği bir şey değil bu normalde.

Söylediğinde kadın şaşırmışa benziyor.

Kadına bunu söylüyor.

"Şaşırdım," diye kabul ediyor kadın.

"Niye ki?" diye soruyor István.

"Bilmem."

"Doğu Avrupa'da böyle şeylerin olmadığını mı sanıyordun?" diyor aynadan kadına gülümseyerek.

"Ondan değil."

"Peki."

"Biraz daha anlatsana," diyor kadın.

"Nasıl yani?"

"Biraz daha anlatmak ister misin?"

"Ne anlatayım?"

"Konuşmak istemezsen anlarım tabii," diyor kadın.

"Sakıncası yok benim için," diyor.

Terapiye orduda geçirdiği zamandan sonra gittiğini söylüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kadın.

"Bir iki ay sürdü sadece."

"İyi geldi mi?"

"Evet," diyor, "geldi sanırım."

"Yani Macaristan'daydın o sırada, değil mi?" diye soruyor kadın, belli ki konuyu kapatmak istemiyor.

"Evet," diyor István.

"Ne tür bir terapiydi?"

István İngilizcesini bilmediğini söylüyor.

Kadın ne tür şey şeyler yapıldığını açıklamasını istiyor, István da direksiyonun başında biraz açıklıyor.

Kadın bunun büyük ihtimalle bilişsel terapi gibi bir şey olduğunu söylüyor.

"Evet sanırım öyleydi," diyor.

"Faydası oldu yani?" diye soruyor kadın.

"Evet oldu."

"İlaçlı mıydı?"

"İlaç mı?"

"İlaca başlattılar mı seni?"

"Evet."

"Anladım," diyor kadın. "Sakıncası yoksa ne aldığını sorabilir miyim?"

"Seroxat."

"Hâlâ kullanıyor musun?"

"Hayır," diyor István, "birkaç sene önce bıraktım."

"Peki," diyor kadın.

"Ya sen?"

"İlaç alıp almadığımı mı soruyorsun?"

"Evet."

"Evet," diyor kadın, bir sigara yakıp. "Bazen."

Bundan sonra işler biraz değişiyor. Aralarında bir şey farklı şimdi. Kadın onu daha çok ciddiye alıyor gibi ya da öyle bir şey.

Bunun bir işareti, kadının ara ara, seviştikten sonra István'ın dairesinde daha uzun vakit geçirmesi.

Kanepede oturup çatı penceresine vuran yağmuru dinledikleri bir gün István'a Londra'ya geldiği ilk zamanlarda ne yaptığını soruyor. István Soho'da bir striptiz kulübünde kapıda çalıştığını söylüyor.

"Striptiz kulübü mü?"

"Evet."

"Nasıl yani?"

"Öyle işte."

"Hangisi?"

"Bilmezsin."

Mekânın adını söylüyor. Kadını güldürüyor bu. "Nasıl bir yerdi?"

"Fena değil," diyor István.

Kadın yüzünü buruşturuyor, anlamı – *Sen de her şeye bu cevabı veriyorsun.*

Orada çalışan kadınlarla yatıp yatmadığını soruyor.

"Ne biçim bir soru bu?"

"Yattın mı?"

"Biriyle yattım," diyor István.

"Ee?"

"Ne ee?"

"Nasıldı?"

"Nasıl yani?"

"İyi miydi?"

"Hı hı," diyor István omuz silkerek.

Kadın tam olarak neler olduğunu soruyor.

"Pek bir şey olmadı," diyor István. Bir iki kez yatıp bir süre takılmışlardı. Bunun haricinde orada çalışan kadınlarla çok fazla muhatap olmadığını söylüyor. Onun gibileri pek ciddiye almıyorlardı.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Senin gibiler derken?"

"Çalışanlar. Kapıdakiler filan."

"Ne kadar çalıştın orada?"

"Birkaç ay."

Kadın başka ne yaptığını soruyor.

"İş olarak mı?"

Kadın kafa sallıyor.

"Bir sürü şey," diyor István.

Hava kardı kararacak.

István kalkıp ışığı açıyor.

"Başkalarıyla birlikte oluyor musun?" diye soruyor kadın.

"Şimdiyi mi soruyorsun?"

Kadın kafa sallıyor.

"Bazen," diyor István.

"O zaman... önlem alıyorsundur umarım."

"Tabii ki."

"Sence rasgele ilişkiler yaşadığın söylenebilir mi?" diye soruyor kadın.

"Pek söylenemez."

"Şu app'leri kullanıyor musun peki?" diye soruyor.

"Ne app'i?

"Var ya hani, şu uygulamalar."

"Evet. Bazen."

"Nasıl oluyor bu?"

István açıklıyor.

"Yani buluşup sadece seks mi yapıyorsunuz?"

"Duruma bağlı," diyor István. "Bazen."

"İstediğin bu mu peki?" diye soruyor kadın.

"Ne mi?"

"Sadece seks mi?"

"Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Duruma işte."

"Ya bizim durumumuz?"

"Ne olmuş bizim durumumuza?"

"Boş ver," diyor kadın birkaç saniye sonra.

Giyiniyor.

"Yarın görüşürüz," diyor.

"Görüşürüz," diyor István.

Kadınla sevişip sonra yalnız kalması çok güzel.

Kadın çıktıktan hemen sonraki, çatı pencerelerinden birini açtığı, Embankment trafiğinin sakin uğultusunu içeri aldığı o ânı seviyor. O ses hiç kesilmiyor, gece yarısı bile.

Kadın yalnızlık çekiyor, diye düşünüyor.

Yalnız başına çok vakit geçirdiğinden değil. Sosyal hayatı dopdolu –bir sürü öğle yemeği, lansman davetleri ve böyle şeyler– ayrıca karı koca olarak da epey bir misafir ağırlıyorlar. Bu misafirlikler adamın iş hayatına da hizmet ediyor gibi, István'ın dışarıdan bakıp da belli bir partinin özel bir eğlence mi, iş için mi, yoksa ikisi birden mi olduğunu ayırt edemediği oluyor sık sık. Anladığı kadarıyla, adama babasından İsveç menşeili küçük bir elektronik şirketi miras kalmış, adam bu mirası çok büyük bir elektronik şirketine dönüştürmüş sonraki on yıllarda.

Ara ara Cheyne Walk'taki bahçede de misafir ağırlıyorlar, István dairesinin pencerelerinden aşağı baktığında kiremitlerin üzerinden çimenliğin bir bölümünü, taş basamakların çalılığa çıktığı öteki ucunu görebiliyor – Londra kıstaslarınca çok geniş bir bahçe bu. İnsanlar terastaki gürültüden ve hareketten kaçıp dolaşırken tek tek ya da ufak gruplar hâlinde oraya kadar gidiyor bazen, gittiklerinde István onları görebiliyor.

Bir seferinde oradaki iki insanı izliyor, bir kadınla bir adam, bir şey hakkında konuşup gülüşüyorlar, aşağıdakilerin onlar olduğunu, Bay ve Bayan Nyman olduğunu ancak birkaç saniye sonra anlıyor István. Bunu hemen anlayamamasını sarsıcı buluyor biraz. Kısmen alacakaranlık yüzünden böyle olmuş olmalı, her şey biraz silik. Ama penceresinden onları izlemeye

devam ederken, Bir şey daha var, diye düşünüyor. Daha önce birbirilerine böyle davrandıklarını –gizli saklı konuştuklarını, birlikte bir şeye güldüklerini– görmemişti hiç.

Kadının kocası István'ın göremediği birine el sallıyor, hemen sonra yanlarına bir adam geliyor. István'ın seçebildiği kadarıyla yeni gelen adam kadının kocasının yaşlarında, elinde bir içki var. Üçü bir süre konuşuyor –konuşmanın büyük kısmını Helen yapıyor, iki adam onun söylediklerine gülüyor ara ara– sonra birlikte eve yürüyorlar ve yürürken kadın István'ın daha önce yaptığını hiç görmediği bir şey yapıyor – kocasına sevgi dolu bir şekilde dokunuyor. Çimenlerin üzerinde yürürlerken elini kocasının omuzuna koyuyor. Görüş alanının dışına çıkıyorlar, István bir iki dakika sonra çatı penceresini kapatıyor.

Kadın National Gallery'ye gideceğini söylüyor.

"Biriyle mi buluşacaksın?" diye soruyor István.

"Hayır," diyor kadın.

István da onunla gidiyor tabii ki. İşi bu, onunla bir yerlere gitmek. Kadın National Gallery'de gezinmek istiyorsa István'ın da onunla orada olması gerek.

Kadın başta bir şey söylemiyor.

István biraz geriden kadını takip ediyor, gözlerini dört açmış.

Adımları ahşap zeminde gıcırdıyor.

Sergi salonu neredeyse bomboş. Hafta içi, öğlen olmak üzere.

"Nasıl sence?" diye soruyor kadın.

"Efendim?"

Biraz daha yaklaşıyor.

"Bu resim nasıl sence?" diye soruyor kadın.

"Nasıl mı?"

"Evet."

"Kıçı güzelmiş," diyor István resme kısa bir süre baktıktan

sonra. Bunun kadının beklediği türden bir cevap olmadığını biliyor, yanlışlıkla aptalca bir şey söylemekten korktuğu için kasten aptalca bir şey söylediğinin belli belirsiz farkında.

Kadın yorumlaması güç bir şekilde gülüyor. "Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diyor.

"Doğru söylemiyor muyum?"

"Yo," diyor kadın. "Haklısın."

"Ne söylemem gerekiyor?" diye soruyor.

"Ne gördüğünü."

"Bunu görüyorum."

"Peki."

"Üzgünüm," diyor István.

"Önemli değil," diyor kadın. "Dürüst olmadıktan sonra bunlar hakkında konuşmanın bir anlamı yok. Bu her şey için geçerli aslında."

Resimlerin epey bir kısmının neredeyse pornografik göründüğünü söylüyor István.

"Doğru," diyor kadın.

Kısa bir süre düşünüyor, "Buradaki şeylerin çoğu ya dini nesneler, ya az çok pornografik parçalar, ya statü göstergeleri ya da bunların birleşimi."

"Peki," diyor István.

"Ortak noktaları, öyle ya da böyle, bakılacak kadar ilginç olmaları. En azından ana fikir bu."

"Anladım."

Sonraki salona geçiyorlar.

On sekizinci yüzyıl insanlarının resimleri.

Atlar, köpekler.

Evler ve tarlalar.

Önlerinden geçtikleri insanlar mağrur mağrur bakıyorlar.

"Statü göstergesi mi bunlar?" diye akıl yürütüyor István.

"Kesinlikle," diyor kadın.

Bu tablolardan birinin önünde duruyorlar.

"Sosyal medya gibi hatta," diyor kadın. "*Bana bakın, toprama bakın. Bakın ne kadar başarılıyım.*"

István tablonun adını görmek için yaklaşıp eğiliyor. "Bay ve Bayan Andrews," diyor.

"Evet."

Bir süre daha resme bakıyorlar birlikte, sonra başka bir sahne geçiyorlar.

"Şundaki mavi kullanımını sevdim," diyor István havaya girmeye çalışarak.

"Titian'ınkini mi?"

"Şu," diyor István işaret ederek.

"Evet, güzel," diyor kadın.

Başka resimlerin önünden geçiyorlar.

Kadın durduğunda István da duruyor.

Kadının hangi resmin önünde duracağını kestirmekte zorlanıyor.

Üstünde bir sürü süslü püslü nesne olan bir masa. Bir de çirkin, kahverengimtırak bir kafatası.

"O kafatası neden orada?" diye soruyor István.

"Sence neden?" diyor kadın.

Yarım saat kadar sonra galeriden çıkıp sütunlu girişte duruyor, sigara içip Trafalgar Square'deki insanlara ve güvercinlere bakıyorlar.

István'ın tek bir sigarası kalmış. Paylaşıyorlar. "Sanat dersi için teşekkürler," diyor István, sigarayı kadından alırken.

"Rica ederim," diyor kadın.

Farnborough'dan kadının kocasını alıyor. Saat epey geç.

"Uçuşunuz nasıldı?" diye soruyor István adama.

"Ne?"

"Uçuşunuz nasıldı?"

Bay Nyman omuz silkip boğuk bir ses çıkarıyor yalnızca. Yorgun görünüyor, belli ki konuşası yok.

Farnborough'dan arabayla Cheyne Walk'a gitmek bir saate yakın sürüyor.

"İyi geceler," diyor István, eve vardıklarında.

"Sana da," diyor Bay Nyman ve István dairesine çıkıp mikrodalgaya Waitrose'dan aldığı hazır dana stroganoffu atıyor.

Thomas'ın dadısıyla yatıyor. Kız Kanadalı, yirmi beş yaşlarında ve o da o evde yaşıyor, diğer servis merdiveninin tepesindeki küçük dairede.

Olaylar öyle gelişiyor.

Bir akşam eve aynı anda giriyorlar.

Kız sarhoş.

István'ı kendi dairesinde bir içki içmeye davet ediyor.

Ertesi sabah, "Bu bir hataydı," diyor.

"Peki," diyor István.

Sahanlıktan geçip kendi dairesine dönüyor ve duş alıyor.

Yağmurlu bir pazar günü.

Çatı pencerelerine çarpan yağmurun sesi hoşuna gidiyor, özellikle de hiçbir yere gitmek zorunda olmadığı böyle bir günün sabahında.

Kanadalı dadıyla geçirdiği geceden keyif aldı. Kendi açısından, gecenin bir hata olduğunu düşünmüyor. Kız istese tekrar görüşmeye hayır demezdi. Ama istememesi de sıkıntı değil. Kadınlar konusunda böyle hissediyor, ona yepyeni gelen, halihazırda yaşanmış ve muhtemelen daha da yaşanacak bir şeye benzemeyen bir şey deneyimlemesi zor sanki. Şöyle hissediyor çoğunlukla – *Evet, senden hoşlanıyorum ama başka insanlardan da hoşlanıyorum. Onlardan daha çok hoşlanıyor değilim ama daha az hoşlanmıyorum da.* Dolayısıyla biriyle birlikte olmak rastlantısal bir şeymiş gibi geliyor ve bu rasgelelik hissi István'ın kaderinde onu bekleyen özel biri olduğuna dair ne inancı kaldıysa son kırıntıları da silip süpürüyor.

Akşama doğru yağmur diniyor ve István en azından dışarı çıkmaya karar veriyor.

Nereye gittiğinden emin değil.

Chelsea'de öylesine yürüyor.

Bir bakıyor ki epey uzaklaşmış.

Solane Square yakınlarında bir mekânda *eggs Benedict* yiyor, oradan Harvey Nichols'a çıkıp ne zamandır gözüne kestirdiği mavi bir paltoyu deniyor.

Boy aynasında kendine bakarken Helen'ın onu bu paltoyla ilk kez gördüğünde ne diyeceğini merak ediyor.

Bir şey der kesin.

O hep bir şey söyler.

"Durmadan seni düşünüyorum," diyor.

"Ben de seni düşünüyorum," diyor István.

"Bağımlılık gibi, seni düşünmeden duramıyorum," diyor.

István kadına gülümsüyor.

"Şu sıralar başka hiçbir şey yapmıyorum sanki."

István gülümseyip bir sigara yakıyor.

"Saçmalık bu. Eskiden ne yapıyordum hiç bilmiyorum. Böyle bağımlı hissediyorum işte, aşk bu sanırım," diyor.

"Ya?" diyor István.

"Öyle değil mi?"

"Olabilir."

"Seni seviyorum," diyor. "Bunu söylemeye çalışıyorum. Al, söyledim işte."

István ağzını açacak olduğunda, "Hayır," diyor kadın, "bir şey söyleme."

István ne diyeceğini bilmiyordu zaten.

"Bir şey söyleme," diyor kadın tekrar.

"Peki."

"Ben gidiyorum."

"Yarın görüşecek miyiz?" diye soruyor István.

"Neden görüşmeyecekmişiz?"

"Tamam o zaman."

Kapıyı açarken kadının elinin titrediğini fark ediyor István.

Ama ertesi gün kadını görmüyor. Bu sonbahar sıklıkla olduğu gibi, hava kadının kocasının helikoptere binemeyeceği kadar kapalı ve yağmurlu, bu yüzden István adamı Hertfordshire'daki eve götürmek zorunda kalıyor. Ev Ayot St. Peter diye bir köyün yakınında. Adam István'dan geceyi orada geçirmesini istiyor, ertesi gün Londra'ya dönmesi gerekiyor çünkü.

Yağmur evin pencerelerini dövüyor.

Bay Nyman televizyonda at yarışı izleyip telefon görüşmeleri yapıyor.

István daha sonra bir Çin lokantasından Bay Nyman'a paket yaptırmak için arabayla Stevenage'a gidiyor ve lokantadan kadına kocasının geceyi orada geçirmesini istediğini söyleyen bir mesaj atıyor.

Kadın üzgün surat yolluyor.

Ertesi sabah gölün etrafını dolaşan çamurlu patikada yürüyüşe çıkıyor. Tepenin üstündeki küçük Yunan tapınağında bir sigara içiyor.

Eve dönüp telefonuna baktığında kadından iki yeni mesaj gelmiş.

Bir şey yazmadan bırakıyor telefonu, evin ikinci katında, uyuduğu odanın bitişiğindeki banyoda tıraş oluyor.

O tıraş olurken bir mesaj daha geliyor.

Banyo penceresinin önünde dikilip, yüzünün bir kısmı hâlâ köpüklüyken, ne yapacağını düşünüyor.

Kadın böyle mesajlar göndermiyordu şimdiye kadar. Bu mesajların aralarında hasıl olan yeni bir duruma işaret ettiğine şüphe yok ve István benzer bir mesaj gönderirse ne kadar

belirsiz olsa da bu yeni durumu kabul ettiği anlamına geleceğinin farkında.

Elinde telefonuyla banyo penceresinin önünde dikilip dışarı bakıyor hâlâ.

Buradaki banyolar odalardan farksız – yerde İran halıları (gerçi epey eski bu halılar, havları dökülmüş iyice) ve normalde oturma odalarında gördüğünüz türden mobilyalar var. Bu banyonun penceresinden göle inen geniş bir çayır manzarası görünüyor, üstünde ağaçların arasındaki küçük Yunan tapınağıyla o tepe de gölün diğer tarafında.

Ben de seni düşünüyorum

Gönderiyor.

Sonra tıraşını bitiriyor, takım elbisesini giyip aşağı iniyor.

Kadının kocası kahvaltı ediyor. "Günaydın," diyor, István kapıyı tıklatıp yemek odasına girince.

Kâhya Bayan Szymanski de orada, adamın fincanına biraz daha kahve koyuyor.

István adama saat kaçta Londra'ya dönmeyi düşündüğünü soruyor.

"Bir iki saate," diyor Bay Nyman. Üstünde polo yaka lacivert bir tişört var, kahvaltısını ederken gazeteye göz gezdiriyor.

"Peki," diyor István.

"On bir gibi," diyor Bay Nyman.

Ama peşinde eşyalarını taşıyan Bay Szymanski'yle evden çıktığında saat on iki olmak üzere.

Helen'ın arkadaşının rağbet gören bir galeride sergisi var. Helen'ın de bu işte payı oldu, kocasıyla birlikte açılışa gidiyorlar.

Sergiden saat sekiz sularında çıkıyorlar.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diyor kadın, István onları evine götürürken.

"Rica ederim," diyor Bay Nyman. Pencerenin üstündeki kolu tutmuş, solgun ve turuncu ışık yaşlansa da yakışıklılığını koruyan yüzünden kayarken Shoreditch sokaklarını izliyor.

"Nasıl buldun sergiyi?" diye soruyor kadın.

"Pek beğenmedim," diyor adam.

"Nasıl yani?"

"Pek beğenmedim işte."

"Bence mükemmeldi," diyor kadın.

Kocası gülüyor.

"Niye gülüyorsun?"

"Ne demek mükemmeldi?" diyor adam.

"Bence öyleydi."

"Ne açıdan mükemmeldi?"

"Bir sürü açıdan."

"Saçma sapan bir şeydi."

"Hiç de değildi.

"Öyleydi işte. Hangi normal insana sorsan benimle aynı fikirdedir."

"Ne kadar aptalca bir şey bu söylediğin. Ne demek *normal insan?*"

"Bilmem," diyor Bay Nyman. Sonra aklına geliyor. "István mesela. Sergi nasıldı sence István?"

"Şu anda patronluk taslıyorsun," diyor kadın.

"Taslamıyorum."

"Bal gibi de taslıyorsun."

"Niye ki? Normal olmanın nesi yanlış?"

"Cevap vermek zorunda değilsin, István," diyor kadın.

"Benimle aynı fikirde olacağını bildiğin için cevap vermesini istemiyorsun," diyor Bay Nyman.

"Ne düşündün sergi hakkında sahiden?" diye soruyor kadın ertesi gün.

István omuz silkiyor. "Tuhaftı," diyor.

"Sana hiçbir şey ifade etmedi mi?"

"İfade etmek mi?"

"Evet."

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim," diyor István.

"Seni nasıl etkilediğini merak ediyorum işte," diyor kadın. "Karanlık bir iş olduğunun farkındayım. Karl biraz da bu yüzden sevmedi. Karanlık şeyleri sevmez."

"Peki."

"Oralara girmek istemez hiç. Korkuyor. Kanser olduğundan beri böyle."

"Ya?" diyor István.

"Evet," diyor kadın. "Bir iki sene önceydi."

"Ne kanseri?"

"Kolon," diyor kadın. "Kitle ameliyatla alındı. İyi şimdi."

Ertesi cuma Helen havuzda yüzmeyi teklif ediyor. Cheyne Walk'taki evin bodrumunda yüzme havuzu var. István burayı ilk kez görüyor.

Geriye atılmış saçlarıyla havuzun kenarına tutunup öpüşüp koklaşırlarken István sertleşiyor, mayolarını çıkarıp sevişiyorlar.

Sonra kenardaki sıcak taşların üstüne çırılçıplak uzanıyorlar.

"Ağda yaptırmam lazım," diyor kadın.

István omuz silkiyor.

"Böyle canını sıkmıyor mu?" diyor kadın eğilip kendine bakarak.

"Hayır," diyor István. Kadının zaten azıcık olan kasık kıllarının belli bir rengi yokmuş gibi görünüyor. Tamamen nötr bir ton gibi. "Noel'de ne yapacaksınız?" diye soruyor István. "Ayot'ta olursunuz herhalde?"

"Hayır, İsveç'e gidiyoruz," diyor kadın. "Her yıl oraya gideriz."

"Hım," diyor István.

"Senin için sorun olur mu?"

Bunu söylemesiyle birlikte bir ses duyuyorlar.

"Tommy?" diye sesleniyor kadın. "Sen misin?"

Bir havlu alıp örtünüyor.

István kalkıp ıslak mayosunu giyiyor.

"Tommy?" diye sesleniyor kadın yine. "Orada biri vardı," diyor kadın.

"Evet."

"Başka kim olabilir?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyor István.

"Bu saatte arkadaşlarıyla sinemada olması gerekmiyor muydu?"

"Öyle olması lazımdı..."

"Sence bir şey görmüş müdür?" diye fısıldıyor kadın.

István omuz silkiyor. "Bilmem," diyor.

"Siktir," diyor kadın.

"Dert etme," diyor István.

"Nasıl etmeyeyim," diyor kadın.

Bornozlardan birini üstüne geçirip gidiyor.

"Oydu galiba," diyor bir iki dakika sonra döndüğünde. "Bizi gördü sanırım."

"Niye ki? Niye öyle düşündün?"

"Garip davrandı."

"Evde yani?"

"*Evet.*"

"Niye sinemada değilmiş?" diye soruyor István.

"Film sıkıcıymış. Erken çıkmışlar. Khaled'in şoförü bırakmış."

"Anladım."

"*Garip* davrandı diyorum."

"Nasıl garip?"

"Yüzüme bakmadı."

Havuzun kenarında dikilip birbirlerine bakıyorlar.

"Ya Karl'a bir şey derse?" diyor kadın.

"Demez."

"Ya derse?"

"Demez," diyor István yeniden.

"Nereden biliyorsun?"

"O konuşmayı kafanda canlandırmaya çalışsana," diyor István.

"Hangi konuşmayı?"

"Babasıyla yapacağı konuşmayı. Hayal etmeye çalış."

"Ama neden?"

"Ben hayal edemiyorum," diyor István. "Onu bir şey derken hayal edemiyorum. Bizi görmüş olsa bile söylemez."

Bundan sonra kadın Thomas'ı hafta sonlarını babasıyla Ayot St. Peter'da geçirmeye teşvik ediyor. Çocuk orada sıkıldığını söyleyince arkadaşlarını davet etmesini öneriyor. "Eminim helikoptere binme fikrini heyecan verici bulacaklardır," diyor. "Öyle değil mi?"

"Sanmıyorum," diyor oğlan.

"Neden?"

"Daha önce helikoptere bindiler çünkü."

"Hepsi mi?"

"Evet."

"*Hepsinin* bindiğine inanamıyorum doğrusu."

"Madem bu kadar heyecan verici sen *neden* gelmiyorsun?" diyor Thomas.

"Londra'da işlerim var," diyor kadın."

"Ne işi?"

"Tommy lütfen benimle bu konuda tartışma," diyor kadın.

Noel'den bir iki gün önce kadının kocasıyla Thomas İsveç'e gidiyor. Kadın bir iki gün daha Londra'da kalması gerektiğine dair bir mazeret uyduruyor ve yanlarına gitmeden önceki gece

István'ın yatağında uyuyor. Bunu ilk yapışı, ilk kez birlikte yatıp uyuyorlar. Biraz tuhaf geliyor.

Sabah, bir kez daha seviştikten sonra, "Seni özleyeceğim," diyor kadın.

"Ben de seni özleyeceğim," diyor István.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soruyor kadın.

"Bilmiyorum," diyor.

"Ama uslu duracaksın, değil mi?" diyor kadın.

"Ne anlamda?"

"Sence ne anlamda?"

"Bilmem," diyor István.

"Bal gibi biliyorsun," diyor kadın.

"Öyle mi?" diyor István.

"Bence öyle," diyor kadın. "Değil mi?"

"Yani," diyor István, "sonuçta sen hâlâ evlisin, haksız mıyım? Tatili kocanla geçirmeyecek misin?"

Bunu söylediğinde kadının yüzünde bir ifade beliriyor, neredeyse korkmuş gibi bir bakış, bir şeyi yanlış anlamış olmaktan korkar gibi, István bunu görünce kadının hâline üzülüyor.

"Endişelenmene gerek yok," diyor.

"Neyse," diyor kadın. "Sana bunu aldım."

Küçük, yeşil, deri bir kutu.

István kutuyu açıyor.

"Klasik saatleri sevdiğini biliyorum," diyor kadın.

"Evet," diyor István. "Teşekkür ederim."

"Audemars Piguet marka."

"Gördüm," diyor István. "Teşekkür ederim."

Stockholm uçuşu için kadını havalimanına bırakıyor.

Kadın Luton'dan özel uçakla uçuyor.

Çok soğuk bir gün. Londra'ya dönerken geçtiği otoyolun kenarındaki bazı tepelerde geceden kalma az bir kar var hatta.

Battersea Park'ta koşuya çıkıyor. Kayıkla gezilebilen gölün üzerini ince bir buz tabakası kaplamış, Barış Pagodası'nın basamaklarına iri taneli pembe tuz serpiyorlar.

Haftalar geçiyor ve park hâlâ ölü görünüyor.

Sonra günler uzuyor. Güneş başta tuhaf ve şaşırtıcı gelen bir şekilde öğleden sonra saat dördü geçinceye kadar sebat ediyor.

Ama hâlâ kış.

İlk nergisler düşmanca bir dünyaya açıyor.

Sonra, sanki daha bir iki hafta geçmişken ancak, kestaneler çiçeğe duruyor, patikaya kar gibi çiçekler yağdırıyor.

Parkta çimleri biçiyorlar.

Cheyne Walk'taki bahçede de çimleri biçiyorlar.

Çatı pencereleri açık, duştan sonra saçlarını havluyla kurularken çim biçme makinesinin tekdüze sesini duyuyor, ne olduğunu çıkaramıyor başta.

Kadın, kocasının olmadığı kimi geceleri István'ın evin en üst katındaki dairesinde geçiriyor. István evin kadına ait kısmında kalmıyor hiç.

Geceler sıcak artık.

Pencereler açıkken Embankment trafiğinin sesi hep orada, belli belirsiz bir mırıltı uzaklardan gelen.

Bazen başka sesler de geliyor, daha yakın sesler. Nymanlar bahçede parti verdiğinde István kadehlerin şıngırtısını, birbirine karışan konuşmaları, patlayan kahkahaları net bir şekilde duyabiliyor, bazen de bir anlığına tanıdık tek bir ses geliyor kulağına, kadının ya da kocasının sesi. Böyle akşamlarda açık tavan penceresinin başında durup çimenliğin görebildiği kısmına ve oraya kadar inen davetlilere bakıyor ara ara, soluk renkli kıyafetleriyle alacakaranlıkta hayaletimsi siluetler.

Bir de şu Londra yazı günleri var, yaz boğuk gibi görünüyor, István koşarken parkın üzerine serin, nemli bir grilik çöküyor.

Heykeller istiflerini bozmuyor.

Yeşil su gölün ucundaki savaktan akıp gidiyor, bir anda el rafı çürük kokusu sarıyor burada.

Sağda solda yere yapraklar düşüyor.

Yağmur ağaçların yapraklarını koparıyor, yapraklar kaldırımlara ve Mercedes'in göz dolduran kömür karası kaplamasına yapışıyor.

Arabayı detaylı bir temizlik için Clapham'da servise bırakıyor. Bu iş yapılırken bir Caffè Nero'da oturup telefonunda bir şeylere bakıyor.

Yağmurlu günlerin arkası geliyor, ardından ilk sert gece.

Aylardır devreye girmeyen termostat ısıtmayı çalıştırıyor, borularda unutulmaya yüz tutmuş sulu sesler çıkarıyor.

"Ne bu?" diye soruyor kadına, karanlıkta uzanırlarken.

"Ne ne?" diyor kadın.

"Bu," diyor István. "Biz."

"Bilmiyorum," diyor kadın uzun bir sessizlikten sonra.

"Senin için sıkıntı yok," diyor István. "Canın sevişmek istediğinde buraya geliyorsun. Sonra aşağı inip hayatına devam ediyorsun."

"Haksızlık ediyorsun," diyor kadın.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Nesi haksızlık bunun?"

"Ben böyle bakmıyorum."

"Sen böyle *bakmıyor* musun?"

"Hayır."

"Ama durum bu."

Kadın uzunca süre bir şey demiyor.

Sonra, "Sigaran var mı?" diye soruyor.

István karanlıkta uzanıp komodinin üstündeki paketi buluyor. Sonra çakmağı. Sigarayı yakıp kadına öyle uzatıyor. Kadın önce doğruluyor, sigarayı sonra alıyor.

"Teşekkürler," diyor.

István kadına bir kül tablası veriyor.

"Teşekkürler," diyor kadın.

"Belki de başka bir iş bulmalıyım," diyor István.

"Olmaz," diyor kadın, István'ın tahmin ettiği gibi. "Bunu yapmanı istemiyorum.

Sabah olunca kadın gidiyor, István açık çatı penceresinin başında durup ne yapacağını düşünüyor.

Derken kocanın kanseri nüksediyor.

İşin tuhafı, yüzeyde hiçbir şey değişmiyor. Bay Nyman yorgun görünüyor. Bunun haricinde her zaman nasılsa öyle gibi.

István adamı birtakım taramalar için Harley Street'e götürüyor. Yağmur çiseliyor. Silecekler çalışıyor. Bay Nyman'ı bırakıyor, ardından, park yeri bulduktan sonra Pret'te durup sandviçlere bakıyor. Önceden olsa All Day Breakfast gibi bir şey yerdi, içinde domuz pastırması olanlardan. Şimdi eli vejetaryen seçeneklere gidiyor. Bir de sağlıklı görünen yeşil smoothielerden alıyor.

Daha sonra, Bay Nyman'ı almaya gittiğinde adam bir şey demiyor. Mercedes'in arka koltuğuna geçip kapitone deride öylece oturuyor, camdan dışarı bakıyor yalnızca

"Cheyne Walk'a mı?" diye soruyor István.

"Evet," diyor Bay Nyman, belli ki aklı başka yerde.

Bay Nyman Ayot St. Peter'a gitmek ve tetkik sonuçlarını orada beklemek istiyor. Helen de ona eşlik etmeyi teklif ediyor. Adam kadını şaşırtıp teklifini kabul ediyor. Kadın helikoptere binmeyi sevmediğinden onu oraya István götürüyor.

Gergin bir hafta sonu.

István aşağıda bağırış çağırışlar duyuyor, bir kapı çarpıyor.

Sonra Helen, István'ın odasına çıkıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor István.

"Kafayı yedi iyice," diyor kadın.

"Nasıl yani?"

"Çekilir gibi değil. Ne yapsam yaranamıyorum. Ağzımdan çıkan her şey suç."

"Hım," diyor István.

"Yürüyüşe çıktı," diyor kadın.

"Ama yağmur yağıyor."

"Ben de öyle dedim." István'ın yatağına oturuyor. "Keşke Londra'da kalsaydım," diyor.

István omuz silkiyor.

"Sinirlerini bozuyorum," diyor. "Sanırım durum şu: Ben gelmeyi teklif ederek doğru şeyi yapmaya çalıştım, o da doğru şeyi yapmak için kabul etti. Ama aslında ben gelmek istemiyordum, o da beni burada istemiyor."

István homurdanıyor.

Paketinden bir sigara çekip alıyor.

Yağmur cama vuruyor pıt pıt. Dışarıda, gölün karşı kıyısındaki tepe zar zor seçiliyor.

"Ağzıma alayım ister misin?" diye soruyor kadın.

István duraksıyor bir an, sigarasını ağzına götürüyor. "Ciddi misin?"

"Evet," diyor kadın.

"Peki," diyor István.

Pazartesi sabahı bir telefon geliyor. Ardından ev uğursuz bir sessizliğe bürünüyor. Helen, István'a arayanın doktor olduğunu söylüyor, haberler kötüymüş – tümör sandıklarından daha ileri bir evredeymiş. Peritona yayılmış bile, muhtemelen başka yerlere de.

"Periton ne?" diye soruyor István.

"Bağırsak duvarı gibi bir şey," diyor kadın. "Ben de tam olarak bilmiyorum. Ama bir an önce ameliyata almak istiyorlar."

"Yani bugün Londra'ya dönüyoruz?"

"Evet," diyor kadın.

Birkaç sene önce, kocasının önceki tümörü alındığında operasyon Almanya'da özel bir hastanede yapılmış.

Adam bu ameliyatın da orada yapılmasını istediğini söylüyor.

"Emin misin?" diye soruyor kadın Londra'ya dönüş yolunda.

"Evet," diyor kocası.

Kadın Londra'da işlerin daha kolay ve çabuk yürüyebileceğini söylüyor.

"Bad Trissil'de olmasını istiyorum," diyor adam. "Neden her konuda bana karşı çıkıyorsun?"

"Karşı filan *çıkmıyorum*."

"Evet çıkıyorsun."

"Hayır çıkmıyorum.

"*Çıkıyorsun* işte. Ameliyatı Bad Trissl'de olacağım.

"Peki," diyor kadın. "Madem öyle istiyorsun. Öyle olsun."

"Anlıyorum aslında," diyor kadın sonradan István'a. "Önceki ameliyatı onlar yaptı ve her şey yolunda gitti. Tekrar böyle olmasını istiyor, tam tamına aynı şekilde."

"Anlıyorum."

"Hastanenin aynı odasını istiyor, aynı doktoru, her şey aynı olacakmış."

"Mümkün mü bu?"

"Bilmem."

Hazırlıklar yapılıyor ve bir iki gün sonra István adamı Münih uçuşu için Farnborough'a götürüyor.

Helen, Thomas'ın ara tatili başlayana kadar bir iki gün daha Londra'da kalıyor. Sonra István'la birlikte onu okuduğu yatılı okuldan alıyorlar.

"Babanın kanseri geri geldi," diyor Helen oğlana.

"Ya," diyor oğlan kısa bir duraksamadan sonra.

"Evet," diyor kadın, üzgün görünüyor.

"İyileşecek mi?"

"Doktorlar iyileşeceğini düşünüyor."

"Ne zaman geri gelmiş kanser?" diye soruyor Thomas.

"Sonuçları bir hafta kadar önce aldı," diyor kadın.

"Bana niye söylemediniz?"

"Telefonda söylemek istemedim."

"Kendisi neden söylemedi?"

"Bilmiyorum," diyor kadın. "Utanmıştır belki."

"Utanmış mıdır?"

"Evet."

"Utanmış mıdır?" diye soruyor Thomas tekrar.

"Evet. Bazen insanlar hasta olmaktan utanırlar, canım," diyor kadın.

Ertesi gün ameliyatı sırasında adamın yanında olmak için Almanya'ya uçuyorlar. István onları London City Airport'a bırakıyor. Thomas kulaklıklarını takıp camdan dışarı bakıyor ve konuşmuyor. Helen telefonda kocasının kız kardeşi Mathilde'le konuşuyor.

"Mathilde Halan selam söyledi," diyor Thomas'a konuşması bittikten sonra.

"Peki," diyor oğlan.

"Aklı bizdeymiş."

"İyi," diyor Thomas.

István valizleri bagaj arabasında –dört valiz var, yalnızca bir iki gün kalacakları düşünülürse biraz fazla görünüyor– Lufthansa havayollarının *business class* kontuarına sürüklüyor. Helen kendi pasaportunu Thomas'ınkiyle birlikte kontuardaki adama uzatıyor.

"Tamam o zaman," diyor kadın valizler teslim edildikten sonra.

"Tamam o zaman," diye tekrarlıyor István.

Kadın pasaportları el çantasına koyuyor. "Pazar günü dö-

neceğiz," diyor, István sadece şoförüymüş gibi bir havayla. "Saati haber veririm."

"Umarım her şey yolunda gider," diyor István.

"Öyle olacağından eminim," diyor kadın.

O akşam Münih'teki Vier Jahreszeiten Kempinski Hotel'inden arıyor.

"Bunun garip olduğunun farkındayım," diyor kadın.

"Hı hı," diyor István.

"İçinde bulunduğumuz durumun yani."

"Evet."

"*Sen* iyi misin?" diye soruyor.

"Ben mi?"

Kadın, István'ın bir şey söylemesini bekliyor.

"Tabii," diyor István. "Sen?"

"İyiyim," diyor kadın.

Helen pazar günü Thomas'ı okula bırakmak için İngiltere'ye dönüyor ve iki gün sonra tek başına yeniden Almanya'ya uçuyor.

Bir iki hafta geçiyor, kadın büyük kısmında Almanya'da.

Ara ara bir iki günlüğüne Londra'da boy gösterip sonra yine ortadan kayboluyor.

Londra'dayken István'la birbirlerini pek görmüyorlar.

István'a ona olup bitenlerle ilgili soru sormuyor.

İrtibatı kaybediyor gibiler.

Bir sabah kadın Münih'ten arayıp onu o öğleden sonra London City'den almasını istiyor.

István kadını Cheyne Walk'a götürürken gidişatı soruyor, kadın Almanya'daki doktorların bir ameliyat daha yapmak istediğini, ilk ameliyatın tam anlamıyla başarılı geçmediğini söylüyor.

"Anladım," diyor István.

"Hepsini temizleyememişler galiba," diyor. "Bir şeyler kalmış gibi görünüyormuş en azından. Kalın bağırsağının büyük kısmını alacaklar."

"Üzüldüm," diyor István.

"Evet," diyor kadın.

Kadının bu kadar sarsılmasına şaşırıyor.

Kadın kocasına karşı pek bir şey hissetmiyor gibi gelmişti ona her zaman, bir zamanlar sevdiyse bile artık sevmiyormuş gibi.

Kadın bunu kendi ağzıyla da söylemişti, hem de birden çok kez.

Herhalde bu kadar basit değil, diye düşünüyor.

Kadın hangi kelimeyi kullanmak isterse istesin ya da istemesin, ortada hatırı sayılır bir duygusal bağ olduğu kesin.

Aksini düşünmesi István'ın saflığı.

Görünüşe göre kadının bu konuyu konuşmak istediği son insan István.

Helen ressam arkadaşıyla öğle yemeği yiyor.

"İyi misin?" diye soruyor István kadına onu River Cafe'den alınca.

"Evet," diyor kadın.

"Emin misin?"

"Evet," diyor gözlerini silerek.

"Konuşmak istersen..." diyor István.

"İstemem," diyor kadın.

"Peki," diyor.

Cheyne Walk'a dönüyorlar sessiz sedasız.

Ertesi gün kadın Almanya'ya uçuyor yeniden, havalimanında ayrılırlarken öyle ağır ve mesafeli bir hava esiyor ki István Londra'ya dönüş yolunda, bu kadar mı, bu iş burada bitti mi, diye düşünüyor, geçen senenin tamamı koca bir zaman kaybı mıydı?

O akşam kadın telefon ediyor. "Özür dilerim," diyor.

"Ne için?"

"Pislik gibi davrandığım için."

Birkaç saniye sonra, "Dert etme," diyor István.

"Çok zorlanıyorum," diyor kadın. "Tüm bu olanlar beni çok zorluyor."

"Farkındayım," diyor István. "Çok doğal."

"Çok suçlu hissediyorum."

"Ne konuda?"

"Her konuda."

"Öyle hissetmemelisin."

"Nedenmiş o?"

"Senin suçun değil de ondan."

"Değil mi gerçekten?"

"Hayır."

Yirmi dakika daha konuşuyorlar.

Buna rağmen vaziyetin ne olduğunu hiçbir şekilde anlamış değil, öyle ki kadının telefonda kimi şeyleri kendince ilişkiyi sonlandırmak ya da sonun temelini atmak için söylemiş olabileceğini bile düşünüyor.

Ama kadın ertesi gün Münih'teki otel odasında çektiği çıplak fotoğraflarını gönderiyor. István fotoğrafları inceliyor. Kadını çıplak görmeyeli birkaç ay oldu, bu onları daha da ilginç kılıyor. İnce zevkli, yumuşak porno bu. Önü açık bir bornoz ve benzeri şeyler.

Kadına Facebook'tan mesaj atıyor. *Resimler için teşekkürler*

Kadın ânında cevap veriyor. *Ne demek*

Çok beğendim

:)

Ne var ne yok?

Karl'ı görmeye gittim

Durumu nasıl?

Fena değil

Otel nasıl?

Fena değil

Güzel görünüyor

Yanıma mı gelsen acaba?

Biraz gecikmeli cevap yazıyor bu kez.

Gecikme esnasında kadından bir mesaj daha geliyor – *Bu çok hoşuma gider*

István önceki mesaja cevaben *Gerçekten mi?* yazdı ama göndermedi henüz.

Tereddüt ediyor ama yolluyor sonra, mesaj şimdi başka bir anlama geliyor gerçi.

Lufthansa'yla London City'den Münih'e *business class*'ta uçmak, yanınızdaki koltuğun boş bırakılmasından ve canınızın pek de çekmediği bir yemek ikramından ibaretmiş. Yine de uçağın o kısmında olmak kendini önemli biri gibi hissettiriyor István'a. Bu önemlilik hissi Gelen Yolcular kapısında üzerinde István'ın adının yazılı olduğu A4 boyutunda bir kâğıt tutan takım elbiseli adamı görmesiyle devam ediyor.

"Konferans için mi geldiniz?" diye soruyor adam otoyola çıktıklarında.

"Efendim?"

"Güvenlik konferansı için mi geldiniz?"

"Evet," diyor István, adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok.

Adam konferans sebebiyle kapatılan yollardan ötürü yolculuğun normalden daha uzun sürebileceğini söylüyor.

"Peki," diyor István.

Otele varana dek bir daha konuşmuyorlar.

Vardıklarında István adama ödeme yapması gerekip gerekmediğini kestiremiyor. Görünüşe göre gerekmiyor. Adam Münih'te hoşça vakit geçirmesini diliyor, István adama teşek-

kür ediyor ve bunlar olurken valizini alan kapı görevlisinin peşinden lobiye giriyor.

Başka bir görevli ona odasına kadar eşlik ediyor.

Görevli odadan çıkınca István etrafı gözetliyor biraz. Öyle geliyor, gözetliyormuş gibi. Orası kendi odası değilmiş gibi. Kısmen sessizlik yüzünden böyle, bu sessizlikte doğal olmayan bir arılık var, kısmen de her şey mükemmel bir şekilde düzenlendiği, el sürülmeden durduğu için. Banyoya göz atıyor, minibarı açıyor. Tül perdeyi kenara çekip pencereden görünen manzarayı yokluyor – kendi odasınınki gibi pek çok pencerenin baktığı muntazam bir avlu. Dolaplardan birinde bir Nespresso makinesi var. Diğerine içlerinden birine bir bornoz geçirilmiş ahşap askılar asılı.

Yeniden odaya dönüyor.

Yatağın iki yanını heybetli lambalar tutmuş, duvarlardan birinin tamamı, çarpıcı bir şekilde, on sekizinci yüzyıla ait bir tablonun ya da duvar kiliminin devasa ölçülerde büyütülmüş bir detayını andırıyor – esrarengiz bir şekilde gülümseyen kabarık ve beyaz peruklu bir kadın resmi bu.

Ayakkabılarını çıkarıp yatağı deniyor, hazır uzanmışken kadını arıyor.

"Geldin mi?"

"Geldim. Havalimanından da aradım seni."

"Uyuyakalmışım," diyor kadın. "Kusura bakma. Her şey yolunda mı?"

"Gayet yolunda. Teşekkür ederim."

"Ne yapıyorsun?"

"Bir şey yapmıyorum. Yeni geldim."

Kadın odasına gelmek isteyip istemediğini soruyor István'a.

"Olur," diyor István.

Kadın oda numarasını söylüyor, István telefonu kapatıyor.

Yastıklara yaslanıp bir iki dakika daha uzanıyor, duman dedektörlerinin göze batmayacak bir şekilde yerleştirildiği ta-

vana bakıp şimdi ne olacağını düşünüyor. Şu son bir iki aydan sonra ne beklemesi gerektiğinden emin değil.

Kadınla böyle bir yerde buluşmak da tuhafına gidiyor. Tastamam kadının dünyası gibi burası, István'ın şimdiye dek hep dışlandığı bir dünya.

Asansöre biniyor. Kadının odası en üst katta.

Kadın odanın kapısını açtıktan sonra bir şey demeden István'a bakıyor birkaç saniye.

"Ne?" diyor István.

"Bir şey yok. Bakıyorum sadece."

Kadın nasıl olduğunu sorunca István omuz silkiyor. "İyi. Sen?"

"Gördüğün gibi işte."

Kadının ne kastettiğinden emin değil. Yorgun göründüğünü kastediyor olabilir, üstünde eşofman altıyla tişört var, çorapları ayağından sıyrıldı sıyrılacak, hiç makyaj da yapmamış.

"Bok gibi göründüğümün farkındayım," diyor.

"Bok gibi görünmüyorsun," diyor István.

Kadının süiti devasa. Sekiz kişilik yemek masası. Mermer şömine. Kanepelerden ve başka mobilyalardan müteşekkil muhtelif gruplar söz konusu.

"Teras sana mı ait?" diye soruyor.

"Hı hı."

István cam kapıyı kaydırarak açıp dışarı çıkıyor.

Ilık, gri bir gün.

Kadın da peşinden terasa çıkıyor. Dışarıda da mobilyalar var, plastik hasırdan bir kanepe, alçak bir sehpanın etrafında kanepeyle birörnek sandalyeler.

"Güzelmiş," diyor István.

"Fena değil."

"Ee," diyor István. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bilmem. Ne yapmak istersin?" diye soruyor kadın.

"Ne yapmak mı isterim?" Bir sigara yakıyor.

"Evet."

"Ne yapmak için geldim ben buraya?" diye soruyor István.

Kadın omuz silkiyor. "Bilmem. Bana destek olmak için olabilir mi?"

"Destek olmak için mi?"

"Evet."

"Ne demek ki bu?"

"Ben de emin değilim."

"Peki."

Teras epey yüksek. Görüş alanlarında olmayan bir yerden trafik sesi geliyor belli belirsiz.

"Bir yerlere gitmek ister misin?"

"Bilmem. Ne var buralarda?"

"Münih'te mi?"

"Evet."

"Gezip görmek için mi?"

"Mesela."

"Pek bir şey yok," diyor kadın. "Burası öyle bir yer değil."

Terası gören bir pencere olup olmadığını anlamak için etrafına bakıyor. Yok gibi. Çevredeki çatılar genellikle alçak.

"Burada çıplak güneşlenebilirsin," diyor.

Kadın gülüyor. "Bu havada mı?"

"Yazın."

"Odandan memnun musun?" diye soruyor kadın.

"Çok güzel."

"O odayı bize vermeleri için yalvardım resmen," diyor.

"Öyle mi?"

"Bir konferans var da."

"Güvenlik konferansı mı?"

"Evet," diyor kadın, István'ın konferanstan haberdar olmasına şaşırdı belki. "Bütün otel NATO'dan filan gelen tiplerle dolu."

István kadına kendisini havalimanından alan şoförün ona konferans için gelip gelmediğini sorduğunu söylüyor.

"Sen ne dedin?"

"Evet dedim."

Kadın buna gülüyor. "Niye ki?"

"Bilmem," diyor István.

Plastik hasır sandalyeye oturuyor.

Kadın hemen önünde duruyor.

Başını kaldırıp kadına bakıyor, hava kapalı olmasına rağmen gözlerini kısmak zorunda kalıyor. Hatta ellerini gözlerine siper ediyor bir an için. Hava sıcak değil, tişörtünün kumaşından kadının meme uçları belli oluyor.

"Yani yapacak pek bir şey yok diyorsun?" diyor István.

"Yok," diyor kadın.

"Sen neler yaptın peki?"

"Pek bir şey yapmadım."

Sessizlik oluyor, sonra, "Banyoyu görmek ister misin?" diye soruyor kadın. "İnanılmaz bir yer."

"Tabii."

Banyoda, sıcak mermerin üstünde yarı giyinik bir şekilde apar topar sevişiyorlar. Yaklaşık iki dakikada olup bitiyor her şey, sonra başları karşılıklı iki uçta, devasa oval küvete uzanıyorlar. Küvet banyonun ortasında, dış yüzeyi buradaki her şeyle aynı duman rengi damarlı beyaz mermerden. Bir saate yakın duruyorlar küvette, bacakları yeşilimsi suyun altında birbirine dolanmış ya da birbirlerinin kaygan gövdelerine serilmiş olanca ağırlıklarıyla.

Kadının küçük pembe ayağı István'ın yüzünün yanında hemen.

Tek gözünü kapatınca ayak *kadının* kafasının yanında, küvetin diğer tarafında gibi görünüyor.

Sıcak suyu açmak için doğruluyor.

"Acıktın mı?" diye soruyor kadın.

"Yavaştan acıkıyorum."

"Buraya söyleyelim mi?"

"Olur."

"Canım dışarı çıkmak istemiyor," diyor kadın.

"Çıkmayalım," diye onaylıyor István.

Süite yemek söylüyor ve saçmalık derecesinde büyük televizyonu izliyorlar. Bir süre kanaldan kanala atlıyor, sonunda *Strictly*'nin Alman versiyonuna benzeyen bir programda karar kılıyorlar. Takip etmesi kolay, bu kadar çabuk bağ kurmaları da hayret verici. Yirmi dakikaya kalmadan başından beri duygusal olarak bu insanların hayatlarına dahillermiş gibi hissediyorlar, en baştan beri bu insanların bazılarının başarılı, bazılarının başarısız olmasını istiyorlarmış gibi.

Dalgalarını da geçiyorlar tabii. Programın İngiliz versiyonu yüzünden diğer her şey çok tanıdık geldiğinden, sırf Almanca konuşuyor olmalarını bile komik buluyorlar. Onların deneyimlediği hâliyle Almanca ile çerezlik eğlence formatı arasında bir çelişki var sanki, kadın böyle düşünüyor. En azından herkes Almaca konuştuğu için bu pullu kostümlerin daha da *camp* kaçtığı kesin.

Süitin kapı zili çalıyor.

István üstünde otelin sabahlığıyla –sabahlık bronz rengi, ağır, kapitone bir kumaştan– kapıyı açıyor ve adam yemek arabasını odanın ortasına itiyor.

Adam arabadakileri masaya yerleştirmeye girişince, "Gerek yok, böyle bırakın," diyor István.

Adisyonu imzalayıp adamın eline Helen'ın bahşiş niyetine cüzdanından çıkardığı on avroluk banknotu tutuşturuyor.

Adam teşekkür ediyor.

"Rica ederim," diyor István.

Adam çıkıyor, István yemek arabasını televizyonun karşısındaki kanepenin önüne çekip tabakların üstündeki metal kapakları kaldırıyor.

"Teşekkürler," diyor kadın.

Dışarıda hava kararmış.

Yemekten sonra István terasta bir sigara içiyor.

İçeri döndüğünde kadın ona gece orada kalmak isteyip istemediğini soruyor.

"Sorun olur mu?" diye soruyor.

"Olmaz," diyor kadın.

İlk kez kadının yatağında uyuyor.

Ertesi sabah Café Luitpold'da kahvaltı ediyorlar, Hofgarten'in diğer tarafında mekân, on dakikalık yürüme mesafesinde.

Kafeyi şehirde yalnız geçirdiği haftalarda keşfettiğini söylüyor kadın.

Siparişlerini beklerlerken István kadına kocasının durumunu soruyor. Adamın bahsi ilk kez geçiyor.

"İyi işte," diyor kadın.

Ama sonra, "İyi filan değil aslında," diyor.

"Değil mi?"

"Evet."

"Ameliyat ne oldu?" diye soruyor István.

"Geçen haftaydı."

"Eee?"

"Ne ee?

"Başarılı geçti mi?"

"Bilmiyorum," diyor kadın. "Bir şey söylemek için henüz çok erken. Ama mesele bu değil sadece."

"Ne peki?" diye soruyor István.

Kadın bir süre hiçbir şey demiyor.

Kahvesinden bir yudum alıyor.

"Morali çok bozuk," diyor kadın. "Başa çıkması en zor şey bu bir bakıma, fiziksel sıkıntılar beraberinde duygusal sıkıntılar getiriyor ve insan hiçbir çıkış yolu göremiyor."

"Anladım," diyor István.

"Bütün bu durum çok korkunç."

Kafa sallıyor István.

Kadın çoğu gün kocasını ziyarete gidiyor. Hastane Münih'in içinde değil. Doksan kilometre kadar uzakta, başka bir şehirde.

Kadını kiraladıkları Audi'yle István götürüyor hastaneye. Önce Münih'in doğu tarafındaki otoyola çıkıp sonra başka bir yola sapıyorlar, tam karşılarında dağlarla güneye doğru yol alıyorlar. Dağlar gün ışığının oklarında gözden kayboluyor zaman zaman. Zaman zaman da bütün karanlıkları ve kuntluklarıyla göğe yükseliyorlar. Arabayı dağlara doğru sürüyorlar, on dakika sonra geldiler sayılır. Çıkıştan hemen sonra Onkologisches Kompetenzzentrum Bad Trissl tabelalarını görüyorlar.

István arabayı park ediyor, asfalt yoldan girişe yürüyorlar.

Kadın yukarıdayken István lobideki koltuklardan birine oturup telefonunda bir şeylere bakıyor.

Kadın yukarıda genellikle bir saat kalıyor.

Münih'e dönerken genellikle susuyorlar ve vardıklarında hava genellikle kararmış oluyor.

Önceleri eşyalarını kendi odasında bırakıyor István. Ama yavaş yavaş eşyalar göçmeye başlıyor ve bir haftaya kalmadan kıyafetlerinin çoğu kadının dolabında, tuvalet çantası, tıraş takımı, diş fırçası ve cilt bakım ürünleri de banyodaki lavabolardan birinin yanında, duman rengi damarlı beyaz mermerde yerini alıyor.

Doktor, kadına kocasının ameliyatın ardından çok bitkin düştüğünü, o toparlanır toparlanmaz kemoterapiye başlamayı düşündüklerini söylüyor. Ameliyatın tek başına kanseri durdurması mümkün değilmiş.

"Peki," diyor kadın. Cevabı doktorun söylediklerine karşılık yetersiz görünüyor. Ama başka ne diyebileceğini bilemiyor.

Doktor, "Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum," diyor.

Kadın doktora bakıp bekliyor.

"Kocanızın tavrı beni biraz endişelendiriyor."

"Nasıl yani?" diye soruyor kadın.

"Mücadele azmi hayati önem taşıyor," diyor doktor.

"Evet," diyor kadın.

"Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Belki onunla konuşabilirsiniz," diyor doktor.

"Peki," diyor kadın.

"Beni anlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Teşekkür ederim," diyor doktor.

István'a doktorun söylediklerini anlatıyor. Arabayla Münih'e dönüyorlar. Otoyola çöken karanlığa rağmen birkaç gün önce yağan kar dağların tepelerinde belli belirsiz parlıyor.

"Konuşacak mısın onunla?" diye soruyor István.

"Ne diyeceğim ki?"

"Bilmem."

"Çok karamsar görünüyordu," diyor kadın.

"Doktor mu?"

"Evet.

"Tam olarak ne dedi?"

"Bir şey dediğinden değil, Bütün hâli tavrı öyleydi. Bence Karl'ın öleceğini düşünüyor."

"Öyle olsa sana söylerdi."

"Hayır, söylemezdi," diyor kadın.

István kadına para meselesini sormayı düşünüyor, kocası ölürse paraya ne olacak.

Sormuyor.

Kadın gözyaşları içinde.

"İyi misin?"

Kafasını iki yana sallıyor. István kadının bunu yaptığını hissediyor. Karanlıkta göremiyor.

Kadına sarılıyor bir süre, omzunda gözyaşlarının ıslaklığını hissediyor.

"Ne oldu?" diyor.

"Ölecek," diyor kadın.

"Hayır."

"Evet."

"Bunu bilmiyoruz ki."

"Ben biliyorum."

"Şişt."

István'ın başı ağrıyor. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yok. Gözleri açık ama etraflarını saran karanlık öyle yoğun ki kapasa da bir.

"Hepsi benim suçum," diyor kadın.

"Hayır değil."

"Evet öyle."

"Neden böyle söylüyorsun?"

István kadının cevap vermesini beklerken uyuyakalacak gibi oluyor.

Kadının cevap verip vermediğinden emin değil.

Cevap vermiş olabilir. Cevap verdiğinde István uyuyordu belki. Farkına bile varmadan uyuyakalmış ve yeniden uyanmış olabilir.

Şimdi kadın da uyuyor gibi.

Kolunu kadının boynunun altından çekiyor.

Birden kendini çok uyanık hissediyor.

Yataktan kalkıp el yordamıyla kapıya gidiyor, göz gözü görecek kadar aydınlık oturma odasından geçip terasa çıkıyor.

Terasta durup bir sigara içiyor, çok aşağılarda bir yerden gelen belli belirsiz trafik sesine kulak veriyor.

Ölümü düşünmek her şeyi hüzünlü gösteriyor, çünkü her şeyi önemsiz gösteriyor, en azından bir an için.

Bir seferinde, kadın kocasını ziyarete gittiğinde ona ne di-

yeceğini bilemediğini anlatırken, István'a kocasının yerinde olsa kendisinden ne duymak isteyebileceğini sordu.

"Bilmiyorum," dedi István elinden geldiğince dürüstçe.

Kendini kadının kocasının yerinde hayal etmekte zorlanıyordu.

Hayal edemiyordu.

Gerçekten nasıl bir şey olabileceğini hayal edemiyordu.

İnsanların hastalığı görmezden gelip başka şeylerden söz etmesini mi isterdi?

Yoksa hastalıktan söz etmesini mi?

Yoksa hiçbir önemi olmaz mıydı söylenenlerin?

Hayal ettiği hâliyle, her şeyden önce kendini yalnız hissederdi ki belki – bu illetle tek başına yüzleştiğini, kim ne derse desin, ya da kim ne demezse demesin, bu illetle onların yüzleşmediği, kendisinin yüzleştiği gerçeğinin değişmeyeceğini hissederdi.

Ertesi sabah her zamankinden geç uyanıyor, yatakta uzanıp konuşuyorlar. Kadının kocasının durumundan bahsediyorlar. Kadın bu konuda daha soğukkanlı görünüyor şimdi.

"Dün gece için özür dilerim," diyor.

"Niye ki?"

"Biraz fazla..."

István bekliyor.

"İşte. Biraz histerik davrandım."

"Sorun değil," diyor István. "Çok normal."

István kadının hepsinin kendi suçu olduğunu söylerken neyi kastettiğini sormayı düşünüyor. Tam olarak ne onun suçu?

Sormuyor.

Çıplak bir şekilde pencereye gidip ağır perdeleri açıyor.

"Hava nasıl?" diye soruyor kadın.

"Gri gibi."

Kadın esniyor.

István dolaptaki Nespresso makinesini çalıştırıyor.

Işıklar yanıyor.

"Ne yapalım bugün?" diye soruyor.

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," diyor kadın.

"Ne konuda?" diye soruyor István kısa bir sessizlikten sonra, Nespresso makinesinin yanıp sönen ışıklarından gözlerini almadan.

"Ne konuda olabilir?"

"Bizim yüzümüzden mi?"

"Evet."

"Önceden pek suçlu hissetmiyor gibiydin."

"Evet," diye onaylıyor kadın.

"Ee?"

"Artık ona daha fazla şey borçluymuşum gibi geliyor," diyor kadın.

"Anladım."

"Ya da ne bileyim," diyor. "Kendimi sana da bir şey borçlu hissediyorum. Çok zor bu."

"Bana ne borcun olacak ki?" diye soruyor István.

"Bilmiyorum," diyor kadın.

"Bir seferinde bana onu sevmediğini söylemiştin," diyor István. "Bence bu doğru değil. Seviyorsun bence."

"Evet," diyor kadın. "Bir yandan seviyorum. Anlıyorsundur."

"Tabii."

"Biriyle bu kadar yıl geçirince."

"Doğru."

"Hayatının bir parçası oluyor."

"Evet."

"Kişiliğinin bir parçası."

"Evet."

Aşk mı bu bilmiyorum," diyor kadın.

"Fark eder mi?" diye soruyor István.

"Ne fark eder mi?"

"Hangi kelimeyi kullandığın fark eder mi?"

"Hayır. Bilmem. Belki."

Kadın küvette.

István bir iki metre ötesinde, ayakta, lavabolardan birinin başında tıraş oluyor.

Jiletin kazıma sesi var, ara ara da kadının sudaki hareketlerinin sesi.

Kadın kocasının ailesinin –kardeşi Mathilde'in mesela– kadının kocasıyla "sırf" parası için evlendiğini sandığını söylüyor. Anlamadıkları şey, diyor kadın, paranın bu durumda ne kadar payı olduğunu kestirmenin güçlüğü. Kocası çok varlıklı olmasaydı kadının onu *bu kadar* çekici bulmayacağı kendisi için inkâr edilemez bir gerçek gibi görünse de, onu çekici bulmuştu işte, ona âşık olduğunu düşünmüştü. Diğer bir değişle, kadın kocasını itici bulmuş ve yalnızca parasıyla ilgilenmiş değildi. Hiçbir zaman bu kadar basit olmamıştı mesele. Para bir etkense bile, adamı kadının gözünde diğer türlü olabileceğinden daha çekici kılmak suretiyle etki etmişti ama tam olarak ne raddede bir fark yarattığını söylemek imkânsızdı elbette, dolayısıyla bu soruyu sormanın hiçbir manası yoktu, hele ki bizi başka bir insana çekenin ne olduğuyla ilgili bu türden belirsizliklerin nihayetinde verdiğimiz tüm benzeri kararları, hayatlarımızı kiminle geçireceğimize dair tüm kararlarımızı belirlediğini düşünürsek.

Otelde ara sıra kullandıkları bir spa var.

Güzel de bir havuz.

Havuzun kenarında Münih'in gri ufuk çizgisine bakan iç mekân şezlongları dizili. Camın hemen öteki tarafında soğuk bir mart günü hüküm sürerken üstünde mayoyla orada öyle uzanmak tuhaf bir his.

Sauna da var.

"Bu çıplak girilen saunalara bir türlü alışamıyorum," diyor kadın. "Yani namus kumkuması olduğumdan değil ama orada hiç tanımadığım insanlarla çırılçıplak oturmak bana garip geliyor."

"Utanıyor musun?"

"Ne?"

"Seni çıplak görmelerinden utanıyor musun?"

"Sırf ondan değil. *Onlara* bakmak zorunda olmayı da istemiyorum. Küçük pörsük çüklerine bakmak zorunda kalmak istemiyorum. Sarkık memelerini görmek hoşuma gitmiyor."

"Gözünü kapa o zaman."

"Gözümü mü kapayayım. O zaman her şey daha da beter olur – çırılçıplak yabancılarla kuşatılmış bir hâlde gözlerim kapalı ve çıplak oturmak mı? Kalsın. Ne kadar çok erkeğin ağda yaptığına da şaşıyorum doğrusu," diyor kadın.

"Öyle mi?"

"Hı hı."

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Sen yapar mısın böyle bir şey?"

"Eskiden ara ara yapıyordum," diyor István.

"Öyle mi?"

"Evet, vücut çalışırken."

"Ya?"

"O kültürün bir parçasıydı bu da."

"Niye ki?"

"Niye mi?" Omuz silkiyor. "Bilmem."

"Aletiniz büyük görünsün diye mi?" István'a bakıp gülümsüyor.

"Öyle bir etkisi mi var?"

"Eh biraz."

"Bunu fark ettin demek?"

"Ettim evet."

Saunada etrafı ne kadar süzdükleriyle ilgili bir sohbetin kapısını açıyor bu.

István da insanlara baktığını kabul ediyor. Kadına saunayı bir nebze tahrik edici buluyorsa bile bunun orada başka çıplak kadınlar olmasıyla pek az ilgisi olduğunu söylemiyor ama. Sebebi, kısmen, yabancıların önünde çıplak olmayı tahrik edici bulması. Fakat onu en çok heyecanlandıran şey, kadını başkalarının yanında çıplak görmek. Bunun neyle ilgili olduğundan, onu neden bu kadar azdırdığından emin olamıyor. Kadının saunada, başkalarının gözü önünde çıplakken, her nasılda şimdi ikisi baş başayken mümkün olduğundan daha çıplak görünmesiyle ilgili olabileceğini düşünüyor, öyle ki sonradan sık sık bunu düşünürken buluyor kendini, bilfiil sevişirlerken daha da uyarılmak için bu anıdan faydalanıyor.

Kadın oğlu Thomas'la telefonda konuşuyor.

"Hayır hastanede hâlâ," diyor.

István kanepelerden birine uzanmış, kısık sesli televizyonda Şampiyonlar Ligi maçına bakıyor.

"Hayır iyi değil," diyor kadın. Thomas'la konuşurken sesi diğer zamanlardakinden bariz bir şekilde farklı – daha yumuşak, kendinden daha emin aynı zamanda. "Bilmiyorum," diyor. "Kemoya yakında başlayacaklar. Doktor bekleyip görmemiz gerektiğini söylüyor."

Thomas'la konuşması bitince, normal sesiyle, bir içkiye ihtiyacı olduğunu söylüyor, Jahreszeiten'ın barına inip cin tonik içiyorlar.

"Bu hafta sonu ziyarete geliyor," diyor kadın.

"Tamam," diyor István.

Thomas cuma akşamı geliyor. Boyu annesinin boyundan uzun artık. Otelde annesinin bitişiğindeki odada kalıyor ve oğlanın orada olduğu süre boyunca István birkaç kat aşağıdaki kendi odasında uyuyor.

İki gece boyunca bu çok daha küçük odada kendi başına uyumak ille nahoş değilse de tuhaf bir his.

Nahoş olan, Helen'ın oğlan yanındayken István'la sadece bir şoförmüş gibi konuşması. Böyle yapması şaşırtıcı değil. Başka ne yapabilir ki? Bunun István'a hissettirdikleri şaşırtıcı ama. Londra'dayken durum sürekli böyleydi, István alışıktı ve etkilenmiyordu hiç. Şimdi etkileniyor. Kadın bunun farkına varıyor. Cuma gecesi geç bir vakitte odasından arıyor onu. Thomas'la ikisi bir yerde yemek yediler öncesinde. "Garip bir durum olduğunun farkındayım," diyor.

"Öyle," diye onaylıyor István.

"Bütün bu durum çok garip."

"Evet."

"Sen iyi misin?" diye soruyor kadın.

"Ben mi?"

Kadın bir şey demesini bekliyor.

"Evet," diyor István. "Sen?"

"İyiyim ben de," diyor kadın. "Banyo yaptım biraz önce."

"İyi bari."

"Şimdi de yatağımda uzanmış seni düşünüyorum."

"Ya?"

"Hı hı," diyor kadın.

"Peki."

"Çıplağım," diyor.

"Peki."

"Şimdi burada, yanımda olduğunu hayal ediyorum."

"Ya?"

"Ah."

"Hım."

"Ah," diyor kadın tekrar.

István kadının sesinden anlaşılan şeyi gerçekten yapıp yapmadığını merak ediyor.

Kendisi ne yapacağını bilemiyor. İlk kez böyle bir şey oluyor.

"*Sen* ne yapıyorsun?" diye soruyor kadın.

"Ben mi?"

"Hı hı."

"Ee..."

"Sertleştin mi?"

"Evet aslında."

"Keşke ağzıma alsaydım şimdi."

"Ne güzel olurdu."

"Ah."

Kadın konuşmazken sessizlikten başka bir şey duyulmasa da sessizliğin yoğunluğunda manidar, davetkâr bir yan var.

"*Sen* ne yapıyorsun peki?" diye soruyor István bir süre sonra.

"Ne mi yapıyorum?"

"Hı hı."

"Boşalmaya çalışıyorum," diyor kadın.

"Ya?"

"Evet."

Kadının bunu yaptığı düşüncesinden tahrik olup o da aynı şeyi yapmaya başlıyor.

İkisi de bir şey demeden dakikalar geçiyor ama telefon, hoparlörü açık, István'ın oturduğu yerin hemen yanında duruyor.

István işitilebilir bir şekilde inlemiş olabilir.

"Geldin mi?" diye soruyor kadın.

"Evet," diyor István biraz nefes nefese. "Sen?"

"Henüz değil," diyor kadın.

István öyle bir iki dakika daha oturuyor, kadına yardımcı olmak için bir şeyler söylemesi gerekip gerekmediğini düşünüyor. Sonra boğuk bir sesle, "Geliyorum," diyor kadın. Sesinde panik tınısı var, sanki sele filan kapılıp gidecekmiş gibi. Ardından küçük bir çığlık kopuyor, sonra yine sessizlik ama sessizlikte bir başkalık var şimdi.

Ertesi gün onları hastaneye götürüyor.

Kadın ve Thomas birlikte arka koltukta oturuyor, bir saat süren yol boyunca ara ara kendi aralarında konuşuyorlar. Konuşmadıkları uzun sessizlikler de oluyor.

Thomas camdan uzak dağlara bakıyor, yüzünde hem endişeli hem sıkılmış bir ifade.

"Endişelenmeni istemiyorum," diyor kadın.

"Endişelenmiyorum," diyor oğlan.

"Bunlar dünyanın en iyi doktorları."

"Biliyorum," diyor oğlan aksi aklının ucundan bile geçmezmiş gibi.

"Anlat bakalım, okul nasıl gidiyor," diyor kadın bir süre sonra.

"İyi," diyor oğlan.

Görünüşe göre okulda bir tiyatro oyununda oynuyor, bir süre bundan bahsediyorlar.

"Ee, sen hangi roldesin?" diye soruyor kadın.

"Horatio," diyor oğlan.

"Harika," diyor kadın.

"Değil aslında."

"Niye ki?"

"Önemli bir rol değil."

"Önemli tabii ki."

Hastaneye gittiklerinde yukarıda yarım saatten az kalıyorlar.

István lobide oturup telefonunda bir şeylere bakarken, asansörden bu kadar erken indiklerini görünce şaşırıyor.

Münih'e dönerken sessizler, Thomas'ın kulağında Bose kulaklıkları var şimdi.

"Ne dinliyorsun?" diye soruyor annesi.

Oğlan kulaklıklardan tekini çıkarıyor.

"Ne dinliyorsun?" diye soruyor kadın yeniden.

"Sen bilmezsin," diyor oğlan.

O öğleden sonra kadın oğlanı alışverişe çıkarıyor ve sonra ikisi kadının Michelin yıldızlı olduğunu söylediği otel restoranında akşam yemeği yiyorlar.

Ertesi sabah István onları havalimanına götürüyor Thomas'ın uçuşu öğlen civarı. Oğlan yolda annesine Münih'te ne kadar kalacağını soruyor.

"Bilmiyorum hayatım," diyor kadın. "Bekleyip göreceğiz.

István kadın güvenlikte oğlana sarılırken ihtiyatlı bir mesafede bekliyor. Kadın, oğlanı uzunca gelen bir süre kollarında sıkıyor. Gözünde yaşlar var. Thomas'ın da gözleri yaşlı.

"Her şey yoluna girecek," diyor oğlana.

Oğlan kafa sallamakla yetiniyor.

Oğlan görüş alanlarından çıkana kadar bekliyorlar –bir dakikacık sürüyor bu, oğlan öncelikli kuyrukta– sonra Audi'ye doğru yürüyorlar.

Uzunca bir süre ikisinin de çıtı çıkmıyor.

Münih'e dönerlerken, "Bana senin neden burada olduğunu sordu," diyor Helen nihayetinde, István'ın yanında, ön koltukta otuyor şimdi.

"Ya?"

"Evet."

"Peki sen ne dedin?"

"Sana ihtiyacım olduğunu söyledim," diyor kadın.

"O ne dedi?"

"Ne için ihtiyacım olduğunu sordu."

"Sen ne dedin?"

"Beni hastaneye götürüp getirdiğini söyledim. O da, Hepsi bu kadar mı, diye sordu. Ben de evet dedim."

"Hepsi bu kadar mı, diye mi sordu?"

"Evet."

Bir dakika kadar sessizlik oluyor. Sonra, "Dün hastanede uzun kalmadınız," diyor.

"Evet," diyor kadın.

"İyi geçti mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır," diyor Helen yine.

"Niye ki? Ne oldu?"

"Aslında epey korkunç geçti."

"Ya?"

"Evet."

Münih'e dönüş yolunun kalanında kadın pek konuşmuyor.

Ama sonra, öğle yemeği yerlerken, belli ki kafası olup bitenlerde hâlâ, "Tommy, Karl'ın istediği gibi bir oğul değil," diyor. "Onu sevmediğini söylemiyorum. Eminim kendince seviyordur. Ama onunla gurur duymakta zorlanıyor. Tommy de bunu hissediyor hâliyle."

"Tabii."

"Çok farklılar sadece," diyor kadın. "Karl onu anlamıyor."

"Ya."

"Tommy'nin ne kadar hassas olduğunu anlamıyor. Hayal kırıklığına uğruyor. Karl'ı kastediyorum."

"Anladım."

Bir süre sonra başka şeylerden bahsetmek için çaba gösteriyor kadın. Ama görünüşe göre düşünebildiği tek şey oğlu, bütün öğleden sonra lafı dönüp dolaştırıp ona getiriyor, öyle ki István kadının susmasını diliyor bir noktada.

Kadın, oğlanın yeni okulunda mutlu olmadığından, babasının hastalığının onu belli ettiğinden daha çok etkilediğinden kendini ona, annesine kapattığından endişe ettiğini anlatıyor. "Eskiden çok yakındık," diyor.

Nihayetinde bu konudan kendi de bıkıyor ve Jahreszetien'in barında cin tonik içmek istediğini söylüyor.

Sabah kendini akşamdan kalma hissediyor István, alışılmadık bir şevkle başlayan ama sonra bir şekilde sönümlenen sarhoş bir sevişmenin anısı var.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Helen. Böyle şeylere István'dan daha alışkın. Solgun ve kırılgan görünüyor yine de.

Dört beş cin tonik içtiler, akşam yemek de yemediler üstelik.

"İyi," diyor.

Çok uzun bir duş alıyor ve sonra, hava güneşli olmasa da güneş gözlüğünü takıyor. Hofgarten boyunca yürüyüp Luitpold'a gidiyorlar.

Cappuccino içiyorlar.

Bir süre sonra István biraz daha normal hissediyor kendini.

"Sen iyi misin?" diye soruyor küçük bir kaşıkla kapuçinonun köpüğünü sıyırırken.

Helen onun neyi kastettiğini anlıyor.

"Evet," diyor.

Yağmur yağıyor şimdi, şemsiyeleri yok, bu yüzden oturup bekliyorlar.

István bombeli camın ardındaki pastalara bakıp birini, armutlu tartı işaret ediyor. Adam tartı maşayla tutup bir tabağa koyuyor.

István tartın yarısını yiyor, sonra tabağı kadının önüne itiyor.

"Nasıl?" diye soruyor kadın.

"Nefis," diyor.

Dışarıda yağmur daha da şiddetli yağıyor. Kapının bitişiğindeki çiçekçi kaldırımdaki sergisinin üzerine plastik bir örtü geçiriyor.

"Ne yapsak?" diye soruyor kadın.

"BMW müzesine mi gitsek?"

Kadın gülüyor.

Aralarında bir şakaya dönüştü bu – István'ın BMW müzesi-

ne gitmek istemesi, Helen'ın yanaşmaması, ne zaman yağmur yağsa ve yapacak bir şeyleri olmasa István'ın bunu önermesi.

Şaka bir yana, müzeye bir gün tek başına gitmeyi planlıyor István. Belki bu sabah gideceğini söylüyor şimdi.

"E ben ne yapacağım?" diye soruyor kadın.

"Bilmem," diyor István. "Canın ne isterse."

"Eksik olma."

"Benimle gelsene?"

"Ciddi misin? Sağol, almayayım."

"Niye ki?"

Kadın yüzünü ekşitiyor.

"Niye ama?" diye soruyor István tekrar.

Taksiye biniyorlar, eski, krem rengi bir Mercedes. Silecekler gıcırdar, telsiz cızırdayıp öterken uzun ve düz sokaklar kasvetli görünüyor yağmurda. Şehrin daha önce hiç görmedikleri kısımlarından geçiyorlar – tenha, gri ve modern. Yol yirmi dakika sürüyor. Kadın vardıklarında taksiciye ödeme yapıyor, sonra fütüristliğiyle iç karartan bir manzaraya adım atıyorlar. Taksinin gidişiyle kendilerini gürültülü yolların ortasında mahsur kalmış gibi hissediyorlar. Farklı uzaklıklarda tuhaf binalar yükseliyor yağmurlu gökyüzüne, hemen yakınlarında geniş, çanak şeklinde bir yapı var, fırçalanmış alüminyumdan yapılmışa benziyor, BMW müzesi bu.

İçerideki modernite iddiası daha az yabancılaştırıyor insanı, kuru ve sıcak olması da cabası. Kadın biletlerin parasını ödüyor, sonra BMW'ler üzerinden yirminci yüzyıl tarihi gibi bir şeyin anlatıldığı bir rampayı çıkıyorlar.

"BMW'nin uçak yaptığını bilmiyordum," diyor kadın rampanın başında. Sergideki ilk parçalar eski uçak fotoğrafları.

"Motorlarını üretiyorlardı sadece," diyor István.

"Hım."

Meşhur logonun aslında Bavyera'nın mavi ve beyaz renklerini taşıyan stilize bir pervane olduğunu açıklıyor István.

Ancak Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Almanya'nın uçak sanayisinin olmasına izin verilmediği dönemde önce motosiklet, sonra da arabaya yönelmiş marka.

"Bunların hepsini önceden biliyor muydun?"

"Evet."

"Ya."

Rampada ilerliyorlar.

Mekâna ilginç bir şekilde huzurlu bir hava hâkim. Böyle dolaşırken zamanın geçişinin arabaların yavaş yavaş değişen şekil ve renkleriyle ifade edilişini gözlemlemek çok hoş.

1950'lerin gümüş tonları.

60'ların parlak turuncusu.

70'lerin beji.

80'lerin beyazı.

Çıktıkça çıkıyor ve sonunda elektrikli araçların sergilendiği bölüme varıyorlar.

Ara ara durup parçalara eşlik eden metinleri okuyorlar.

Çoğunlukla aynı metnin önünde durup birlikte okuyorlar sessizce, ardından söz konusu araca ikinci defa bakıp bir şey demeden yollarına devam ediyorlar.

En tepede uzun bir yürüyen merdivenle aşağıya iniyor, montlarını alıyorlar.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diyor kadın iç karartıcı heybetteki manzaraya ve devam eden yağmura çıktıklarında.

Görünürde taksi yok.

Kadın içeri girip birinden taksi çağırmasını rica etmeyi öneriyor.

István ise U-bahn'a binmeyi.

Kadın tereddütlü görünüyor. "Öyle mi diyorsun?"

"Niye binmeyecekmişiz ki?"

"Peki," diyor kadın bir an düşündükten sonra, "Niye binmeyecekmişiz?"

Birkaç yüz metre ötede metro istasyonu var, BMW tesisine

ait muhtelif binalar yerini Olympic Park'ın bir o kadar devasa ama gözle görülür bir şekilde daha eski yapılarına bırakıyor. İstasyon, yürüdükleri gürültülü yolun çok yukarısında kalan bir U harfi tabelasıyla gösteriyor kendini. Burası hattın son durağı, dolayısıyla ne yapacaklarını anlamaları kolay. Halihazırda bekleyen trene biniyorlar ve turuncu oturaklarda trenin kalkmasını beklerken kadının en son ne zaman bu şekilde yolculuk yapmış olabileceğini düşünüyor István. Kadın orta sınıf sıradan bir aileden gelmekle birlikte kocasıyla on beş küsur senedir evli ve bu süre zarfında toplu taşımadan çok faydalanmış olması ihtimal dahilinde görünmüyor. Ortamda garip kaçtığından değil – üzerinde dar kesimli bir kot pantolon ve şişme mont, ayağında kar izli Ugg botlar var. Olabildiğince normal görünüyor, etrafındaki şeylere müzedeki parçalara baktığı merakla bakması hariç.

Kadın, István'ın ona baktığını görüyor ve aklından geçenleri tahmin ediyor muhtemelen.

"Ne var?" diyor.

"Bir şey yok," diyor István.

Kadın utanıp karşısındaki camda kendi yansımasına bakıyor şimdi diğer herkes gibi.

Uyarı sesi geliyor, sonra kapılar kapanıyor.

"Odeonsplastz'da inmemiz gerekiyor sanırım," diyor István tren hareket ederken, o gürültüde sesini duyurabilmek için kadına doğru eğiliyor.

"Peki," diyor Helen.

Beş altı durak gidiyorlar, yüzeye çıktıklarında nerede olduklarını anlıyorlar hemen – Hofgarten'ın köşesinde, Luitpold'dan uzak olmayan bir yerdeler.

"*Geldik*," diyor kadın.

"Öğle yemeğini nerede yiyelim?" diye soruyor István.

"Bilmem. İtalyan restoranına mı gitsek?"

İtalyan restoranında her zamanki masalarına oturuyorlar,

ön cepheye yakın bir masa bu, kadın onları tanıyan garsona her zamankinden yiyeceğini söylüyor.

"Aynısından," diyor István, bardaklarına soda koyan garsona.

Garson kafa sallayıp çekiliyor.

Haftalar geçiyor.

Hofgarten'a bahar geliyor.

Kocasının kardeşi Mathilde hastanede abisini ziyaret ediyor ve ardından Helen'la otelin Michelin yıldızlı restoranında yemek yiyorlar.

"Sence nasıl görünüyordu?" diye soruyor Helen.

"Açıkçası," diyor Mathilde, "ben şok oldum."

"Bu hafta çok daha iyi oysa," diyor Helen. "Geçen hafta dünyayla bağı iyice kopmuş gibiydi."

"Hâlâ biraz öyle," diyor Mathilde.

"Geçen hafta daha beterdi," diyor Helen.

Mathilde iç geçiriyor. "Doktorlar ne diyor?"

"Bir şey dedikleri yok."

Helen Casear salatasını didikliyor, kendisinin de pek derli toplu görünmediğinin farkında.

"Sen nasılsın peki?" diye soruyor Mathilde. "İyi misin?"

"Evet iyiyim."

"Kendine bakman lazım."

"Biliyorum," diyor Helen.

"Kendini bırakmamalısın."

"Evet," diyor Helen.

"Burada tek başına olmak da zordur."

"István yanımda."

"István mı?"

"Güvenlik şoförümüz."

"İyi bari," diyor Mathilde, şoförün varlığının Helen'ın Mathilde'in bariz bir şeklide kastettiği anlamıyla "tek başına"

olmadığını ima etmesine yettiğini duyunca şaşırdı muhtemelen.

Başka şeylerden bahsediyorlar.

Mathilde konuşuyor çoğunlukla.

Birbirlerine davranışlarında hafiften bir tuhaflık oldu her zaman. Gelin-görümce olduklarından aralarında kâğıt üstünde bir eşitlik olsa da Mathilde, Helen'dan bir kuşak daha büyük ve ona denginden ziyade ailenin daha genç bir ferdi, bir yeğen filan gibi davrandı hep.

Üstü kapalı bir acıma da söz konusuydu daima, Helen'ın kendinden çok daha yaşlı bir adamla evli olmasında tabiatı gereği acınası bir şey varmış gibi.

Öte yandan Helen'ın Karl'la sırf parası için evlendiği şüphesiyle baltalandı bu acıma.

Ve doğal olarak Helen bu acımaya da, şüpheye de içerledi her zaman.

Ilık bir bahar günü, restoranın cam ön cephesi açılmış, oturdukları masa dışarıdalarmış hissi veriyor bu yüzden.

Rüzgâr estiğinde, ki ara ara esiyor, tutacaklardaki menü kartları tıngırdıyor.

Mathilde şimdi başka bir şeyden, vaktiyle Münih'te izlediği bir operadan bahsediyor.

Helen olduğundan daha ilgiliymiş gibi davranarak kafa sallıyor. Coke Zero içen Mathilde'in aksine şarap içiyor ve Mathilde konuşmaya devam ederken bir kadeh daha söyleyip söylememeyi düşünüyor. Mathilde olmasa istemezdi muhtemelen. Kısmen Mathilde orada olduğu için şarap içmek istiyor, onu dinlemek ve onunla konuşmak zorunda olduğu için, şarap bunu kolaylaştırıyor, öte yandan Mathilde'in orada olması onu bir kadeh daha içmekten alıkoyuyor çünkü Mathilde onun alkolik olduğunu düşünsün istemiyor.

Derken şiddetli bir rüzgâr esiveriyor.

Mathilde susuyor.

Elleriyle yüzünü kapatıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Helen.

Mathilde, elleri hâlâ yüzünde, kafa sallıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Helen.

"Gözüm," diyor Mathilde.

"Gözüne bir şey mi kaçtı?"

"Evet."

Ellerini indirip yüzünü açıyor. Gözlerini kırpıyor delice.

Helen bir iki saniye bakakalıyor.

Suyuna henüz dokunmadı, bir mendilin köşesini suya batırıp Mathilde'e uzatıyor. "Al," diyor.

"Sağol," diyor Mathilde. Ağır keten mendilin nemli ucunu gözüne hafifçe dokunduruyor.

Helen beklerken şarabının son yudumunu içiyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

"Çıkmadı sanırım," diyor Mathilde.

"Odamda göz damlası var," diyor Helen. "Belki işe yarar."

"Tamam," diyor Mathilde. "Teşekkür ederim."

Restorandan çıkarlarken Helen garsona bir iki dakikaya döneceklerini söyleyip bir kadeh daha Pouilly-Fumé sipariş ediyor.

Süit derlenip toplanmış.

Mathilde koltuk grupları ve sekiz kişilik yemek masasıyla oturma odasında oyalanırken Helen yatak odasından geçip arkadaki banyoda göz damlasını aramaya gidiyor.

Bir dakika kadar sonra Mathilde'i çağırıyor.

Mathilde aynanın önünde bir tabureye oturuyor, Helen gözüne damla damlatıyor.

Lavabolardan birinin yanındaki mermer yüzeyde István'ın eşyaları vardı. Helen bunu unutmuştu. Neyse ki Mathilde'i içeri çağırmadan önce eşyaları kaldırmayı akıl etti.

"Teşekkür ederim," diyor Mathilde.

"İyi geldi mi?"

"Evet, sanırım."

Damla etkisini gösterirken Mathilde gözleri kapalı duruyor.

"Otel nasıl?" diye soruyor temkinli bir şekilde gözlerini açıp.

"İyi," diyor Helen.

"Çok hoş görünüyor," diyor Mathilde, süitten çıkmak üzere yatak odasından geçerken mekâna değer biçer gibi etrafına bakınıyor, Münih'e bir sonraki gelişinde orada kalıp kalmamayı tartıyor belki. "Kimin kıyafeti bunlar?"

"Efendim?"

"Bunlar kimin kıyafetleri?"

Yatak odasındaki gardırop kapaklarından biri açık, içinde açık seçik bir şekilde erkek kıyafetleri asılı.

Helen dolap kapağının açık olmasına anlam veremiyor. Temizlik görevlilerinin odaları toplarken kapaklarını hep kapattıklarını sanıyordu.

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca, "Bilmem. István'ındır herhalde," diyor.

"István'ın mı?"

"Evet."

"Şoförünüzün mü?"

"Evet."

"Ne işi var burada bunların?"

"Ee... kıyafetlerinin bir kısmını burada tutuyor."

"Niye ki?"

"Burada daha çok yer var," diyor Helen. "Onun odası çok küçük."

Mathilde bir şey demeden muntazam bir şekilde toplanmış yataktan yana bakıyor ve her iki komodinde de şahsi eşyalar olduğunu görüyor tahminen.

Komodinin üstündeki nesnelerin hiçbirinin ille de István'a ait olduğu düşünülemez – en azından Helen, "Restorana git-

sek iyi olur, birkaç dakikaya döneriz demiştim," diyene kadar Mathilde'nin o tarafa baktığı o kısa sürede emin olması zor.

"Gözün nasıl?" diye soruyor asansörde.

"İyi, teşekkür ederim," diyor Mathilde.

"Biraz kırmızı görünüyor hâlâ."

"İyiyim ben."

Helen'ın ikinci Pouilly-Fumé kadehi, orada olmadıkları beş on dakikada toplanmış masalarında bekliyor.

Bir yarım saat daha oturuyorlar, bu süre boyunca durum öncekinin tersi – çoğunlukla Helen konuşuyor bu kez, aklı başka bir yerde gibi görünen ve pek bir şey söylemeyen ise Mathilde.

Helen adisyonu imzaladı, restorandan çıktılar, tam lobide vedalaşmak üzereyken, "Kusura bakma ama sormak zorundayım. Şoförünle ilişkin mi var?" diye soruyor Mathilde.

"Yok," diyor Helen.

Ama söyleyişinde yanlış bir şey var. Kulağa doğru gelmiyor. Bunu kendisi de duydu. Fazla hızlı söyledi, veya öyle bir şey ya da soru onu yeterince şaşırtmadı belki. Sebebi her neyse, kulağa doğru gelmedi ve Mathilde'in de ona inanmadığı belli.

Bir iki saniye öylece duruyorlar.

"Peki. Hoşçakal," diyor Mathilde. "Yemek için teşekkürler."

"Güle güle," diyor Helen.

Mathilde'in çıkıp şoförünün beklediği yere yürümesini izliyor ve bir iki dakika sonra o da otelden çıkıyor.

Döndüğünde István'ı süitte, CNN'de iş dünyasıyla ilgili bir program izlerken buluyor. Mathilde oradayken ortalıkta olmamak için bir iki saat dışarı çıkmıştı.

"Islanmışsın," diyor Helen'a.

Kadın kafa sallıyor.

Yağmur yağmaya başladığında Hofgarten'da yürüyordu. Bir

süre Diana Pavilion'a sığındı ama yağmur durmak bir yana hafiflemek bile bilmeyince geri yürüdü, saçları, omuzları ve ayakkabıları sırılsıklam.

"Ne oldu?" diye soruyor István.

"Duşa gireceğim," diyor kadın.

"Evet iyi olur."

Kadın otelin kapitone bornozlarından biriyle yeniden görününce, "Ne oldu?" diye soruyor tekrar.

"Hiç," diyor kadın.

"Yemek nasıldı?"

"İyi."

Pencerelerde yağmurun sesi var, kovadan boşalır gibi yağdığı düşünülürse şaşırtıcı derecede hafif bu ses.

"Ya?" diyor. "Peki şey nasıldı?.." Kadının adını unuttu.

"Mathilde," diyor Helen.

"Mathilde nasıldı?"

"İyiydi."

"Nasıl biri?"

"Fena değil. O kadar da iyi tanımıyorum zaten."

"Ne konuştunuz?"

"Bilmem. Karl'dan bahsettik. Niye sordun ki?"

"Hiç, öylesine."

"Ne hakkında konuştuğumuz seni ilgilendiriyor mu gerçekten?"

"Pek ilgilendirmiyor aslında," diyor István.

Kadının canı bir şeye sıkılmış gibi görünüyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyor István.

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet," diyor kadın, sonra, saçlarını kurutunca, Jahreszeiten'ın barında cin tonik içmeyi öneriyor.

Olanları anlattığında ikinciyi içiyorlar.

"Eşyalarımı mı gördü?"

"Evet."

"Ne dedi peki?"

"İlişkimiz olup olmadığını sordu."

"Sen ne dedin?

"Hayır dedim tabii ki."

István düşünceli görünüyor.

"Bana inandığını sanmıyorum," diyor Helen.

"Ya?"

"Üzgünüm," diyor Helen.

"Sence Karl'a söyler mi?" diye soruyor István.

"Bilmiyorum ki. Söylese de Karl bırak bu konuda bir şey yapmayı, idrak edecek hâlde bile değil bence."

"Haklısın," diyor István ve içkisinden bir yudum alıyor.

6

Ayot St. Peter'deki yeni yüzme havuzu yaz tatiline yetişiyor. Haziranın sonunda sıcak ve güneşli geçen o bir haftada bol bol havuza giriyorlar.

Thomas okul dönemi bitip de yanlarına geldiğinde havuza hemen hemen hiç girmiyor. Helen arada bir havuz başında görünmesi için oğlanın başının etini yiyor. Oğlan üstüne tişört ve şort geçirip elinde telefonuyla gölgede oturuyor ve asla uzun kalmıyor. Sıvışıp gidiyor, gittiğini ancak yarım saat sonra fark ediyorlar. Oğlan günün büyük kısmını yukarı kattaki odasında geçiriyor.

"Ne *yapıyor* orada bütün gün?" diye soruyor István.

"Nereden bileyim," diyor Helen.

Havuzun basamaklarından iniyor. Artık gözle görülür bir şekilde hamile. Orta basamaklardan birinde, suyun içinde oturuyor.

"Telefonu var," diyor, "iPad'i var. Ama bilmiyorum."

Ağır ve dikkatli hareketlerle omuzlarından su döküyor.

"Ne yaptığını hiç bilmiyorum," diyor.

Helen neredeyse bütün havuzlarda kullanılan o turkuaz karoları istemedi. Nihayetinde adaçayımsı bir tonda karar kıldılar, etrafı için de geldiklerinde halihazırda orada olan barok kameriyenin önündeki döşemelerle uyumlu olsun diye Yorkston taşı seçtiler, kameriye de içinde duş, tuvalet ve içki dolu

bir dolap olan havuz evi gibi bir şeye dönüştürüldü. Kadın havuz alanının gözden uzak olması ve rüzgârdan korunması için elma ağaçları dikilmesini istedi, ağaçlar tellerle iskeletlere geçirilip terbiye edilecek, canlı bitkilerden oluşmakla birlikte iki boyutlu sayılabilecek bir paravan görevi görecekti.

"Örgüleme yapılmasını mı istiyorsunuz?" diye sordu peyzajcı.

"Böyle mi deniyor?"

"Sanırım bunu kastediyorsunuz."

Adam, ağaçların Helen'ın istediği etkiyi yaratacak kadar büyümesinin aşağı yukarı on yıl alacağını söyledi. Helen yetişkin elma ağacı tedarik eden birini bulmaya çalıştı. Bunun beklenmedik bir şekilde zor bir iş olduğu ortaya çıktı ve sonunda başka bir çözüm bulmak zorunda kaldılar.

Helen aheste aheste yüzdükten sonra sudan çıkıyor.

István kalkıp ona bir havlu uzatıyor.

Kadın, "Teşekkür ederim," diyor.

István yeniden şezlonga yerleşip sigara paketine uzanıyor. Rüzgâr sigarayı yakmasını engellemeye çalışıp kitabının sayfalarını karıştırıyor. *Kazanmak için Oynamak: Strateji Gerçekte Nasıl İşler*'i okuyor, yazarları Alan G. Lafley ve Roher Martin.

"İyi misin?" diye soruyor kadına.

Helen endişeli görünüyor.

Kafa sallayıp boynunu kuruluyor.

"Bütün vaktini odasında geçirmemesi gerekir gerçekten," diyor.

"Thomas'ın mı?"

"Yalnız başına bu kadar vakit geçirmesi iyi değil," diyor.

"Evet."

"Bir arkadaşını davet etmesini önerdim."

"Ee?"

"İstemiyormuş."

"Peki."

"Onunla bir şeyler mi yapsan?" diyor kadın.

"Ben mi?" diyor István, şaşırdığını belli etmemek için çaba harcamıyor. "Ne gibi?"

"Bilmem ki."

Sırtına güneş kremi sürmesini istiyor, rahat sürebilmesi için bikini üstünün askılarını sıyırıyor.

"Ne diyorsun?" diyor kadın, István krem sürerken.

"Neye ne diyorum?"

"Thomas'la bir şeyler yap işte. Biraz vakit geçir."

"Sence o bunu ister mi?"

"Nasıl yani?"

"Benden pek hoşlanmıyor gibi," diyor István.

"Temkinli davranıyor sadece," diyor Helen.

"Bu da ne demek?"

"Sana nasıl davranması gerektiğini kestiremiyor işte."

István, Helen'ın sırtını kremledikten sonra doğrulup elinde kalan kremi kendi omuzlarına siliyor.

"Ee?" diyor kadın.

"Ne?"

"Tommy."

"Bilemiyorum."

"Onunla biraz vakit geçirmen beni çok mutlu eder," diyor kadın. "Stevenage'a *Maymunlar Cehennemi*'nin yeni filmi gelmiş. Gitmek istiyor sanki."

István yanaşıp filmden bahsettiğinde oğlan istemediğini söylüyor.

Yazın ilerleyen vakitlerinde Helen'ın birtakım arkadaşları ziyarete geliyor. Biri şu ressam olan, kendisi artık meşhur. Arkadaşı oradayken Helen ondan da oğlanla vakit geçirmesini istiyor. Kadın, Thomas'ı doğduğundan beri tanıyor.

Ona okulun nasıl gittiğini soruyor, okulu sevip sevmediğini.

"İyi işte," diyor Thomas.

"Harika bir yer gibi görünüyor."

"Öyle," diyor oğlan, şevk ya da şaşkınlık belirtisi göstermeden, insanlar okulu hakkında hep böyle şeyler söylüyormuş gibi.

"En sevdiğin ders ne?" diye soruyor kadın.

"Bilmem."

"Bir fikrin vardır kesin." Güneye bakan terasın kenarında, bir iki taş basamakla çimenlere inilen kısımda yan yana oturuyorlar.

"İngilizce olabilir," diyor oğlan.

"Güzel. Ne yapıyorsunuz peki?" diye soruyor kadın.

"Nasıl yani?"

"Ne çalışıyorsunuz?"

"Ha," diyor oğlan. Sonra kadının neyi kastettiğini tam olarak anlayıp anlamadığından emin değilmiş gibi bir sesle, "Geçen dönemi mi soruyorsun?" diyor.

"Mesela."

"*Hamlet*."

"Sen o oyunda oynamıştın, değil mi?"

"Evet," diyor oğlan.

İkisi çizim yapmaya çıkıyorlar. Thomas bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, oğlan telefonu ve tableti olmadan evden çıktığı için Helen de durumdan memnun. Bahçedeki dekoratif yapıları çiziyorlar – küçük Yunan tapınağını, Uzun Yürüyüş Yolu'nun sonundaki dikilitaşı ve gölün bataklığımsı ucunda, söğütlerle süsenlerin arasında gizlenen, çakıl taşlarından yapılmış nemf ve satir mozaikleriyle bezeli küçük mağarayı.

Ellerinde resim defterleriyle gölgede otururlarken, "Tatilde neler yaptın?" diye soruyor kadın.

Akdeniz'de bir hafta süren bir yelkenli gezisine çıktıklarını söylüyor oğlan.

"Evet annen bahsetmişti," diyor kadın. İkisi de yaptıkları şeye kendini kaptırmış – sohbet kalem hışırtıları eşliğinde yavaş ilerliyor, arada uzun sessizlikler var.

"Nasıl geçti peki?"

"İdare eder."

Kadın bunu duyunca gülümsüyor. "Eğlencelidir eminim. Başka neler yaptın peki?"

"Çoğunlukla buradaydık."

"Burada neler yapıyorsun?"

Oğlan omuz silkiyor.

"Yeni havuzda yüzüyor musun?"

"Bazen."

"Havuz çok güzel ama, değil mi?"

"İdare eder."

"Eski kameriyeyi bu şekilde kullanmalarına bayıldım ben." Sessizlik çöküyor, sonra, "Başka neler yapıyorsun?" diye soruyor.

"Tenis oynuyorum. Yani bazen."

"Ya? Kiminle?"

"Annemin kocasıyla."

"István'la mı?"

"Evet."

"Onu seviyor musun?" Kadın çok da ilgili görünmüyor. Çizimine odaklanmış gibi.

"Pek sevmiyorum."

Kadın yine uzunca bir sessizlikten sonra, yine çok da ilgileniyormuş gibi görünmeden soruyor, "Niye?"

"Bilmem," diyor Thomas.

"Sana kötü mü davranıyor yoksa?"

"Hayır aslında."

"Niye o zaman?"

Thomas da uzun bir sessizlikten sonra, "Annemi kullanması hoşuma gitmiyor," diyor.

"Kullanması mı?"

"Evet."

"Nasıl yani?"

Uzunca bir sessizlik daha. "Bence annemi sevmiyor," diyor Thomas.

Ressam, hâlâ çizimine odaklanmış bir hâlde ve azıcık şaşırmış gibi bir tonla, "Sevmiyor mu?" diye soruyor.

"Evet."

"Niye ki?"

"Bence annemle sadece parası için evlendi."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Sen böyle düşünmüyor musun?"

"Bilmem," diyor ressam. "Annenle niye evlendiğini bilmiyorum doğrusu."

Thomas birkaç dakika boyunca başka bir şey söylemeyince kadın uzanıp oğlanın çizimine bakmak istiyor.

Oğlan defteri ona doğru çeviriyor.

"Güzel," diyor kadın.

Ressamla partnerinin yanı sıra, evde Helen'ın bir arkadaşı daha kalıyor. Kadın boşanma sürecinde. Bir gün Helen'la kadın havuz kenarında üstsüz güneşleniyorlar. István'ın evden çıkıp o tarafa yürüdüğünü görünce örtünüyorlar.

"Selam," diyor István.

Eşyalarını ahşap şezlonglardan birinin yanındaki sehpaya koyup tişörtünü çıkarıyor. İsterlerse István'ı dahil etmek zorunda hissetmeden konuşmaya devam edebilmeleri için özellikle biraz uzak bir şezlong seçti. Belki bunu daha da vurgulamak, onu dahil etmelerine gerek olmadığını, hatta dahil olmak *istemediğini* göstermek için kitabını eline alıyor.

Ama açmıyor.

Gözünde güneş gözlükleriyle öylece oturup teninde sıcak havayı hissetmenin tadını çıkarıyor, üst kısımlarındaki

rüzgârlı yaprak kümeleri havuz alanını bahçenin geri kalanından ayıran yüksek ahşap kafeslerin üzerinde oynaşıp ışıldayan olgun kayın ağaçlarına bakıyor.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor Helen'ın arkadaşı aralarındaki boş şezlongların üzerinden.

István hatırlamak istercesine kitabın kapağına bakıyor. "*Kazanmak için Oynamak* diye bir kitap," diyor.

"Neyle ilgili?"

"Stratejiyle."

"İyi mi bari?"

"Evet bayağı iyi," diyor. "Ama çok Amerikan tarzı tabii. İçinde saçma sapan bir sürü şey var. Yine de bazı yerleri ilginç."

Kitabı bırakıp yanında getirdiği küçük soğuk su şişesine uzanıyor, bir dikişte içiyor.

Helen'ın, "Hep böyle kitaplar okuyor," dediğini duyuyor.

Arkadaşı güler gibi bir ses çıkıyor, sonra yeniden sohbete dalıyorlar.

Bir iki dakika sonra István kalkıp ayak ucuyla suyun sıcaklığına bakıyor, havuzun diğer ucundaki Helen'la arkadaşının seslerinin farkında.

Rüzgâr esince soğuk su insanın gözünü korkutuyor biraz. Isıtma sistemi çalışmıyor. Henüz hiç kullanmadılar, havuzun yapımının sona erdiği gün test ettiler yalnızca. İstedikleri zaman suyu ısıtabilmelerinin önemli olduğunu düşündüler, diğer türlü havuzu yılda sadece birkaç hafta kullanmaları işten değildi, İngiltere'de yaşıyorlar sonuçta.

Bir köşede yapraklar ve suyun üstünde yüzen başka çöpler birikmiş.

Bay Szymanski bunları bir ağla alıyor genellikle.

Artık Bay Szymanski'nin işlerinden biri de bu.

Nedense bu sabah yapmamış.

Yarı çıplak kadınlardan korkup kaçmış olabilir.

István üstünde mayosuyla çömelip suya eğiliyor, eliyle çerçöpü topluyor.

Szymanskilerin ortalıkta neredeyse çırılçıplak gezen bu insanlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyor.

Aynı yatağı paylaşan o iki kadın, ressam ve birlikte geldiği diğer kadın hakkında ne düşündüklerini de merak ediyor. István başta arkadaş olduklarını sanmıştı ama sonra Helen onları aynı odaya yerleştirince sordu, "Yani onlar?.."

"Evet," dedi Helen.

"Ha," dedi István. "Bilmiyordum."

"Neyi?"

"Arkadaşının öyle biri olduğunu."

"Evet," dedi Helen. "Öyle biri."

"Tamam. Tabii."

"Senin için sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki yok," dedi István.

Ama Szymanskilerin bu konuda ne düşündüğünü merak ediyor. Biliyor olmalılar. Odalarını Bayan Syzmanki topluyor. Epey de dindarlar üstelik, Szymanskiler yani, hem de genç olmalarına rağmen. Her pazar Welwyn Garden City'deki Kutsal Aile Kilisesi'ne gidiyorlar.

Havuz alanından çıkıp eve yürüdüğünde saat dört olmak üzere. Bir saat kadar önce ressamla partneri de havuz başına geldi, dört kadın da üstünü çıkardı çok geçmeden.

Helen arkadaşlarının geldiği gün István'la bu konuyu konuştu. Onun için sakıncası olup olmadığını sordu.

István omuz silkti. "Yok," dedi. "Niye olsun ki?"

"Rahat edeceğinden emin olmak istedim," dedi kadın.

"Peki," dedi István.

"Yani rahatsız olmazsın?"

"Olmam."

O etraftayken kadınlar çekingen davranıyordu asıl. Sayıca

çok olduklarında kendilerini daha emniyette hissediyorlardı sanki, şimdi olduğu gibi dördü birlikteyken soyunmaya daha meyillilerdi. Ve o zaman insanı neredeyse sindiren bir yanı oluyordu durumun – en azından bakmaya iznin olmadığı hissi bir süre sonra sıkıntı veriyordu çünkü en derinlerinde bir şey bakmak istiyordu aslında. Bakmamak için çaba göstermesi gerekiyordu, bu çaba insanı kısa sürede yoruveriyordu ve dolayısıyla durum onu gerçekten de rahatsız ediyordu bir bakıma.

Belli etmeden *bakıyor* tabii ki, önceki bir iki gün içinde durumu enine boyuna ölçüp biçti hatta. İçlerinde en güzeli ressamın partnerinin memeleri. Kadın da bunun farkında gibi, üstünü ilk o çıkarıp atıyor her zaman. (Dördü arasında açık ara en genci de o). Ressamınkiler daha talihsiz, sarkık memeler, öyle ki István kadının memelerini hiç utanıp sıkılmadan sergilemeye istekli oluşuna samimi bir hayranlık duyuyor. Nasıl göründükleri kadın için önemli değil gibi ve bunda da çekici bir yan var. En irileri Helen'ınkiler, hamile olmasa da durum değişmezdi muhtemelen. Boşanma sürecindeki arkadaşınınsa meme namına pek bir şeyi yok.

Kadınların kahkahaları István'ı iki yanında arıların çalımsı lavantaları ziyaret ettiği patika boyunca izliyor.

Eve kış bahçesinden giriyor, belli aralıklarla karşılıklı taş büstlerin dizildiği serin, mermer döşeli koridordan geçiyor ve sonunda evin holüne varıyor – evin ana merdiveni yukarı kata tavanı muazzam yükseklikteki bu holden çıkıyor, duvarlara birbiri üstüne tablolar asılı, öyle ki en yukarıdakiler zeminden zar zor seçiliyor. Bunların çoğu on sekizinci yüz yılda yaşamış insanların portrelerine benziyor, bazılarının yanında köpek ya da at var. István'ın bu insanların kim olduğuna, nasıl hayatlar sürdüklerine dair hiçbir fikri yok. Helen'ın önceki kocası evi satın aldığında tabloların evle geldiğini tahmin ediyor.

Üstünde hâlâ belli belirsiz bir güneş kremi kokusu, ayağın-

da parmak arası terliklerle durup resimlere bakarken bir ses, "Selam," diyor.

Helen'ın boşanma sürecindeki arkadaşı bu.

"Selam," diyor István.

Kadının üstünde tişört, ayağında sandaletler var. Saçları hâlâ ıslak.

"En çok hangisini seviyorsun?" diye soruyor yanında durup.

"Hangisini mi seviyorum?"

Kadın kafa sallıyor.

"Bu tabloların arasından mı?

"Evet."

"Bilmem ki," diyor István. Tablolara bakıp, çok da oralı olmadan en hoşuna gideni bulmaya çalışıyor. "Şu olabilir belki?" diyerek birini işaret ediyor.

"Ya?"

"Belki."

Kadın, István'a bakıp gülümseyerek, "Göründüğünden daha içli biri olduğun belli," diyor.

İşaret ettiği tablonun içli bulunabileceği István'ın aklına gelmezdi. Mahcup hissediyor biraz şimdi.

Topu kadına atmak istercesine, "Seninki hangisi?" diye soruyor.

"Benim en sevdiğim resim mi?"

"Evet."

"Bunlardan biri değil," diyor. Yukarı katta, odasında, kendini bildi bileli sevdiği bir resim varmış ama.

István'a resmi görmek isteyip istemediğini soruyor.

István bir an duraksadıktan sonra, "Olur," diyor.

Kadın merdivenleri çıkmaya başladı bile, István peşinden gidiyor.

Merdiven süt gibi yarı saydam bir kubbenin altında ikiye ayrılıp kıvrılıyor. Ardından yukarı katta ucunda pencere olan

bir koridora çıkıyor. Kadın koridordaki kapılardan birinin önünde durup önce István'ın girmesini bekliyor.

István bu odayı bilmiyor.

"İşte şu," diyor kadın kapıyı kapatıp. "Yatağın üstünde asılı olan."

"Hım," diyor István.

Manzara resmi bu, epey küçük ve karanlık. István kadının bu resimde ne bulduğunu pek anlayamıyor.

"Güzelmiş," diyor.

"Ben çok severim."

"Burası senin odan mı yani?"

"Evet."

István pencereye yaklaşıp dışarı göz atıyor – eskiden ahırın bulunduğu avluya bakıyor burası, Szymanskilerin VW Polo'ları kapılarının önünde duruyor, ileride çimenlerin güney tarafındaki ucu ve gölün bir kısmı. Bunları yabancı bir açıdan görmek tuhaf.

"Ben bir cigara saracağım. Sen de ister misin?"

István buna nasıl cevap vereceğini bilemiyor.

Arkasına döndüğünde kadının geniş yatağın ortasında oturduğunu görüyor.

Bir yerden nevaleyi çıkarmış bile, parmakları tütün ve kâğıtla meşgul, sonra küçük bir topağı çakmağın alevine tutuyor.

"Como Gölü manzarası," diyor kadın.

"Resim mi?"

"Hı hı."

"Peki."

"Sevme sebeplerimden biri bu."

"Anladım."

"Gittin mi oraya?" diye soruyor kadın.

"Hayır," diye itiraf ediyor István.

"Gitmelisin."

"Peki," diyor yine.

Şimdi çıksam ayıp olur, diye düşünüyor István, odadaki tek oturma yerine, soluk sarı ipekten berjere oturup kadının cigara sarmayı bitirmesini izliyor.

İçse mi, içmese mi bilemiyor. Bu şeyi içince kendini pek hoşuna gitmeyen bir şekilde etrafından kopmuş hissediyor.

Sarhoş olmaktan farklı bu, sarhoş olunca da kendini etrafından kopuk hissediyor ama bu bazen hoşuna gidiyor.

Aradaki fark, sarhoşken etrafından kopuk hissetmeyi dert etmemesi olabilir, sıkıntı gibi gelmiyor bu ona, kafası dumanlıyken dert ediyor ama.

"Sen yakmak ister misin?" diye soruyor kadın, diğer elinde çakmak, sardığı cigarayı uzatıyor.

"Hayır, sen başla," diyor István.

Kadın kül tablasına uzanıyor, tablayı yataktaki çıplak ayaklarının arasına koyup cigarayı yakıyor.

Pencere açık.

Aşağılarda bir yerden Szymasnkilerin seslerini duyuyorlar, Lehçe konuşuyor çift.

Kadın bir iki nefes çekip cigarayı uzatıyor.

István almak için ayağa kalkıyor.

Bunu neden yaptığını tam bilmiyor.

Yapmaması gerek muhtemelen, bunun farkında.

Bir iki kez içine çekmesiyle birlikte etkisini kuvvetli bir şekilde hissediyor.

Szymanskilerin seslerini hâlâ duyuyor ama sesler az öncekine göre daha yakından geliyor gibi, ayrıca István'ın konuşulanları anladığını sandığı garip anlar oluyor, oysa Lehçe konuşuyorlar hâlâ. Tartışıyor gibiler.

István'ın Szymankilerle ilişkisinde, özellikle Bay Szymasnki'yle ilişkisinde hafiften bir gerginlik var. İkisi de Karl Nyman'a çalışırken birbirlerinin dengiydiler. Şimdiyse mühim bir açıdan denk değiller ve birbiriyle nasıl konuşacakları, nasıl iletişim kuracakları çözmeleri gereken bir mesele.

Szymanskilerin sesleri kesildi.

Şimdi başka sesler var.

Helen'ın arkadaşına bakıyor yeniden.

Kadın yatakta sırtüstü uzanıyor ve István kadına bakarken, kafası dumanlı olmanın verdiği yoğun canlılıkla, onu oracıkta sikmeyi hayal ediyor. Hayali öyle canlı ki neredeyse utanç verici.

Bikinisinin altını indirip kadını yalamayı hayal ediyor.

Kadını becerirken tişörtünü omuzlarına kadar sıyırmayı hayal ediyor.

"İstiyor musun?" diye soruyor cigarayı uzatıp. Yarısı duruyor hâlâ.

Kadın başını çevirip ona bakıyor.

Sonra elini kaldırıyor, István cigarayı ona veriyor.

Gerçekten hamle yapıp yapmamayı düşünüyor bir an, bacağını okşamak gibi, ya da öyle bir şey.

"Gitsem iyi olacak," diyor.

Kadın bir iki saniye bir şey söylemiyor. Sessizlik sanki uzadıkça uzuyor. "Peki," diyor sonunda.

"Resmi gösterdiğin için teşekkür ederim," diyor István.

Kadın gülüyor, István sebebini kestiremiyor.

"Peki," diyor István yine fazlasıyla uzayan bir sessizlikten sonra. "Görüşürüz."

Kapıyı açıp çıkıyor.

İçerideyken nasıl odanın dışındaki bütün dünya yokmuş gibi geldiyse, odadan çıkınca tam tersi gibi geliyor, odanın içinde olup biten her şey, aklından geçenler dahil, yarım yamalak hatırlanan bir rüya kadar hayal meyal ve muallak şimdi.

Helen'ın arkadaşları oradayken István'ın doğum günü geliyor. Helen başka insanları da davet ediyor. Çoğunlukla onun arkadaşları. István'ın kendi arkadaşlarından hiçbiri yok. Helen István'dan arkadaşlarını davet etmesini istedi, István davet edeceğini söylediyse de sonunda etmedi. Akşamın büyük

kısmını o civardaki ikinci en büyük özel mülkün sahibi olan İtalyan fon yöneticisiyle konuşarak geçiriyor.

István İtalyanın yanında Helen'ın arkadaşlarının yanında olduğundan daha rahat görünüyor. Birlikte birkaç kez tenis oynamışlıkları var, István bir kere de adamın evindeki bir poker gecesine gitti. Helen onun nesini sevdiğini sorduğunda István İtalyanın ona "saygı duyduğunu" söyledi – Helen'ın arkadaşlarının onu saymadığına dair bariz bir imayla. İtalyanın István'la konuşmayı Helen'ın çoğu arkadaşına kıyasla daha kolay bulduğu doğru. Adamın István'la iki erkek nasıl sohbet ederse öyle alelade bir şekilde konuştuğunu Helen de fark etti, kendi arkadaşlarıysa çaba harcıyor, nasıl konuşup davranacaklarına fazla kafa yorunca tepeden bakan ve samimiyetsiz bir havaya bürünüyorlar.

Helen durmadan paradan ve politikadan bahsettiği için İtalyanı sıkıcı buluyor.

İtalyan elindeki devasa puroyu sallayıp duruyor.

Helen, István'ın da elinde bir puro olduğunu görüyor.

İki adam içinden bitkiler sarkan kadeh şeklinde büyük bir taş saksının yanında duruyor.

Helen, István'la göz göze gelip ona gülümsüyor, István puroyu tutan elini yukarı kaldırarak karşılık veriyor. İtalyan da bir an için kadından yana bakıyor, sonra sohbetlerine devam ediyorlar.

Davetlilerin çoğu terasın bir ucunda ellerinde içkileri ve atıştırmalık tabaklarıyla ayakta duruyor, bazıları gözden kaybolan göle çıkan meşaleli yolu takip edip daha ileri gitmiş. Evin Palladio tarzı hoş cephesine ışık gösterisi yansıtılırken DJ "ambient hip hop" çalıyor, ılık ılık dalgalanan sesler alacakaranlıkla uyum içinde. DJ sonra insanlar dans etsin diye daha hareketli parçalara geçecek.

István hediyelerini açarken hayret nidaları, arada da alkışlar yükseliyor.

Helen, Thomas'ın vermesi için de bir hediye ayarlamış.

"Hadi," diyor, oğlanı biraz öne iterek.

"Teşekkür ederim Thomas," diyor, István. "Acaba ne bu?"

İnsanlar gülüşüyor. Hediyenin şeklinden tenis raketi olduğu çok belli.

István şampanyasından bir yudum daha alıyor ve paketi açmaya koyuluyor.

"Bosworth Tour," diyor Helen, István açınca. "Performansı yüzde yirmiye kadar arttırıyor."

"O zaman belki sana daha çok lazımdır," diyor István, Thomas'a. Birileri gülüşüyor yine. "Şaka şaka," diyor. Doğrulup kollarını iki yana açıyor.

Thomas gönülsüzce bir adım atıyor, sonra István ona sarılırken kıpırdamadan kaskatı duruyor.

Sıkılgan alkış seslerinin arasından, "Aşk olsun ya, doğru dürüst sarılsana adama!" diye bağırıyor Helen.

"Şart mı böyle yapman?" diye devam ediyor, István oğlanı bırakınca. "İçler acısı şu hâlin. Alt tarafı bir sarılacaksın. Çok mu şey istiyorum sanki?"

Thomas bir şey söylemiyor.

Bundan hemen sonra ortadan kayboluyor.

Helen kendi hediyesini sona saklıyor, diğer türlü çıtayı çok yükselteceğinin farkında. Verilecek başka hediye kalmayınca István'ın eline küçük bir paket tutuşturuyor, Helen gergin gergin beklerken István ambalajı dikkatlice açıyor.

Beklenti dolu bir sessizlik çöküyor ortama.

"Bunu çok iyi paketlemişler," diyor István gülerek, paketle cebelleşirken.

"Yardım ister misin?" diye soruyor Helen.

"Hayır," diyor István.

Bir iki saniyeye kalmadan açıyor.

"Vay canına," diyor ne olduğunu görünce. "Sen ciddi misin?"

"Müzayededе buldum," diyor Helen. "Cenevre'de."

"Vay be."

"Açık arttırmada epey dişli davranmam gerekti."

"Tahmin edebiliyorum," diyor István.

István, Helen'ı önce öpüp sonra kucaklarken alkışlar dinmiyor

"Teşekkür ederim," diyor sonra, baş başa kaldıklarında.

Kadın kafa sallamakla yetiniyor.

Helen ertesi gün Thomas'ın kapısını tıklatıyor.

"Özür dilerim," diyor.

Neredeyse öğle vakti olmasına rağmen Thomas'ın odası loş ve havasız. Oğlan yatağında oturmuş, telefonuyla meşgul.

"Ne için?" diye soruyor oğlan.

"Biliyorsun işte," diyor. "Dün akşam seninle öyle konuştuğum için."

Thomas bir şey söylemiyor. Telefonuna bakmaya devam ediyor.

"Seninle o şekilde konuşmamam gerekirdi," diyor. "Hele ki herkesin önünde. Özür dilerim."

"Önemli değil."

"Teşekkür ederim."

Helen, karnı burnunda artık, merdiven çıktığı için de hâlâ biraz nefes nefese, yatağın ayak ucuna oturuyor.

Elini Thomas'a uzatıyor.

Oğlan bir an kafasını kaldırıp bakıyor ama eli tutmuyor.

"İyi misin?" diye soruyor Helen.

Thomas omuz silkiyor.

"Konuş benimle."

"Ne konuşayım?"

"Aklından ne geçiyor?"

"Bir şey geçmiyor."

"Dün neden István'a sarılmadın?"

Bunu sorduğunda oğlanın bakışından bu konuyu kapatmasının daha kolay olacağını anlıyor.

Yine de üsteliyor, "Neden sarılmadın?"

"Canım istemedi."

"Ama neden?"

Oğlan cevap vermek yerine telefonuna bakınca bu kez daha büyük bir sabırsızlıkla soruyor, "Olan oldu, bunu neden kabul edemiyorsun?"

"Neyi kabul edemiyormuşum?"

"Artık onun da ailemizin bir parçası olduğunu."

"*Ailemizin* mi?"

"Evet," diye ısrar ediyor kadın.

Gerilim dolu bir sessizlik yaşanıyor.

"Ne yaptı ki sana?" diye soruyor Helen. "Hiç anlamıyorum. Sana ne *yaptı*? Seninle arkadaş olmak istedi. Kendi gözümle gördüm."

"Mesele bana ne yaptığı değil," diyor Thomas.

"Ne o zaman?"

"*Sana* ne yaptığı."

"*Bu* da ne demek şimdi?"

"Bence gayet iyi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diyor kadın.

"Neyse ya," diyor oğlan.

Helen'ın arkadaşları gidince ilk bir iki gün ev boş geliyor. István akşamları terasta çınlayan çakırkeyif kadın kahkahalarını inceden özlediğini fark ediyor, dört kadının yaşadığı bir evdeki tek erkek olarak haremi varmış gibi hissetmeyi de özlüyor.

Öte yandan havuzda yalnız olmanın keyfini çıkarıyor.

Pazar sabahı Szymanskiler Kutsal Aile Kilisesi'ndeyken çıplak yüzüyor, havuzu suda yüzen birkaç yaprakla paylaşıyor sadece, sonra şezlonglardan birine uzanıp esniyor, kendini güneşte yavaş yavaş kurumaya bırakıyor.

"Selam," diyor Helen'ın sesi ve István o an bulutsuz gökyüzünün altındaki şezlonga serilmiş çıplaklığının daha bir farkına varıyor, çıplaklığı daha marjinal, daha hoş geliyor.

Gözleri hâlâ kapalı.

Bir şeyler mırıldanıyor.

"Tommy'yle tenis oynayacak mısınız?" diye soruyor Helen.

"Hayır," diyor István.

Bir süre Thomas'la hemen her gün tenis oynadılar. Artık oynamıyorlar. Bu konu hiç tartışılmadı, fiilen bir karar alınmış değil. István bir iki günlüğüne Londra'ya gitti ve her şey o noktada sona erdi – dönüşünün ertesi sabahı kortta buluşmadılar ve bir daha hiç buluşmayacaklarına dair üzerinde konuşulmamış bir anlaşmaya varıldı. Zaten her oynayışlarında István kazanıyordu. Sonlara doğru Thomas çabalıyor numarası yapmayı bile bırakmıştı. Amacı kazanmaktan ziyade István'ın kazanmasını umursamadığını göstermek gibiydi. Kayıtsızlığı ile bizzat kazanma kavramının değerini baltalamak istiyordu sanki, sonuç olarak ortada iki farklı oyun dönüyormuş gibiydi, István'ın oynamaya devam ettiği oyunda hedef maçı kazanmaktı, Thomas'ın oynadığı diğerinde ise amaç bu hedefle dalga geçmek, onu değersizleştirmek, bir başarı mahiyetiyle geçerliğini inkâr etmekti, István'a göre Thomas'ın bu ikinci oyunu oynamasının aşikâr sebebi ilkini kazanabileceğine dair en ufak bir umudu olmamasıydı ve bu açıdan iki oyun aslında tek bir oyundu, ikincisi ilkinin devamıydı başka yollarla.

Ama görünüşe göre Helen bunların hiçbirini fark etmemişti.

Arkadaşları etraftayken düşünecek başka şeyleri vardı.

"Sen iyi misin?" diye soruyor Helen.

"Gayet iyiyim," diyor István gözleri kapalı uzanmaya devam ederken. Bir iki saniye kadar ikisi de konuşmuyor. Rüzgârda hışırdayan ağaçların sesi duyuluyor. Sonra, "Sen?" diye soruyor István.

"Hı hı."

István kadın ayakta mı, yoksa şezlonglardan birine mi turdu kestiremiyor.

"Bugün için planın var mı?" diye soruyor Helen.

"Plan mı? Yo."

"Öğle yemeğini bir barda yiyebiliriz belki".

"Olur," diyor István.

"Olur mu?"

"Tabii."

"Red Lion nasıl?" diye öneride bulunuyor kadın.

"Olur," diyor István.

"Tommy'ye de sorayım."

"Tamam."

"Yani, gelmeyeceğini biliyorum ama."

"Evet."

"Yine de sormam lazım."

"Hı hı."

"Öyle gibi."

István doğrulup ince uzun ayağını York taşına koyuyor. Havuzda dalgalanan gri-yeşilimsi su eşyanın gerçek suretini yansıtmaya çalışıp başaramıyor. Bir an için sersemliyor István, başı dönüyor. Geçmesini bekliyor, sonra gözlerini açıyor yeniden. Çükü uyluklarının arasında küçük ve pürüzsüz görünüyor. Masadaki saatini alıyor, gözlerini kısıp bakıyor.

"Kaçta çıkmak istersin?" diye soruyor kadına.

"Bir saate çıkalım mı?" diyor kadın.

Eylül ayının sonunda István'ın annesi geliyor. István onu Bentley'le havaalanından alıp eve getiriyor. Yolculuğun büyük kısmı otoyolda geçiyor, sonra bir iki dakika köy yolu. Eve vardıklarında onu yukarı çıkarıp odasını gösteriyor. "Umarım beğenirsin," diyor.

Annesi bir nevi tatminle pencereden dışarı bakıyor ve güney çimleriyle göl manzarasını seyre dalıyor.

István, "Helen'a bir merhaba demek ister misin?" diye soruyor.

"İsterim," diyor annesi.

Aşağı inip Helen'ı buluyorlar, Helen yoga yapıyor bu sırada.

Helen'la annesi kucaklaşıp birbirlerine gülümsüyorlar – annesinin İngilizcesi iyi değil, bu yüzden söyleyecek pek bir şey yok.

"Kusuruma bakmayın," diyor Helen kılığını, terli spor kıyafetlerini kastederek.

"Önemli değil," diyor annesi.

Helen'dan epey hoşlanmış gibi, gerçi ona karşı hareketlerinde yalnızca dilsel sıkıntılarla açıklanamayacak bir ihtiyat da yok değil.

Her halükârda pek bir şey talep etmeyen zahmetsiz bir misafir.

Vaktinin çoğunu elinde bir kitapla hava izin verdiğinde terastaki hasır sandalyede, aksi hâlde odasında oturarak geçiriyor.

Yemeğini sessiz sedasız yiyor, Helen bir şey sorduğunda kibarca cevap veriyor ve gerektiğinde István çevirmenliğini yapıyor.

Kendisi pek az soru soruyor.

Hiç özel istekleri olmuyor.

István'la bahçede yürüyüşe çıkıyorlar, günübirlik Cambridge'e gidiyorlar, bir seferinde István Red Lion'a öğle yemeğine götürüyor onu.

Thomas bu süre zarfında doğal olarak okulda, István'ın annesi onu Ayot St. Peter'a hafta sonluğuna geldiğinde görüyor. Oğlan orada yirmi dört saatten biraz fazla kalıyor, onun da büyük kısmında pek görünmüyor. Yemeklerde ortaya çıkıyor, o kadar.

Pazar öğleden sonra okuluna dönüyor.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra István annesinin odasının kapısını çalıyor.

"Efendim?" diyor annesi içeriden.

Elinde bir kitapla uzanma koltuğunda.

"Kahvaltı ettin mi?" diye soruyor István.

Annesi ettiğini söylüyor.

Ardından, kaldığı yeri işaretledikten sonra kitabı bir kenara koyup István'a kapıyı kapatmasını söylüyor.

Bunu yapış şeklinden István annesinin onunla önemli ve özel bir konuda konuşmak istediğini anlıyor.

Kapıyı kapatıp yanına dönüyor.

"Ne oldu?"

"Thomas seni sevmiyor."

István hemen bir şey söylemiyor, annesinin Thomas'ın yanında muhtemelen toplamda bir saatten az vakit geçirmesine rağmen bunu görebilmesine şaşırmış olabilir. Sonra, "Evet biliyorum," diyor, "O kadar belli oluyor mu?"

"Oluyor," diyor annesi.

"Hım."

"Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Endişelendirmek mi?"

"Evet." Bir iki saniye daha István'ın yüzüne bakıp, "Babasının her şeyi ona bıraktığını söylemiştin."

István, şimdi düşünceli ve ciddi, uzanma koltuğunun ucuna oturuyor. "Evet," diyor. "Yirmi beşine gelince her şey onun olacak."

"Her şey mi?"

"Evet."

Pencerelerden biri açık, dışarıda bir yerden Bay Szymasnki'nin yaprak üfleyicisinin sesi geliyor.

"O zamana kadar mirasla onun adına Helen ilgileniyor," diyor István.

"Helen ne isterse yapabiliyor mu?" diye soruyor annesi. "Parayla ya da her neyleyse işte."

"Büyük kısmı hisse senedi."

"Senetlerle her istediğini yapabiliyor mu?"

"Hayır, her istediğini yapamaz. Londra'da bir avukat var.

Helen'la bu konunun üzerinde birkaç kez durdular. Helen ne zaman bir şey yapmak istese –hisseleri veya diğer varlıkları satmak, yeni bir yatırım yapmak gibi– Londra'daki avukatla görüşmesi gerekiyor. "Vakıf şartlarına uyduğundan emin olmak için," diyor annesine.

"İlk kocası ona hiçbir şey bırakmamış mı cidden?"

"Bırakmamış."

"Hiçbir şey mi?"

"Öyle sanırım."

"Bu biraz tuhaf değil mi?"

"Olabilir."

"Niye peki? Niye bırakmamış?"

"Bilmem," diyor István.

Münih'te Karl'ın kız kardeşinin Helen'ın süitinde István'ın eşyalarını görüp açıkça bir şeylerden şüphelendiği hadiseyi anlatmıyor. Karl'a gördüklerinden bahsetmiş olmasının gayet mümkün olduğunu söylemiyor.

Annesi hâlâ yüzüne bakıyor.

"Hisselerden filan belli bir gelir elde ediyor. Onunla istediğini yapmakta serbest. Thomas yirmi beşine gelene kadar tabii. O zaman o gelir de Thomas'a kalacak."

"Thomas yirmi beşine gelince ne olacak peki?" diye soruyor annesi.

"Dedim ya-"

"Hayır, Helen'a ne olacak? Onu soruyorum. Madem ona hiçbir şey kalmadı."

"Bilmem. Sanırım Thomas'ın ona bakacağını düşündüler."

"Böyle mi düşünmüşler?"

"Galiba."

"Bakar mı peki?"

"Niye bakmasın ki?"

"Ya sen?" diye soruyor kadın. "Sana bakar mı?"

István ayağa kalıp pencerelerden birinin önüne gidiyor. Bir bulut güneşi kapatmış. Gölün suyu karanlık ve kımıltısız görünüyor.

"Bunu hiç düşündün mü?"

"Evet düşündüm," diyor István. Ki bu doğru ama çoğunlukla bunu düşünmekten kaçındığı da doğru.

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Bir şeyler yapman lazım," diyor annesi.

"Biliyorum," diyor.

7

Otel, Park Lane'in ortalarına doğru. Roddy onu lobide karşılıyor, István karşı uçtaki kapılara uzanan altın rengi halı döşenmiş koridor boyunca yüzlerce kişinin giderek daha yakından gelen konuşma sesleri eşliğinde onu takip ediyor.

Kapıda karşılarına gürültüden bir duvar çıkıyor. Roddy çok sayıda masanın arasında István'a yol gösterirken tepelerindeki avizelerin sayısı da neredeyse masalarınki kadar çokmuş gibi geliyor.

Sağda solda tanıdık yüzler var, István televizyondaki haberlerden biliyor bu yüzleri. Onları bu ortamda, normal insanlar gibi yemek yerken görmek tuhaf.

Salonun diğer ucundaki bir masaya geliyorlar, Roddy eğilip bakana bir şeyler söylerken István bekliyor.

István bakanı simaen tanıyor tabii.

"Merhaba," diyor bakan.

István'dan birkaç yaş genç ama daha da genç görünüyor.

István adamla tokalaşırken alabildiğine gür saçlarını kıskanıyor.

"Yeriniz burası mı?" diye soruyor bakan, yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek.

"Evet sanırım öyle," diyor István.

"Buyurun oturun."

István otururken Roddy uzaklaşmaya başladı bile.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor bakan.

"Ne demek," diyor István. "Elimden geleni yapmaktan memnuniyet duyarım."

"Müteşekkiriz"

"Geciktiğim için kusura bakmayın."

Bakan hoşgörülü bir şekilde omuz silkiyor. Başlangıçlar servis edilmiş bile, bakan yemeğine dönünce István masanın diğer ucunda oturan Helen'la bir an için göz göze geliyor.

"Pardon," diyor ağzını oynatarak.

Kadının gördüğünden emin değil.

Helen de yanındakiyle konuşuyor, aralarında kalan uzunca boylu bir çiçek aranjmanı da görüş alanlarını kısıtlıyor zaten.

Masada on on iki kişi var, şöhretin mevcudiyetinin verdiği hafif gerilimi tecrübe ediyor hepsi, belki de şöhretin değil, gücün sadece, ne de olsa bakan her yerde adı geçen biri sayılmaz, hatta çok aşina oldukları bir yüz bile değil.

Bakan önündeki keçi peynirli şeyi, muhtemelen hayatta yaptığı çoğu şeyi yaptığı gibi, işine odaklı ve neredeyse coşkulu bir enerjiyle, mizahtan nasibini hiç almamış bir azimle yiyor. Masadaki insanları eğleyişi de bundan farksız, belli ki bu akşamki görevi bu. "Siz Rainham'daki şu emlak projesini yürütüyorsunuz, değil mi?"

Roddy ya da başka biri önden bilgi vermiş olmalı.

"Evet. Öyle," diyor István.

"Projeden bahsedin."

Bakan yemeğini yerken dinliyor, István da yemeğini geçici bir süreliğine ihmal edip bakana Rainham projesinden bahsediyor.

"İddialı bir proje," diyor bakan.

"Boşa vakit harcamanın manası yok diye düşündük," diyor István.

"Tabii," diye katılıyor bakan. "Hiç yok."

István telefonunu çıkarıp, "Aslında size birkaç resim gösterebilirim," diyor.

Başparmağını yüzlerce kez kaydırıyor, fotoğrafların çoğunda Jacob var.

"Kim bu ufaklık?" diye soruyor bakan.

"Oğlum," diyor István.

"Kaç yaşında?"

"Gelecek ay yedi olacak."

"Babasına çekmiş, pek yakışıklı."

István gülüyor, "Siz öyle diyorsanız."

Aradığı resimleri buluyor, telefonu bakanın görebileceği şekilde tutup ekranı kaplayan görselleri kaydırmaya başlıyor.

"Yani ne bunlar?" diye soruyor bakan durumu tam anlayamayarak. Görüntüler bilgisayarda oluşturulmuş ama öyle gerçekçiler ki insan hemen ayırdına varamıyor. Ağaçlıklı kanallardan oluşan bir ağın üzerine yerleşmiş çok büyük binalar görünüyor. İnsanlar kanal kenarındaki yollarda yürüyor, binaların yan cephelerinin baktığı meydanlardaki teras kafelerde oturuyorlar.

"Bunlar planların görselleştirilmiş hâlleri," diye açıklıyor István.

"Anladım."

"Şu anda orada hiçbir şey yok."

"Büyük bir projeye benziyor," diyor bakan.

"Öyle gerçekten."

Bir iki dakika daha konuşuyorlar, konuşmaları ana yemeklerin gelişiyle bölünüyor, bu esnada bakan diğer yanında oturan kişiye dönüyor ve István da diğer komşusuyla konuşmak zorunda kalıyor, göçmen meselesiyle ilgili bir şeyler yapılmasını isteyen yaşlıca bir hanım bu.

Kadın bir iki dakika sonra István'ın da göçmen olduğunu anlayınca utanıp sıkılıyor.

"Sizi kastetmiyorum elbette," diyor kadın bir elini István'ın omuzuna koyup.

"Tabii," diyor István.

"Sizin gibi insanlara ihtiyacımız var," diyor kadın.

"Çok incesiniz," diyor István.

"Sorun siz değilsiniz."

"Umarım değilimdir."

"Siz ne iş yapıyorsunuz?" diye soruyor kadın, István'ın oradaki varlığıyla bir derdi olmadığını ispatlamak için kendini onunla ilgilenmek zorunda hissediyor olabilir.

István ona gayrimenkul işinde olduğunu söylüyor.

"Tam olarak ne yapıyorsunuz yani?"

İşini açıklayıp Rainham'daki son projesinden bahsediyor.

"Nerede bu Rainham?"

"Londra'da."

Kadın şaşırmış görünüyor. "Öyle mi?"

"Dagenham'dan sonra."

"Dagenham'dan sonra mı?" diyor kadın. "Orası Londra sayılıyor mu ki?"

Kadın şaka yollu sormuş olabilir, István soruyu çok ciddiye almamaya çalışıyor – bazı şakaları ciddiye almanın ortamı nasıl felakete sürükleyebildiğini acı tecrübelerle öğrendi.

"Peki nedir bu şeydeki projeniz..."

"Rainham'daki."

"Evet."

István proje hakkında detay veriyor ve sonra kadın can sıkıcı bir dolaysızlıkla bu projeyi kendi parasıyla finanse edip etmediğini soruyor.

István büyük kısmının krediyle döndüğünü söylüyor.

"Krediyle mi?"

"Evet."

Kadın kimin ona bunca büyük meblağlarda kredi verdiğini sorunca István muğlak konuşup nihayetinde tuvalete gitmek için müsaade istiyor.

Sonraki saat yavaş geçiyor. Eğlence faslında tanınmış bir haber sunucusu yirmi dakika kadar şakalarla dolu bir konuşma yapıyor, sonra Tory partisine ait hatıralık eşyalardan tutun

da dışişleri sekreteriyle tenis oynamaya ya da Damian Green'le baş başa bir öğle yemeği yemeye kadar muhtelif kalemler içeren bir açık arttırma yapılıyor. István, bakanın gözünden kaçmayacak bir şekilde, bir iki teklif verip fiyat yükseltiyor.

Saat on bir civarı Helen'la birlikte çıkıyorlar.

"Ne kadar korkunçtu," diyor Helen, Samuel onları eve götürürken.

"Halinden memnun görünüyordun," diyor István.

"Ben her zaman hâlimden memnun görünürüm."

"Doğru."

"Seni temin ederim," diyor gülerek, "halimden ancak bu kadar memnun olmayabilirdim."

"Üzgünüm," diyor István.

"Sen istediğini aldın mı?" diye soruyor Helen.

"Emin değilim," diyor.

"Roddy ne dedi?"

"İyi geçtiğini düşünüyor gibiydi."

"İyi bari."

Samuel onları Cheyne Walk'taki evin önünde bırakıyor.

Merdivenleri çıkarlarken, "Yalnız mı uyumak istersin?" diye soruyor István.

"Evet, galiba," diyor Helen.

"Tamam."

Son birkaç senedir ayrı odalarda kalıyorlar.

Helen'a iyi geceler diledikten sonra hemen kendi odasına gitmiyor. Jacob'la dadısının kaldığı üst kata çıkıyor. Annesi de o katta yaşıyor, saat on bir buçuk olmasına rağmen István annesini uyanık bulacağını biliyor.

Kapıya vuruyor.

"Gir," diyor annesi.

Kitabını bir kenara koyuyor. "Ee?" diye soruyor.

István omuz silkiyor. "Bilemiyorum," diyor.

"Konuştun mu?"

"Evet."

"Ne dedi?"

István bakanın söylediklerini anlatıyor kısaca.

"Yani yardım edecek mi?" diye soruyor kadın.

"Edecek sanırım."

"Sanırım mı?"

"Yani, umarım."

"Bir vaatte bulunmadı mı?"

"Bulundu diyemem. İşler burada öyle yürümüyor."

Pencerenin önünde durmuş, aşağıdaki sessiz ve tenha caddeye, sokağın karşısındaki Embankment Garden'ın karanlık ağaçlarına bakıyor. Hava nemden ağır. Sokak lambalarının belli belirsiz haleleri var.

"Burada her şey yolunda mıydı?"

"Tabii ki."

"Rahat uyudu mu?"

"Evet."

"Üzgünüm," diyor István, "sizi yalnız bıraktım."

"Önemli işlerin olduğunu söyledim. Bunu anlayabiliyor. Önemli işler yaptığını anlıyor."

"Evet," diyor István. "Gidip bir bakayım."

"Tamam."

Jacob'ın odasında gece lambası açık, odayı tuhaf gölgelerle dolduruyor.

István içeri girerken oda fazla mı sıcak, diye düşünüyor, oğlan da yorganı üstünden atmış zaten.

Radyatörün başına geçip ayarını biraz kısıyor. En iyisi bu konuyu dadıyla konuşmalı. Radyatörü hep fazla açıyor.

Ertesi sabah dokuzda ofise yürüyor. Ofisi evden uzakta değil. Albert Bridge'in güney ucuna yakın, modern bir binanın epey yüksek bir katında, iki taraftan nehri görüyor. Lobide durup asansör bekliyor.

İlk projesinin üzerinde çalışırken bu binada bir ofis ünitesi kiraladı. Sonra işler büyüdükçe alanı giderek genişletti ve şimdi en üstün bir altındaki katın tamamı onun. Şu sıralar yaklaşık kırk kişi çalışıyor, Rainham projesini yürütecek yeni personeli işe aldıklarında ihtiyaç duyacakları üst kat için de görüşmeleri sürdürüyorlar.

Rainham projesi bir dönüm noktası olacak, István son bir senedir kendini buna adadı – arsa edinmekle, planın yapılmasıyla, sonra baştan yapılmasıyla, imar izinlerinin alınmasıyla, ulaşımın kolaylaştırılması için gerekli araştırmalarla, ihtiyaç duyulacak dış yatırımcıların bağlanmasıyla –tecrübeli bir proje finansmanı avukatı olan Roddy aslen bunun için işe alındı– ve bu ölçekte bir girişim için gerekli türlü şeyle uğraştı.

Asansör on birinci kata geliyor.

István, Rachel'a, "Günaydın," diyor.

Kadın da, "Günaydın," diyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor yanından geçerken. Elinde dışarıdan aldığı kahvesi var.

Kadın kafa sallıyor.

István'ın odası koridorun sonunda.

Odasındaki en kayda değer parça Rainham projesinin büyükçe bir maketi. Bir iki dakika boş vakti olduğunda ona bakmak hoşuna gidiyor.

Paltosunu çıkarıp kahvesinin kapağını açıyor.

Birazdan Noor gelir, günün programının üzerinden geçerler. Kol saatine bakıp bir sigara içmek için yeterli vakti olduğunu düşünüyor.

Sürgülü cam kapıyı açıp terasa çıkıyor.

Terastan bakınca Londra parıldayarak ufka uzanıyor. Daha yakında, nehir durgun sonbahar ışığını alıyor, Battersea Park'taki gri ağaçlar içerideki masanın üzerinde duran maketten fırlamışa benziyor. Trafiğin usul usul mırıltısı duyuluyor. István sigarasını yakıp kahvesinden bir yudum alıyor, dün ak-

şam bakanla konuşmasını düşünüyor. Mesele Rainham projesinin imar başvurusu. Biri başvuru dosyasına güncelliğini yitirmiş rakamları dahil ederek her şeyi berbat etti – aslında kendi içinde önemsiz bir detaydı bu. Sorun bütün başvurunun yenilenmesinin gerekmesiydi ama o takdirde yeni vergilerden kaçabilecekleri son başvuru tarihini kaçırırlardı ve bu da fazladan milyonlarca sterlin vergi mükellefiyeti demekti ve bütün projenin uygulanabilirliğine dair soru işaretleri uyandırmaya yeterdi. Geçen ay korkunç geçen birkaç gün boyunca bütün plan ciddi ciddi suya düşmüş gibi göründü. Bakanla konuşarak imar sürecini hızlandırmaya çalışmak, yüksek yerlerden gelebilecek böyle bir müdahaleyle işin yetişip yetişmeyeceğini görmek ve aynı zamanda Roddy'nin deyişiyle, "István'ın bu işte makbul görünmesine yardımcı olmak için" bakanın mensup olduğu partiye bağış yapmak Roddy'nin fikriydi.

Helen, Jacob'ın yedinci doğum gününü kutlamak üzere bir parti düzenleyip okuldan arkadaşlarını davet ediyor. Partinin hiç değilse bir kısmında bahçede olmayı umuyorlardı. Ama hava engel oluyor ve bu yüzden ilk kattaki misafir salonunda toplanılıyor, mobilyaların çoğu kenarlara çekildi.

Profesyonel performans sanatçıları var –şarkıcılar ve sihirbazlar– bir de evin alt katının büyük kısmına yayılan bir hazine avı oyunu oynanıyor.

Thomas hafta sonu için Londra'da, parti sırasında kısa bir süre görünüyor. István onu yemek masasının başında görene kadar geldiğini bile bilmiyordu. Oğlan heyecandan gözleri parlayan çocukların ve giderek çakırkeyif olan yetişkinlerin arasında eğreti duruyor (çocukların meşrubatlarının yanında isteyenler için şampanya da var, ki sonunda neredeyse herkes istiyor).

"Merhaba Thomas," diyor István.

"Merhaba," diyor Thomas.

"N'aber?"

Thomas kafa sallıyor.

"Oxford nasıl?" diye soruyor István.

"İyi," diyor Thomas.

Bugünlerde birbirlerini pek görmüyorlar. Üniversite tatile girdiğinde bile Thomas Londra'da çok vakit geçirmiyor, gelince de genellikle dördüncü kattaki odasına çekilip evin diğer kısımlarına nadiren çıkıyor.

Yemek masasının başındaki karşılaşmalarından hemen sonra yine ortadan kayboluyor ve István kendini oradaki annelerden biriyle, daha önce fark ettiği şu çekici kadınla konuşurken buluyor.

Alanı ikiye bölen açık çift kanatlı kapının yanında durmuş, birlikte pasta yiyorlar. Yedi yaşındaki çocuklar etraflarında çığlık çığlığa koşturur, itişip kakışırken, "Umarım burada çok değerli bir şeyiniz yoktur," diyerek gülüyor kadın.

"Çok narin parçaları çıkardık," diyor István.

"Akıllıca," diyor kadın da.

Partiden sonra István'la Jacob lego oynayıp gevşiyor – çocuğun arkadaşlarından birinin getirdiği büyük bir itfaiye istasyonu seti bu. İşin çoğunu István yapıyor. "Yardım etsene," diyor. "Kendi başıma yapmak istemiyorum."

"Tamam," diyor Jacob.

"Oynamak isteyen sendin."

"İstiyorum zaten."

"E hadi o zaman."

Talimatlar doğrultusunda önce itfaiye arabasını yapıyorlar.

István, Jacob'a kırmızı plastikten bir parça gösterip aynısından iki tane daha bulmasını söylüyor, Jacob aramaya koyuluyor.

Ama çok geçmeden ilgisini kaybediyor.

Gerekli parçaları canla başla aradığı ilk aşamadan sonra

kendini süreçten sessiz sedasız soyutluyor, öyle ki István bir an duraksadığında çocuğun kanepede oturmuş alakasız bir şeye baktığını görüyor.

"Hey," diyor István.

Jacob başını kaldırıp bakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Buna bakıyorum."

"Ama lego yapıyorduk?"

Jacob elindekini bırakıp gönülsüzce István'ın yanına, lego parçalarının saçıldığı yere oturuyor yeniden.

Helen kapıdan başını uzattığında bu vaziyetteler. "Tommy'le bir şeyler atıştırmaya çıkıyoruz," diyor.

"Tamam," diyor István başını yaptığı işten kaldırmadan.

"King's Road'daki Byron'a gideriz muhtemelen," diyor Helen.

"Thomas vegan değil miydi?"

"Bitki bazlı seçenekler de var."

"Peki."

"Sen bir şey ister misin?

"Yok sağol."

"Geç kalmayız."

"Peki," diyor István yine.

Helen gidecek gibi oluyor, "Saat yedi oldu," diyor sonra.

"Biliyorum," diyor István.

Helen, Jacob'ın banyo saatinin geldiğini ima ediyor.

Dadı cumartesi günleri izinli, yoksa bu işi halletmek için orada olurdu çoktan.

Kendini legoya kaptıran István birazcık daha ilerlemekte ısrar ediyor, sonra saatine şaşkın bir bakış atıp Jacob'ı yukarı götürüyor.

Küvet dolarken ona partiden keyif alıp almadığını soruyor.

"Evet," diyor Jacob.

"Eğlenceliydi değil mi?"

"Evet," diyor Jacob yine.

"En çok hangi kısmı sevdin?"

Jacob soruyu çok ciddiye alıp bir iki saniye düşünüyor, sonra herhalde en çok hazine avını sevdiğini söylüyor.

"Evet onu ben de sevdim," diyor István elini suya sokup sıcaklığını kontrol ederken.

Jacob banyodayken István çocuğun odasını topluyor, yerdeki oyuncakları alıp yerlerine koyuyor, peluş oyuncakları yastıklara diziyor.

István'ın annesi elinde ılık sütle geldiğinde Jacob pijamasını giyiyor.

Bu her gece yaşanıyor.

Jacob ılık süt sevmiyor.

Ama István'ın annesi ısrar ediyor.

"Ilık olması şart mı?" diye soruyor kadına.

"Evet şart," diyor kadın.

"Ama neden?"

"Öyle işte. İç hadi."

István'ın annesi çocuğa István'a kıyasla daha sert davranıyor.

"Bana bir hikâye anlatır mısın?" diye soruyor Jacob. Soru István'ın annesine yönelik değil. Babasına soruyor.

"Hikâye mi?" diyor István.

"Evet," diyor Jacob.

"Ne tür bir hikâye?"

"Asker olduğun zamanlarla ilgili."

"Asker mi?" diye soruyor István yatağın kenarına yerleşip.

Annesi hâlâ orada, boş bardağı almayı bekliyor.

Jacob, István'ın eskiden asker olduğunu öğrendiğinden beri bu konuda daha çok şey bilmeye hevesli.

István başlarda bir iki şey anlattı biraz istemeyerek de olsa.

"Ne anlatayım askerlikle ilgili?" diyor şimdi.

"Ne olursa."

"Sütünü iç," diyor István'ın annesi.

Jacob babasına bakıyor, babası kafa sallıyor.

"Ilık süt sevmiyorum," diyor Jacob.

"Sütünü bitirirsen," diye teklifte bulunuyor István, "sana asker olduğum zamanlarla ilgili bir hikâye anlatırım."

"Doğru dürüst bir hikâye mi?" diye bilmek istiyor Jacob.

István gülümsüyor. "Doğru dürüst bir hikâyeden kastın ne?" diye soruyor.

"Yani en az beş dakika."

"Peki."

"Ayrıca yeni şeyler olsun."

"Yeni şeyler mi?"

"Evet."

"Daha önce anlatmadığım bir şey mi demek istiyorsun?"

Jacob kafa sallıyor.

"Kabul," diyor István, Jacob sütü iki üç isteksiz yudumda bitirirken ona anlatacak bir şey düşünmeye çalışıyor.

Es Süveyre'ye gittikleri, oradaki Ukraynalılara su götürdükleri günü anlatıyor sonunda.

"Yaralanan oldu mu?" diye soruyor Jacob.

"Bir iki kişi," diyor István.

"Ölen oldu mu?"

István başını iki yana sallıyor.

"Sen yara aldın mı peki?" Jacob bunu bilmek istiyor.

"Hayır," diyor István. "Ben yaralanmadım. Bana bir şey olmadı."

"Sonra ne oldu peki?"

"Onları püskürttük, sonra yola devam ettik."

"Su götürmek için mi?"

"Evet. Ama bazı tankerlerin üstünde delikler açılmıştı tabii," diyor István.

"Kurşun delikleri mi?"

"Evet."

Jacob buna gülüyor nedense.

"Nesi komik bunun?" diye soruyor István gülümseyerek

"Bilmem," diyor çocuk.

"Beş dakikayı geçtik."

"Büyüyünce ben de asker olabilir miyim?"

"İstersen olursun," diyor István. "Ama bence olmasan daha iyi."

"Niye ki?"

"Ben öyle düşünüyorum."

"Ne olayım peki?"

"Bilmem. Ne olmak istersin?"

Jacob durup düşünüyor. "İtfaiyeci," diyor.

Lego setinin etkisinde kaldığı çok belli. István gülümsüyor. "Ya?"

Jacob yastığın üzerindeki başını sallayıp onaylıyor.

"Peki," diyor István, gülümsüyor hâlâ, oğlunun itfaiyeci olmayacağını, bundan çok daha üst düzey biri olacağını gayet iyi bilmenin tadını çıkarıyor. Kendisi Jacob'ın yaşlarındayken ona uygun bir heves olabilirdi bu tabii, günün birinde gerçek de olabilirdi ve István'ın şu anda keyiflenmesinin sebebi, kısmen, itfaiyecilik gibi işlerin ailesi için bir ihtimal olmaktan çıktığını bilmenin beraberinde getirdiği ilerleme hissi. Daha şimdiden oğlunun ilerde ne olacağını, dünyada nasıl bir yer edineceğini merak ediyor. O cephede olasılıkların ucu bucağı yok. Benim başarım değil mi bu, diye düşünüyor ışığı kapatıp çocuk odasından usulca çıkarken.

Çocuğu okuldan kendi alıyor bazen. Okul, ofisine uzak değil. Nehir kenarından beş dakikalık yürüyüş mesafesi. Jacob dersler bittikten sonra karşısında dadısını veya Mercedes'teki Samuel'ı değil de babasını görünce şaşırıp mutlu oluyor her zaman.

Bazen hava güzelse Battersea Park'ta yürüyüş yapıyorlar, bazen de köprüden eve yürüyorlar doğruca.

Chelsea tarafına vardıklarında Jacob durup Oakley Street'in sonundaki kaldırım taşlarının üstüne dikili erkek çocuğu ve yunus heykeline bakmak istiyor.

Bu heykel onu büyülüyor sanki.

Bir seferinde István'a çocuğun neden çıplak olduğunu sordu.

"Bilmem," dedi István.

Bazen de, canları biraz daha yürümek isterse King's Road'da dolaşıp alışveriş yapıyorlar biraz.

Bir öğleden sonra birlikte Battersea Park'ta yürürlerken, "Köpek alabilir miyiz?" diye soruyor Jacob.

"Köpek mi istiyorsun?" diyor István.

"Evet."

"Bakalım, olabilir. Ne tür bir köpek istiyorsun peki?"

"Bilmem."

"Şu nasıl?" István ağzında bir sopayla onlara doğru gelen kahverengi Labrador'u işaret ediyor. "Hoşuna gitti mi?"

Jacob kafa sallayıp Labrador'un sahibinden köpeği sevmek için izin istiyor.

Sahibi yaşlıca bir hanım, gülümsemeden izin veriyor.

István'la kadın birbirlerine kafa selamı veriyorlar.

Jacob köpeğin kafasını seviyor.

"Teşekkür et," diyor István.

"Teşekkür ederim," diyor Jacob kadına, sonra parkın ana akslarından biri boyunca, iki yanında aralıklı çınar ağaçlarının devasa boğumlu gövdelerinin sıralandığı asfalt yolda yavaş yavaş yürümeye devam ediyorlar.

Birinin eğilip köpeğinin kakasını aldığını gören István, "Köpeğin olursa senin de bunu yapman gerekecek," diyor.

Jacob yüzünü buruşturuyor.

"Yapman gerek," diyor István.

"Neden?"

"Yoksa bütün park... tahmin ediyorsundur."

"Neyi?"

"Her yer köpek kakası olur."

"Hayır olmaz," diyor Jacob.

"Evet olur."

"Yağmur temizler ki."

"Eh, önünde sonunda temizler belki," diyor István. "Ama o zamana kadar bütün parkı... yani her yer berbat olur. Dolayısıyla köpeğin kakasını alman lazım."

"Bunu yapmak istemiyorum," diyor Jacob.

"Köpeğin olursa yapman lazım," diyor István.

"O zaman köpek istemiyorum."

Bunu söyleyiş şekli István'ı güldürüyor. "Ciddi misin?"

Bu esnada telefonu çalıyor.

Açıp, "Efendim?" diyor.

Arayan Roddy, bir sorun çıktığını söylüyor.

"Nasıl bir sorun?" diye soruyor István.

"Times'ın sitesini gördün mü?"

"Yo."

Roddy çok gergin bir sesle sitede István'la bakan hakkında bir haber olduğunu söylüyor – haber István'ın parti için düzenlenen bağış kampanyasında bakanın yanında oturup hatırı sayılır bir bağış yapmasıyla, sonra iki aya kalmadan Rainham'daki o gece bahsi geçen çok büyük bir gayrimenkul projesi için hızlandırılmış imar izni alınmasıyla ilgili. Hızlandırılmış imar izni sayesinde milyonlarca sterlinlik vergiden tasarruf edildiği de eklenmiş.

"Sorun mu bu?"

"Evet öyle," diyor Roddy.

"Niye ki?"

"Niye mi?"

"Evet," diyor István.

Jacob dikkatini çekmek için bağırıp duruyor.

István çocuğa dalgın dalgın el sallayıp şu noktada, dış ya-

tırımcılara resmen imza attırmaya çalıştıkları sırada adının siyasi bir skandalla anılmasının ne kadar kötü bir izlenim yaratacağını anlatan Roddy'yi dinliyor. Plana göre István ilk etapta sermayenin yarısını ortaya koyacak, diğer yarısı muhtelif dış yatırımcılardan gelecekti. "Birkaçından haber aldım bile," diyor Roddy.

"Ee?"

"Canları sıkkın. Böyle bir şeyle ilişkilendirilmek istemiyorlar. Özellikle de Katarlılar bu konularda çok hassaslar."

Şimdi iki ağaç ötedeki Jacob birinden daha köpeğini sevmek için izin istiyor gibi.

István oğlana doğru yürürken Roddy zaten dış yatırımcıların ne zamandır István'ın vaat ettiği yatırım fonlarını görmeyi beklediğini söylüyor. "Şimdi bir de bu çıktı," diyor.

"Evet," diyor István. Köpeğin sahibine gergin gergin gülümseyip Jacob'a istiyorsa köpeği sevebileceğini işaret ediyor.

"Derhal yapmamız gereken iki şey var," diyor Roddy şimdi.

"Peki."

"O fonlara ihtiyacımız var, hem de hemen bu hafta," diyor Roddy. "Yoksa insanları kaybetmeye başlayabiliriz."

"Anladım," diyor István.

"Bence biraz imaj çalışması da yapmalıyız," diyor Roddy.

"Nasıl yani?"

"Bu siyasi skandal hikâyesinin olumsuzluğunu geri püskürtmeliyiz."

"Hım."

"Bu noktada biraz pozitifliğe ihtiyacımız var."

"Tamam. Ne gibi mesela?"

"İyi reklam gibi işte. Parlat cilala haberleri. Pazar gazetesinde söyleşi. Böyle şeyler."

"Benimle mi?"

"Herhalde. Başka kiminle olacak?"

"Sen ciddi misin?"

"Niye ki?"

Hafiften şaşıran István, Jacob'a seslenip yavaşlamasını söylüyor.

Jacob dönüp onu bekliyor.

"Peki," diyor István.

Rody birtakım halka ilişkiler uzmanlarıyla konuştuğunu söylüyor.

"Faydasını görürüz bence," diye bitiriyor sözlerini.

"Tabii," diyor István.

"Ama en önemlisi para," diye altını çiziyor Roddy.

"Evet."

"Parayı hemen görmemiz lazım."

"Tamam."

"İnsanlar inancını kaybetmeye başladı."

"Anlıyorum."

István telefonunu cebine koyup ağaçlıklı yolun kenarındaki koyu yeşil banklardan birine oturuyor. Bir sigara yakmasına mâni olan tek şey Jacob'ın varlığı.

O akşam Helen'la 34 Mayfair'de yemek yiyorlar, ona Roddy'nin para konusunda söylediklerini aktarıyor.

"O paraya ihtiyacımız var," diyor Helen'a. "Hem de hemen."

Kadın, Heath'le bir kez daha konuşacağını söylüyor.

Heath, Nyman vakfı fonunu denetleyen avukat.

Helen adamla bir süredir vakfın István'a Rainham projesini finanse etmesi için bir kez daha kredi vermesi ihtimali üzerine konuşuyor.

Heath'in bu yeni "yatırım"ın vakıf şartlarına uyup uymadığına karar vermesi gerek. István bunun formalite icabı olduğunu sanıyordu. Heath geçmişte István'ın diğer projeleri için vakıftan borç almasını onaylamış, bu projelerin hepsi fondan alınan düşük faizli kredilerle finanse edilmişti.

Ama şimdi istedikleri borç önceden istediklerinden çok daha büyük bir meblağ.

"Zorluk çıkarıyor mu?" diye soruyor István bifteğini gergin gergin keserken. Kibrit patatesli A5 Wagyu yiyor.

Helen kömür ateşinde levrek, yanında nori yağı, kahverengi karides ve taze otlar sipariş etti. "Biraz," diye kabul ediyor.

"Ne diyor peki?"

"Dışarıdan nasıl görüneceği konusunda endişeli."

"Nasıl mı görünürmüş?"

"Evet."

"Ne demek şimdi bu?"

"Yani, çok fazla para söz konusu," diyor Helen.

"Yapacak mı peki?" diye soruyor István.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Helen, "bilmiyorum."

István durup kadına bakıyor. Heath'in hayır diyebileceği daha önce aklının ucundan bile geçmemişti. "Bir şey mi istiyor?" diye soruyor. Geçmişte Heath'e kâh mali kâh başka türlü teşvikler sundukları oldu.

"Bana sorarsan meslekten men edilmemek istiyor," diyor Helen. "Endişelenmekte haksız da değil."

"Değil mi?"

"Evet."

"Sen kimin tarafındasın acaba?"

"Ben sadece bu işin çözülmesini istiyorum," diyor Helen.

"Peki dışarıdan nasıl görüneceğini neden birden dert etmeye başladı?" diye soruyor István. "Önceden böyle bir endişesi yoktu."

"Küçük paralar söz konusuyken bu kadar önemli değildi. Şimdi epey büyük bir meblağ istiyoruz. Ben onunla tekrar konuşurum."

"Ne isterse istesin," diyor István, "tamam de."

Kadın buna gülüyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor István. "Bu çok önemli."

"Biliyorum," diyor Helen.

"Bunu ikimiz için yapıyorum, ve Jacob için."

"Biliyorum."

Eve geldiklerinde Helen, István'ı odasına davet ediyor. István da sevişmek gerginliğini alır umuduyla kabul ediyor.

Bir süre işe yarıyor.

Ayrı odalarda kalmanın her şeyi bitireceği fikri tamamen yanlışmış. Odaları ayırdıklarından beri seks hayatları yıllardır hiç olmadığı kadar yoğun.

Uykuya dalarken bakan meselesi de, kredi de, diğer yatırımcılar da aklından tamamen çıkmış.

Ama uyandığında hepsi zihnine üşüştü yine.

Helen horluyor. István onu uyandırmamaya çalışarak yataktan kalkıp sabahlığını üstüne geçiriyor.

Koridordan geçiyor.

Hava aydınlanmaya başlamış bile. Pencerelerde soluk bir grilik beliriyor.

Odasına girince bir pencere açıyor, dışarı sarkıp sigara içiyor. Pencere Londra kıstaslarınca büyük sayılabilecek bahçeye bakıyor – boyu elli, eni yirmi metre civarı. Dışarısı bahçenin sonunu görebileceği kadar aydınlık şimdi, kuru yaprakların arasında dolaşan tek bir kuşun sesini duyabileceği kadar da sessiz.

Pencereyi kapatıp perdeyi örtüyor.

Başka türlü uyuyamayacağını bildiğinden banyoya gidip bir Xanax alıyor, yatağına uzanıyor.

Helen, Heath'le görüşüyor ve bir şekilde onu yeni krediyi onaylamaya ikna ediyor. Haberi verdiğinde István memnuniyetle gülüyor.

"Tek bir şey var," diyor kadın.

"Neymiş?"

"Thomas'a haber vermesi gerekiyormuş."

István durup bu haberi sindiriyor. Ofisinin terasında. Şehir bugün iyice gri görünüyor – dışarısı bu grilikten ibaret, bu sefil grilik, bu öğle vakti kasvet. Telefonda konuşuyorlar. "Niye ki?" diye soruyor.

"On sekizinci doğum gününden itibaren ona haber vermekle yükümlü olduğunu söyledi."

"Neyi haber vermekle?"

"Her şeyi."

"Her şeyi mi?"

"Evet."

"Kredileri de mi?"

"Evet."

"Neden vermemiş öyleyse?"

"Ben ikna ettim çünkü. Ama şimdi haber vermesi gerektiğini söylüyor. Yoksa onaylamayacakmış."

Hâlâ durumu çözmeye çalışan István, "Peki Thomas'ın kabul etmesi gerekiyor mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyor kadın.

"Yani bu işi engelleyemez?"

"Hayır."

"Çünkü vasi sensin."

"Evet."

"Yani Thomas'ın bilip bilmemesi bir şey değiştirmiyor."

"Evet," diyor Helen. "Pek bir şey değiştirmiyor. Pratikte bir karşılığı yok."

Thomas'a kendisi söylemek istediğini söylüyor, sonra bunun için cumartesi günü Oxford'da bir öğle yemeği ayarlıyor.

Thomas Oxford'da ikinci senesinde, Magdalen'da Sanat Tarihi okuyor. Kararında çalışıyor. Çok fazla esrar içiyor. Haftada bir iki kez Iffley'deki bir evsizler barınağında gönüllü işi yapıyor.

Bir akşam orada tuhaf bir ortamla karşılaşıyor.

Holde epey bir insan toplanmış, çıt çıkarmadan yukarı bakıyorlar.

Lucy de aralarında. Gönüllü öğrencilerden biri o da.

Thomas neler olduğunu soruyor.

"Steve ölmüş," diyor kız, kaykayına sarılır gibi bir hareket yapıyor.

"Ne?"

Kız kafa sallıyor.

"Steve mi ölmüş?"

"Öyle dediler."

"Hassiktir."

Steve kırklı yaşlardaydı.

"Nasıl ölmüş?" diye soruyor Thomas.

"Bilmiyorum," diyor kız.

Sağlık görevlileri merdivenden aşağı bir şey taşıyorlar – sedye bu, sedyenin üstünde yatan kişinin üstü, yüzü bile, koyu gri bir battaniyeyle örtülü.

Holdeki insanlar sessiz sedasız bekliyor.

Görevliler hareket ettikçe hışırdayan yeşil renkli hantal iş kıyafetlerinin sesinden başka bir şey duyulmuyor.

Barınak müdiresi de yanlarında, biri daha, muhtemelen doktor.

Adamlar sedyeyi taşırken herkes izliyor.

Thomas, en yakın o olduğu için, kapıyı açıp tutuyor.

"Sağol," diyor görevlilerden biri.

"Ne demek," diyor Thomas.

Bundan sonra akşam az çok normal geçiyor, başta ortam alışılmadık bir sessizliğe bürünüyor bir tek.

Steve hakkında, nasıl biri olduğu, ona dair bildikleri hakkında epey bir konuşma dönüyor tabii.

Anlaşılan çok az şey biliyorlar.

Adamın hiçbir özel ya da hatırlanası yanı yok.

İnsanlar nasıl öldüğüne dair tahminlerde bulunuyor.

Görünüşe göre kimse kesin olarak bilmiyor.

Barınak müdiresine soruyorlar, müdire bunu onlara söyleyemeyeceği cevabını veriyor.

"İntihar mıydı?" diye bilmek istiyor biri.

"Üzgünüm," diyor kadın.

"Sence kendini öldürmüş olabilir mi?" diye soruyor Lucy, Thomas'a.

"Bilmem," diyor Thomas.

Çıkışta kız bir içki içmeyi teklif ediyor. "Olanlardan sonra" diyor, "buna ihtiyacımız olabilir."

Bricklayers Arms'a gidiyorlar.

Çok matah bir bar değil ama yakın, hemen sokağın sonunda. İçeri girdiklerinde insanlar dönüp onlara bakıyor. Öğrenci oldukları çok belli ve orası öğrencilerin gittiği türden bir yer değil. Thomas'ın gözü korkuyor biraz. Lucy'nin yanında olmasından memnun.

Lucy, Thomas'a ne içmek istediğini soruyor.

"Ellilik," diyor Thomas.

Kız da bir ellilik alıyor.

"Daha önce ceset görmüş müydün?" diye soruyor.

"Evet," diyor Thomas.

"Ne zaman?"

"Babam öldüğünde."

"Ay, doğru ya," diyor kız. Thomas'ın babasının öldüğünü biliyordu. "Üzgünüm," diyor.

"Önemli değil," diyor Thomas.

"Ben hiç ölü görmedim," diyor kız.

Kızın saçları boyalı, burnunda hızması var ve ceketinin yakasına üzerinde FCK NZS yazan yuvarlak bir rozet takmış.

Kızın Nazi tanımı Marksist olmayan herkesi kapsıyormuş gibi görünüyor bazen. Thomas ona ailesi hakkında pek bir şey söylemedi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diyor kız.

"Pardon," diyor Thomas, önüne bakıp.

"Erkek arkadaşım var."

"Evet biliyorum."

"O zaman bana öyle bakma."

"Pardon."

"Senden hoşlanıyorum aslında."

Thomas omuz silkiyor, utanmış.

"Tatlı bir çocuksun."

Dışarıda kaldırımın üstündeki kaba saba ahşap masaların yanında ayrılıyorlar.

"Çarşamba görüşürüz," diyor kız.

"Hı hı," diyor oğlan.

Lucy kaykayına binip ayağıyla kendini itiyor.

Thomas'ın Merton Street'e geri yürümesi yarım saat alıyor.

Normalde taksiye binerdi ama bugün yürüyor.

Diğerleri evde yok.

Yukarı kattaki odasında pahalı görünen sanat kitaplarının durduğu raftan küçük, ahşap bir kutu indiriyor. Daha az ot içmesi gerektiğinin farkında. Şu sıralar eve gelip de bu hoş kokulu küçük kutuyu raftan indirmediği pek olmuyor, hem de eve öğlen gelse bile. Hatta bazen sabahları bile.

Annesi arıyor.

Onunla konuşmak istediğini söyleyip cumartesi günü Randolph'ta öğle yemeği yemeyi teklif ediyor.

"Ne konuda konuşmak istiyorsun?" diye soruyor annesine.

"Cumartesi söylerim."

"Önemli mi?"

"Pek sayılmaz," diyor Helen.

"Şimdi söyle," diyor Thomas.

"Olmaz," diyor kadın. "Cumartesi."

Thomas Randolph'a geldiğinde annesi orada.

Annesini gördüğünde barda oturmuş telefonunda bir şeylere bakıyor, Thomas annesinin István'la evleneceğini ona bu barda söylediğini hatırlıyor.

Ortaokuldaydı o zaman.

Annesi haberi verdiğinde Thomas ne diyeceğini bilememişti.

"Niye?" diye sormuştu, sorulacak en bariz soru buymuş gibi.

"Birbirimize âşığız," demişti annesi.

Bu noktada şaşkınlıktan ya da utançtan gülmüş olabilir.

"Neden gülüyorsun?" diye sormuştu Helen.

"Bilmem," demişti Thomas.

"Komik mi bu?"

"Hayır."

"Senin için sürpriz olduğunun farkındayım."

Thomas bir şey dememişti.

"Üzüldün mü?" diye sormuştu annesi.

"Yo," demişti o da. "Niye üzüleyim?"

Baş garson gelip masa isteyip istemediğini soruyor, Thomas salonun diğer ucunda oturan annesini işaret ediyor.

Helen onu görünce gülümsüyor.

"Selam tatlım," diyor.

Kısa bir kucaklaşma anı, annesinin parfüm kokusu.

"Nasılsın?" diye soruyor Helen.

"İyi," diyor.

"Masamıza geçelim mi?"

Masalarına götürülüyorlar.

Thomas annesinin István'la evleneceklerini söylediği gün de aynı masada oturmuş olabileceklerini düşünüyor. Bunu aklından çıkarmaya çalışıyor.

"Sen nasılsın?" diye soruyor annesine.

"İyi," diyor annesi, gülümseyerek. "Gayet iyiyim."

"Güzel."

Annesi Thomas'a derslerini soruyor.

Thomas şu sıralar erken modern dönem Avrupa'da saray sanatını işlediklerinden bahsediyor.

"İlginçmiş," diyor annesi.

"Fena değil."

"Biraz daha anlatsana."

Thomas mesela siyasi ve ekonomik elitlerin kendi otoritelerini gerekçelendirip meşrulaştırmak için sanatı araç olarak kullanma biçimleri üzerine çalıştıklarını söylüyor.

"Çok ilginç," diyor annesi.

"Fena değil," diyor yine.

"Peki gönüllü işine devam ediyor musun?"

"Evet.

"Harika bir şey bu."

Thomas omuz silkiyor.

"Seninle gurur duyduğumu itiraf etmeliyim."

"Yapma sebebim bu değil."

"Biliyorum. Tabii ki değil."

Uzanıp elini oğlunun elinin üzerine koyuyor. Hemen sonra garson sipariş vermeye hazır olup olmadıklarını sormaya gelince elini çekiyor.

Bir iki dakikaya daha ihtiyaçları olduğunu söyleyip dikkatlerini menüye veriyorlar.

Garson tekrar boy gösterdiğinde Helen kantarel mantarlı ve vin jaune'lu ızgara tavuk istiyor, Thomas ise tercihini enginarlı tagliatelleden yana kullanıyor. Garson içecek soruyor. Helen bir kadeh beyaz şarap istiyor.

Thomas'a dönüyor. "Siz ne alırsınız efendim?"

"Coke Zero lütfen."

Garson kafa sallıyor.

"Teşekkürler," diyor Thomas. "Ee, ne konuda konuşacaktın benimle?" diye soruyor annesine.

Annesinin gergin göründüğünü düşünüyor.

István'la boşanacaklarını söylemesini umuyor.

Dantelli perdelerin gri tülünden Magdalen ve Şehitler Anıtı manzarasına çapraz bakan bu pencere kenarındaki masada otururlarken hoş bir simetrisi olurdu böylesi bir durumun.

Ama konu bu değil.

"Aile vakfıyla ilgili bir mesele," diyor Helen masa örtüsünün kenarıyla oynarken.

"Ne oldu ki?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Dinliyorum."

Annesi vakfın son birkaç yılda István'a bir dizi kredi verdiğini, István'ın bu süre zarfında yürüttüğü gayrimenkul projelerinin hepsinin bu kredilerle finanse edildiğini söylüyor.

Thomas'ın şok geçirdiği çok belli. "Nasıl yani?" diyor. "Ne kadar bir paradan bahsediyorsun?"

"Çok değil."

"Ne kadar?"

"Bu seneye kadar yaklaşık... seksen milyon sterlin kadar," diyor Helen.

"Seksen mi?"

"Evet."

"Bu mu çok değil?"

"Vakfın çapını düşünürsek değil."

"Bana neden bundan bahsetmedin?"

"Her küçük işlemi sana anlatmıyorum ki."

"Küçük işlem derken?"

"Küçük çaplı transferlerdi hepsi."

İçecekleri geliyor bu esnada.

Helen şarabından kallavi bir yudum aldıktan sonra Avukat Bay Heath'in bütün bu kredileri vakıf şartlarına uygun bulduğunu belirtiyor.

Şimdi yeni bir kredi verileceğini söylemek için geldiğini açıklıyor.

"Yeni bir kredi mi?"

"Evet."

"Ona mı?"

"Evet, István'a."

"Ne kadar? Ne kadar?" diye soruyor yine, Helen hemen cevap vermeyince.

Samuel, Helen'ı Londra'ya geri götürüyor.

"Söyledin mi?" diye soruyor István, Helen Cheyne Walk'a gelince.

"Söyledim," diyor kadın.

"Eee? Ne dedi?"

"Pek mutlu olmadı."

István ortasında mermer tezgâhlı bir adası olan ve devasa penceresi bahçeye bakan mutfakta çay yapıyor. Helen'a çay isteyip istemediğini soruyor. Helen istediğini söylüyor.

"Ne demek mutlu olmadı?" diye soruyor István ikinci bir kupa çıkarırken.

"Mutlu olmadı işte," diyor Helen yine.

"Niye ki?"

"Niye olabilir sence? Heath'le konuşmak istiyormuş."

István ısıtıcıdaki suyu iki kupaya koyuyor. "Bunu yapabilir mi?"

"Evet."

"Ama ne anlamı var ki?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Heath çoktan onayladı."

"Biliyorum," diyor kadın. "Ben de öyle dedim zaten."

"Ee?"

Dışarıda aralıksız yağmur yağıyor ama hava yağmuru seçemeyecekleri kadar kararmak üzere.

"Durdurabileceğini mi sanıyor?" diye soruyor István.

"Bunun mümkün olmadığını biliyor," diyor kadın, "söyledim."

István çay poşetlerini kupalardan çıkarıp Helen'a yulaf sütü ister mi diye soruyor.

Helen kafa sallıyor.

"Hiç hoş geçmedi," diyor. "Thomas hem çok üzüldü hem çok kızdı."

"Üzgünüm."

"Korkunç şeyler söyledi. Bir kısmı senin hakkındaydı."

"Söylemiştir eminim. Neler dedi?" diye soruyor kısa bir sessizlikten sonra, bilmek istiyor, elinde değil.

"Sen erkekliğin en ilkel hâliymişsin. Vaktiyle seni çekici bulmama bile akıl erdiremiyormuş."

"Böyle mi dedi?"

"Evet."

István alay eder gibi burnundan soluyarak gülüyor. İçine oturdu ama. İçine bu kadar oturmasına şaşıyor.

"Başka ne dedi?"

"Senin hakkında mı?"

"Evet."

"Bilmem."

Kadının konuşmak istemediğini görünce uzatmıyor István.

Thomas bir süre, bir iki hafta kadar, bir şey yapmıyor.

Artık neler döndüğünü bildiği hâlde hiçbir şey yapmadığı için kendinden tiksiniyor.

Bu hislerden kaçmak için her zamankinden de çok esrar içiyor.

Bir gün Heath'i arıyor gergin gergin.

Heath olup biten her şeyin kitaba uygun olduğunu söylüyor.

Thomas tatmin olmayınca Heath ona István'la konuşmasını öneriyor.

Thomas konuşmak niyetinde olduğunu söylüyor.

Ama haftalar geçiyor, konuşmuyor.

Annesi Noel'de Cheyne Walk'a gelmesini istiyor. Annesinin kardeşleri, yeğenleri, hepsi orada olacak. Thomas'ın da orada olmasını istiyor.

Thomas başta hayır diyor.

Ama sonra Noel'in István'la konuşmak için iyi bir fırsat olabileceği geliyor aklına. Bu fikri beğenme sebeplerinden biri Noel'e hâlâ birkaç hafta olması, böylece o zamana kadar kendine niçin bu konuda hiçbir şey yapmadığını sorduğunda verecek bir cevabı olacak.

Sonunda Whatsapp'tan Noel'de geleceğini yazıyor annesine.

Teşekkür ederim öpücük yazıyor annesi.

Dönem sonunda Londra'ya dönünce halası Mathilde'in evinde kalıyor. Halası evde yok. Ama Thomas'ın anahtarı var, uşak da geleceğini biliyor.

Noel arifesinde öğle yemeği için Londra'daki Oxfordlu arkadaşlarıyla buluşuyor. Yemekten sonra Knightsbride'da şömineli bir bara gidiyorlar. İçme faslının neredeyse hiç fark edilmeden öğleden akşama uzadığı şu kış günlerinden biri. Saat birden dokuz olmuş. Hatırladığı son şey barın önündeki kaldırımda Uber çağırmaya çalışırken yerlere kustuğu.

Ertesi sabah içki sersemi uyanıyor, kahvenin yanında içmek için bir cigara sarıyor.

Mathilde'in evinde sigara –hele de cigara– içmek yasak, bu yüzden dumanı pencereden dışarı üflüyor. Cheyne Walk'taki öğle yemeği ikiden önce başlamayacak, o zaman kadar toparlarım, diye düşünüyor.

Ama öğlen on ikide bir cigara daha sarıyor, iki buçuk saat sonra takside otururken etkisini hâlâ hissediyor.

Taksiciye King's Road'da durmasını söyleyip yolun kalanını yürüyor.

Biraz temiz havaya ihtiyacı var gibi.

Eve, önündeki demir parmaklıklara sarılı yapraksız mor-

salkıma varıyor ve o bildik hisse, buranın hem yuvası olduğu hem de olmadığı hissine kapılıyor.

Hole girince gelen seslerden hâlâ misafir salonunda olduklarını anlıyor.

Yemek faslı başlamamış.

Fark ettirmeden çıkıp yarım saat sonra dönmeyi düşünüyor.

Ama görüldü bile.

Teyzesi Sarah onu merdivenden gördü.

"Merhaba," diyor kadın.

Thomas el sallıyor.

"N'aber?"

"İyi."

Thomas'a sarılıyor şimdi.

"Annen gelmeyeceksin diye endişeleniyordu."

"Geldim işte."

Teyzesi onu yukarı kata çıkarıyor.

Helen oğlunu misafir salonunun önündeki sahanlıkta karşılıyor.

"Geldin demek," diyor.

"Evet."

"İyi misin?" diye soruyor Helen kaşlarını çatarak.

"Niye ki?"

"Biraz şey görünüyorsun... Hasta filan mısın yoksa?"

"Dün gece dışarıdaydım," diyor Thomas.

"Başka bir şeyin olmadığına emin misin?"

"Evet."

Salonda devasa bir yılbaşı ağacı var, etrafı hediyelerle dolu.

Thomas'ın tanımadığı bir hizmetçi –Filipinli filan gibi duruyor– bir şampanya şişesi dolaştırıyor.

"Kadehiniz var mı?" diye soruyor hizmetçi.

"Yok," diyor oğlan.

"Getireyim mi?"

"Hayır," diyor. "Sağol."

Kadın gülümseyip gidiyor.

Çok geçmeden öğle yemeği servisi başlıyor.

Annesi oturma düzenini István'la Thomas'ın masanın iki ucunda, birbirlerinden mümkün olduğunca uzakta oturacağı şekilde ayarlamış.

Yemeğin sonlarına doğru István'a hiçbir şey söylememeyi düşündüğü bir an oluyor. Sonra anlıyor ki eğer bir şey söylemezse, eğer bu yemeğe katılıp da ona tek laf etmezse, yaratmak istediği etkinin tam tersi olacak – olup bitenleri kendince kabullenmiş sayılacak.

Hava kararmaya yüz tutunca István ofisine çekiliyor.

Purosunu içmeye koyulmuşken kapı ürkek ürkek vuruluyor.

"Gir," diyor, gelenin muhtemelen Helen olduğunu, aşağı, yanlarına inmesini isteyeceğini ya da aile üyelerinden bazılarının gitmek üzere olduğunu haber vereceğini düşünüyor.

Ama gelen Thomas.

"Thomas," diyor István şaşkın.

İki saat önce eve girdiğinden beri Thomas ondan yana bakmaktan bile sakındı, başkalarıyla da iki çift laf etmiş değil.

"Seninle konuşmam lazım," diyor şimdi, vücudunun yarısı kapının ardında gizli.

"Tabii," diyor István.

Thomas odaya adımını atıyor.

Dehşete kapılmış gibi bir hâli var.

Dudakları şarap lekeli.

"Ne oldu?" diye soruyor István.

Uzun bir sessizlik oluyor, sonra Thomas, "Ne yaptığını biliyorum," diyor.

"Ne yapıyormuşum?"

"Benden çalıyorsun."

István gülüyor. Başını iki yana sallıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Senden hiçbir şey çaldığım yok."

"Bal gibi de çalıyorsun."

Birkaç saniye boyunca masanın üzerinden birlerine bakıyorlar dik dik. Masa Thomas'ın babasınındı eskiden.

"Seninle bu konuda konuşmak zorunda değilim, Thomas," diyor István.

Yine sessizlik oluyor, bu kez daha uzun.

Thomas bir şey daha söyleyecekmiş gibi görünüyor bir an.

Ama söylemiyor.

"Bence gitsen iyi olur," diyor István usulca, bunu söylerken purosuna bakıyor.

Thomas olduğu yerden kıpırdamayınca István oğlana onu açıkça oradan defolup gitmeye teşvik eden bir bakış atıyor, Thomas da bir iki saniye sonra öyle yapıyor.

Daha sonra Jacob, István'a Thomas'ın neden o kadar üzgün olduğunu soruyor.

"Bilmem," diyor István.

"Sana mı kızgın," diye soruyor Jacob.

"Öyle görünüyor," diyor István.

"Niye peki?"

"Bilmiyorum canım," diyor István.

"Annem dedi ki -" Jacob duraksıyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Ne dedi?"

Jacob kafasını iki yana sallıyor. "Hiç."

"Annen ne dedi?"

Bir iki dakika üstüne gitse de Jacob ona Helen'ın ne dediğini söylemiyor.

István, Helen'ı bulup ona soruyor.

"Tommy'nin seni en başından beri sevmediğini söyledim, diyor.

"Böyle mi dedin?"

"Evet."

"Niye ki?"

"Görüyor çünkü. Çok belli. Tommy'nin seni başından beri sevmediğini, bunun senin yaptığın bir şeyle alakası olmadığını bilmesini istedim."

Helen yarı sarhoş ve üzgün.

Thomas, István'ın ofisinden çıktıktan sonra bir şeyler yaşanmış anlaşılan.

"Nerede şimdi?" diye soruyor István.

"Gitti," diyor Helen.

"Gitti mi?"

Kadın kafa sallıyor.

"Nereye gitti?"

"Bilmem. Mathilde'in evine gitmiş olabilir."

"Üzgünüm," diyor István.

"Sen neden üzgünsün ki?"

"Burada olmasını istiyordun çünkü."

Uzun bir sessizlik oluyor, sonra Helen, "Aslında istemiyorum, bu yüzden de berbat hissediyorum kendimi," diyor.

Noel'den sonra Vierbier'e kayağa gidiyorlar iki haftalığına. Vardıklarında kar tabakasının ince ve yama yama oluşu morallerini bozuyor. İkinci gün biraz daha kar yağıyor. Dağlar gri sise gizlenmiş, minik kar taneleri sisin arasından döne döne düşüyor, kayarken insanın yüzüne batıyor, gözlüklerinde birikip görüşünü bulandırıyor. Jacob bir bundan, bir de soğuktan şikâyetçi. Günlerini özel eğitmeniyle yapay karlı çocuk sahasında geçiriyor, bu esnada István, Helen, Helen'ın kardeşi Sarah ve Sarah'nın kocası daha zorlu pistlerle cebelleşiyorlar. István çaba sarf edi-

yor ve otuzlarının ortalarına dek hiç kayak yapmamasına rağmen bu işi daha Jacob'ın yaşındayken okul gezilerinde ve aile tatillerinde öğrenen diğerlerine çoğunlukla ayak uydurabiliyor.

Jacob doğuştan yetenekli gibi görünmüyor. Durmadan düşüyor, botlarından ve kayak tulumun kollarından sürekli kar giriyor. Üçüncü günün sabahında, kahvaltıdan sonra, dışarı çıkmak istemediğini söylüyor hatta, diğerleri hazırlanırken István çocuğu yanına oturtup neden çıkmak istemediğini soruyor.

"Burada kalmak istiyorum," diyor.

"Kalıp ne yapacaksın?"

"Bilmem."

"Yapacak hiçbir şey yok ki."

"Var."

"Ne mesela?"

"Minecraft oynarım."

"Buraya Minecraft oynamaya mı geldik?" diyor István. "Kayak yapmaya geldik."

"Kaymayı sevmiyorum."

"Niye ki? Çok eğlenceli."

"Hiç de değil."

On kişilik bir dağ evinde kalıyorlar.

Dışarıda karanlık çökerken István'la Jacob şöminenin başında Monopoly oynuyor. Helen, kardeşi ve Mike şarap faslına geçti çoktan. Sarah ve Mike'ın ergen çocukları da bir yerlerde telefonlarına bakıyorlar.

Dağ evinde tam kadro bir personel çalışıyor. Instagram'a koysunlar diye gidip gelip fotoğraflarını çeken profesyonel bir fotoğrafçı bile var.

Kadroya mükemmel bir şef de dahil. István ile Helen yemek konusunda ortak bir zevk geliştirdiler – István'ın tenis, Helen'ın sanat merakının aksine, iyi yemek birlikte keyif alabildikleri bir şey.

Yaklaşık bir hafta sonra Londra'ya dönüyorlar. Helen'ın ressam arkadaşının sergi açılışı var. Uzun yıllardan beridir bu ilk sergisi ve Londra'nın sanat camiasında büyük bir olay olduğu belli. En azından Helen yolda böyle söylüyor. Sonra telefonunun saatine bakıp, "Geç kalacağız," diyor.

"Sorun olur mu?" diye soruyor István.

"Geç kalmayacağıma söz vermiştim."

Arkadaşının artık uluslararası bir şöhrete sahip olmasına rağmen açılışlardan ve özel gösterimlerden önce hâlâ çok gerildiğini söylüyor. "İlk gelenlerden olacağıma söz verdim," diyor.

"Karısı da geliyor, değil mi?" diye soruyor István. Bir kadının karısından bahsetmek hâlâ tuhaf geliyor.

"Evet," diyor Helen. "Geliyor."

"E o zaman?"

"Arkadaşım erken gelmemi istedi," diyor Helen. "Ben de olur dedim."

"Tamam," diyor István. Başparmağının tırnağıyla folyo paketten bir sakız çıkarıp ağzına atıyor. Sonra bir şey demeden paketi Helen'a uzatıyor, Helen kafasını iki yana sallayıp kendi tarafındaki pencereden dışarı bakıyor.

Bir iki dakika sonra István, "Thomas da gelecek mi?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyor Helen. Sonra, "Kesin davet etmiştir onu. Ama gelir mi bilmiyorum."

Helen, Thomas'la Noel'den beri konuşmadı.

"Muhtemelen gelmez," diyor.

Berkeley Square'deler, ondan bir dakika sonra Gagosian Grosvenor Hill'e varıyorlar.

Helen geciktiği için özür dilemek üzere arkadaşını ararken István ikram edilen şampanya kadehini alıp mekânda ilk turunu atıyor.

Bu gece onun için de önemli. Helen'ın arkadaşının da ona-

yıyla açılışa Rainham projesinin potansiyel yatırımcılarını davet etti – prestijli bir etkinlik çünkü bu, halka açık değil, ortalık István'ın yatırımcıları etkileyeceğini umduğu siyasal ve finansal elitlerle kaynıyor.

En azından, bu tür bir etkinlikle kişisel bir bağlantısı olmasının yatırımcıları István'ın güvenebilecekleri biri olduğuna ikna edeceğini umuyor.

Roddy'nin müzakereleri sürdürdüğü Kanada menşeli bir emeklilik fonunda çalışan Amerikalı bir bankacıyı gözüne kestirip yanına gidiyor.

"Selam," diyor adamın omzuna dostça vurarak.

Amerikalı sergideki işlerden birine bakıyor.

"Nasıl sence?" diye soruyor.

"İlginç," diyor István bir an duraksadıktan sonra.

"Ben anladığımdan pek emin değilim," diyor Amerikalı.

"Ben de," diye katılıyor István.

Önündeki esere bakmaya devam eden adam, "Geçen sene New York'taki sergisini gördün mü?"

István görmediğini itiraf ediyor.

"Aynı resimler mi sergilenmişti?"

Adam ne var ne yok görmek istercesine etrafına bakıyor. "Öyle gibi," diyor. İçkisinden bir yudum alıyor. "Nasılsın?" diye soruyor.

István kafa sallıyor. "Gayet iyi," diyor. "Seni sormalı."

Amerikalı başta yorgun argın omuz silkiyor. "Bildiğin gibi," diyor. "Yuvarlanıp gidiyoruz."

István arkadaşça bir dayanışmayla gülüyor. "Bilmez miyim."

"Yok ya, iyiyim," diyor adam. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

"Ben de öyle."

Lafı doğrudan Rainham projesine getirmeden biraz daha konuşuyorlar, sonra István müsaade isteyip ortamın nabzını

yoklamaya koyuluyor. Roddy'nin dediği gibi, davete gelen her potansiyel yatırımcıyla bir iki dakika havadan sudan konuşmak için çaba gösteriyor.

Sonra Helen'ı arıyor.

Arkadaşının yanında buluyor onu, arkadaşı gerçekten de gergin görünüyor.

Ressam, "Nasıl buldun?" diye soruyor István'a.

"Beğendim," diyor István.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor.

Kafalarını iki yana sallaya sallaya birtakım atıştırmalıkları reddediyorlar, sonra Helen, István'ı yanlarında duran bir diğer kişiyle tanıştırıyor, o âna dek sessizliğini bozmayan, onlardan çok daha genç bir kadın bu, saç kesimi bir garip. Ama çok da garip değil. Sadece birazcık garip, sanki saçını kendi kesmiş, kestiği saç normal görünsün diye uğraşmış ama çok da başarılı olamamış gibi.

Kadın Danimarkalı, István'ın onun ne işle uğraştığı sorusuna karşılık, "Sanat yapıyorum," derken aksanı kulağa Avusturyalı aksanı gibi geliyor.

"Yani sanatçısın?" diyor István.

"Böyle denmesinden pek hoşlanmıyorum," diyor kadın.

"Niye ki?" diye soruyor.

"Sevmiyorum işte," diye cevap veriyor.

István ona davetlilerin arasında çok kişiyi tanıyıp tanımadığını soruyor.

Kadın kafasını hayır anlamında iki yana sallıyor.

"Ya?"

"Pek benim tarzım insanlar değiller," diyor kadın.

"Öyle mi?"

Kadın kafasını iki yana sallıyor yine.

"Ne tarz insanlar bunlar peki?"

"Paralı tipler ve sosyetikler."

István buna gülüyor. Kadınla konuşmak hoşuna gidiyor.

İkisi yalnız şimdi – Helen'la arkadaşı orada dikilen başka bir insan öbeğine karışıp gitti.

"Paralı tipler ve sosyetikler, ha?" diyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Öyledir belki."

"Sen hangisisin?" diye soruyor kadın.

"Ben mi?" diyor István.

Kadın kafa sallıyor.

"Sence hangisiyim?"

"Bilmem."

"Belki ikisi de değilimdir," diyor István.

Kadının modaya uygun bir şekilde dağınık kaşları şüphe belirten bir şekle bürünüyor.

"En azından sosyetik olmadığım kesin," diyor gülümseyerek.

"Anlaşıldı," diyor kadın, bu cevap geriye tek bir seçenek bırakıyormuş gibi.

István orada başka türlü insanların da olduğunu söylüyor. Tanınmış siyasetçiler ve gazeteciler var mesela.

Bazılarını gösteriyor ve kadın şu karşıdaki adamın gerçekten dışişleri bakanı olup olmadığını soruyor.

István bakıyor. "Evet o," diyor. "Tanıştınız mı?"

"Tabii ki hayır," diyor kadın.

Artık düpedüz hava atan István kadına onu bakanla tanıştırmayı teklif ediyor.

Dışişleri bakanı István'ı hayal meyal hatırlıyor muhtemelen – bağışçılar için verilen içkili bir davette tanıştılar birkaç ay önce.

István yaklaşıp genç sanatçıyı tanıştırdığında adam çok cana yakın davranıyor ama.

Dışişleri bakanının karısı –ki yaşça ressam kadından çok

büyük değil– yanında, dördü birlikte Helen'ın arkadaşının işleri hakkında konuşuyorlar.

"Bence enteresan bir interaktifliği var bu resimlerin," diyor dışişleri bakanının karısı.

"Nasıl yani?" diye soruyor István.

"Bakan kişiyi araştırmaya davet ediyorlar gibi," diyor kadın "Herkesi orada kendi anlamını bulmaya çağırıyorlar sanki."

O bunları söylerken girişin yanında bir kargaşa yaşanıyor, güvenlik görevlileri de olaya karışmış vaziyette, bir an durup o tarafa bakıyor hepsi. Başta olup bitenleri görmesi zor ama gördüğünde István irkilip küçük bir şok geçiriyor. Kargaşayı çıkaran Thomas, sonunda teşrif etmiş.

Gördüklerini sindirmeye çalışan István, dışişleri bakanının karısının kendisine bir şey söylediğinin hem farkında hem de değil.

"Efendim?" diyor ona.

Kadın, István'a resimleri onun nasıl bulduğunu soruyor tekrar.

"Ee," diyor. "Ben beğendim."

Kadın, István'dan bir şeyler daha söylemesini bekliyor.

Kadının kocası ve genç sanatçı da öyle.

Thomas'ın "Davetiyem var benim. Yanımda değil sadece," diye bağırdığını duyan István'ın düşüncelerini formüle etmesi zor ama.

"Biri içkiyi fazla kaçırmış galiba," diyor dışişleri bakanı gülümseyerek.

"Evet," diyor István, o da gülümsemeye çalışıyor.

Araya girip güvenlik görevlilerini yumuşatmaya çalışan Helen'ın sesini duyuyor şimdi. Sesi gergin ve üzgün geliyor.

Dışişleri bakanının karısı resimlerden bahsediyor hâlâ.

Kadın tam başka bir şey daha diyecekken Thomas çığlığı basıyor, "Dokunma bana!"

Öyle bir bağırıyor ki herkes dönüp bakıyor.

Anlaşılan Helen koluna girmeye çalışmış.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor Helen.

"Seninle konuşmak istiyorum," diyor Thomas.

"Gel konuşalım o zaman," diyor Helen kapıyı göstererek.

"Hayır," diyor Thomas, hem sarhoş hem çok üzgün olduğu belli. "Burada konuşacağız."

"Burada mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Onların da duymasını istiyorum."

"Neyi duymasını?"

"Benden çaldığınızı."

Helen gülüyor. "Ne?"

István'ın Thomas'ı ilk gördüğünde kapıldığı o uğursuz his birden katmerleniyor.

Konuşurken Thomas'ın sesi titriyor. "Evet. Benden çalıyorsunuz. Sen ve o, benden çalıyorsunuz."

Thomas parmağıyla işaret ediyor, István yanındaki kişilerin, dışişleri bakanının, bakanın karısının ve genç ressamın, aslında mekândakilerin tamamının ona yeni bir ilgiyle baktığının farkında.

Ama o kadar da farkında değil.

Şu anda annesine, "Anlatayım mı? Ne yaptığınızı herkese anlatayım mı?" diye bağıran Thomas'a gözlerini ondan ayıramadan bakarken başka kimsenin o kadar da farkında değil.

"Sen sarhoşsun," diyor Helen.

"Biliyorum," diyor Thomas.

"Bence gitsen iyi olur."

"Gitmek istemiyorum."

"Bence-"

"Hayır," diye çığlık atıyor Thomas, öyle şiddetli bağırıyor ki Helen gözle görülür bir şekilde irkiliyor.

Hemen sonra gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Biliyorum, gitmemi istiyorsun," diye bağırıyor Thomas. "Keşke hiç gelmeseydi, diyorsun."

Biri, koyu renk takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam, Thomas'ın yanına gidip kulağına bir şey fısıldıyor ve görünüşe göre onu kenara çekmek istiyor. Thomas adamın yüzüne bile bakmadan onu silkip atıyor. Annesiyle konuşmaya devam ediyor, "Çok belli ettin. Burada olmamı istemediğini çok belli ettin."

István, Thomas'ın bunları söylemesini tuhaf bir kopukluk hissiyle izliyor, kopukluk hissi Thomas'ın oradaki herkese István'la Helen'ın yıllardır onun parasını çaldığını, István'ın görünürdeki bütün başarısını bu çalıntı paraya borçlu olduğunu, nihayetinde ikisinin de altı üstü hırsız olduğunu anlatırken büyüyor gitgide.

Polis karakolunun yakınındaki bir kafede bir şeyler yiyorlar. Daha doğrusu István yiyor, üstünde önceki gece giydiği kırışık Tom Ford takımı var hâlâ, kendi vücut kokuları bugünlerde kullandığı Cartier parfümün teninde kalan son izlerini bastırıyor.

"Özür dilerim," diyor.

Roddy bir şey söylemiyor.

Saat sabahın sekizi, formika bir masada karşılıklı oturuyorlar.

Oturdukları kafe daha eski bir çağdan kalmış gibi görünüyor. 1983'ten beri yemekler dahil hiçbir şey değişmemiş sanki. İçeri girdikten bir iki dakika sonra István'ın önüne koydukları tabakta iki göz yumurta, rengi griye çalan iki sosis, üçgen şeklinde iki patates mücveri, yine üçgen şeklinde iki dilim kızarmış ekmek ve üstü donmaya başlamış küçük bir haşlanmış fasulye birikintisi var.

Roddy bir şey yemiyor. Orada öylece oturup elinde hâlâ içemeyeceği kadar sıcak kahvesiyle mekânın ön tarafındaki camdan caddenin karşısındaki St. Martin-in-the-Fields'in soluk gri cephesine bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor en sonunda.

István kızarmış ekmeğine tereyağı sürmeyi bitiriyor.

Olanları açıklamakta zorlanıyor.

Deniyor yine de.

Kendini Roddy'ye bir açıklama borçlu hissediyor, en azından dürüstçe bir açıklama çabası borçlu, ne de olsa adamı sabahın altısında arayıp Charing Cross karakoluna çağırdı.

Evrak işleri ve diğer formaliteler bir saatten fazla sürdü, sonra ocak ayının soğuk şafağına adım attılar ve István aç olduğunu söyledi.

"Bir yer biliyorum," dedi Roddy usanmış bir tavırla.

"Tamam," dedi István bir sigara yakıp.

"Hemen şurada."

István kafa salladı, ince takımının içinde kollarıyla kendini sardı.

Strand boyunca konuşmadan yürüdüler.

Kafedeki diğer yegâne müşteriler Romen inşaat işçileriyle deri ceketli, üzgün tipli, orta yaşlı bir adam, adam uyuyor olabilir.

Roddy'nin de darmadağın bir hâli var, tıraş olmamış, alelacele giyinip evden çıkmak zorunda kaldı. Bu hâliyle garip geliyor, neredeyse yabancı.

István olanları açıklamaya çalışırken Roddy dinlemede. Anlattıklarına bakılırsa István tahammülü imkânsız bir provokasyona maruz kalmış. Vurguladığı şey bu. Provokasyon.

"Ondan para çaldığımızı söyledi – doğru değil bu."

"O zaman neden duymazdan gelmedin?" diye soruyor Roddy.

"Bilmiyorum," diyor István. Nezarethanede geçirdiği uzun ve uykusuz gece boyunca o da bu soruyu kendisine pek çok kez sordu. "Duymazdan gelsem para çalmakla ilgili söylediklerini kabul ediyormuşum gibi olacaktı. Sonradan söylediği diğer şeyleri de."

"Ne gibi?"

"Mesela... Tekrarlamak istemiyorum... Çok korkunç şeyler."

Roddy, István'ın Thomas'ın neler dediğini anlatmasını bekliyor.

István bunu anlatamayacağını anlıyor.

Ağzını açtığında kelimeler yüksek sesle söyleyemeyeceği kadar acı verici ve aşağılayıcı geliyor.

Buna rağmen kendi yaptığı şeye anlam vermekte güçlük çekiyor.

Thomas'ın üzerine atlayıp onu yere devirişindeki şiddet.

Bunu yaptığına şu anda kendisi bile inanamıyor.

Roddy hâlâ bir şey söylemesini bekliyor.

Ama o gözünde yaşlarla bir şey demeden oturuyor.

Roddy utanıp sıkıldı belki, gözlerini kaçırıyor, István gözündeki yaşları peçeteyle silip kahvaltısını bitiriyor.

Bitirmesi birkaç dakika alıyor, sonra bütün gece zihninde dönen diğer soruyu soruyor. "Bu işi örtbas etmenin bir yolu var mı?"

"Olay bir salon dolusu gazetecinin önünde yaşandı," diyor Roddy. "İnternette yayıldı bile."

István bunu sindirirken yüzü ifadesiz.

Uzunca bir sessizlik daha oluyor.

"Yani sence ne durumdayız şimdi?" diye soruyor.

Roddy iç geçiriyor. "Dürüst olayım mı?" diyor. "Bence işimiz bitti."

Cheyne Walk'a taksiyle birlikte gidiyorlar, Roddy oradan Fullham'a ya da her nerede oturuyorsa oraya devam ediyor.

István eve giriyor.

Helen ortalarda yok.

Annesi onu önceki günden beri görmediğini söylüyor.

"Eve hiç gelmedi mi?"

"Gelmedi sanırım."

Annesine Gagosian Galeri'de olanları, geceyi karakolda geçirdiğini anlatıyor.

Sonra Xanax alıp akşamüstüne kadar uyuyor.

Helen'dan hâlâ ses yok.

Duştayken ressam arkadaşından Helen'ın onun yanında olduğunu söyleyen bir mesaj geliyor. Mesaj bu kadar. Helen yanımda.

Cevap yazmıyor. Giyinip evden çıkıyor, Albert Bridge'den geçiyor.

Yaklaşık on dakika sonra Jacob'un okuluna varıyor, diğer bazı veliler çoktan gelmiş, okulunun önünde dikiliyor.

Aralarına katılıyor, oğlunun çıkmasını bekliyor.

8

Bu işi hâlâ tam çözemedi.

E-postadaki bağlantı başka bir pencere açıyor.

Şifresini girmesi gerekiyor, ardından "Toplantıya Katıl" teklifi çıkıyor.

Hemen sonra biri daha beliriyor.

István geciktiği için özür diliyor.

"Sorun değil," diyor ekrandaki adam. Sonra, "Siz de kameranızı açmak ister misiniz?"

"Ah." István bunu nasıl yapacağına bakıyor.

"İşte oldu," diyor adam.

Ekrandaki ana görüntüde adam var, arkasında kitap raflarıyla oturuyor.

Daha küçük bir karede István var, pencerenin gerçek dışı parlaklığında siluet gibi biraz.

"Nasılsınız?" diye soruyor adam.

"Ee, iyiyim," diyor István. "Gayet iyiyim."

"Biraz kendinizi nasıl hissettiğinizden bahsetmek ister misiniz?"

"Şey." István başını eğip ellerine, sonra tekrar ekrana bakıyor, "Tabii."

Yine bir sessizlik oluyor, ardından István, "Ee, iyi hissediyorum," diyor. Elindeki elektronik sigaradan hızlıca bir nefes çekiyor. "Yani, bildiğiniz gibi."

"Hı hı."

"Değişik bir şey yok."

"Anlıyorum," diyor ekrandaki adam.

Ekrandaki adam Rafe.

Kendisi bir terapist.

Bunu yaklaşık altı aydır yapıyorlar.

Ceza indirimi anlaşmasının bir parçası bu da. Yüklü bir para cezası ve "tedavi görme" taahhüdü karşılığında basit darp suçunun kabulü.

Geçen sonbahardan beri bu "tedavi görme" işi haftada bir Rafe'i görmesi demek.

İlk seanslarda ağırlıklı olarak Thomas'tan, o gece Gagosian Sanat Galerisi'nde olanlardan ve István'ın bu konudaki duygularından söz ettiler.

O zamandan beri başka şeylerden de bahsettiler. István'ın hayatının genelinden, geçmiş deneyimlerinden mesela.

Rafe birkaç haftada bir konuyu yine Thomas'a getirmek istiyor ama.

István'ın Thomas hakkındaki hislerini eşelemek için tasarlandığı belli sorular soruyor.

István bu soruları temkinli cevaplıyor.

"Bilmem," diyor.

Rafe daha fazlasını istiyor.

Öylece bekliyor.

"Bilmiyorum," diyor István yine. "Sanırım şey hissediyorum..."

Nefret.

Hissettiği şey bu.

Geçen bir seneden fazla sürenin çok da azaltamadığı bir nefret duyuyor. Hatta tam tersi. Thomas'tan geçen seneye kıyasla daha da çok nefret ediyor. Gagosian'daki akşamdan bu yana başına gelen tüm hukuki, sosyal ve mali felaketlerden doğrudan onu sorumlu tutuyor.

Ölmesini dilediği zamanlar oluyor.

Onu o geceden beri görmedi.

Helen de görmedi.

Thomas annesiyle konuşmuyor hâlâ.

Rafe'le bazen bundan da bahsediyorlar, Thomas'ın Helen'la konuşmamasından.

"Biliyorum, Helen için acı verici bir durum tabii."

"Peki siz nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor Rafe.

István birkaç saniye cevap vermiyor. Sonra, "Tam olarak hangi konuda?" diyor.

Rafe her zamanki gibi sabırlı. "Thomas'la ilgili durum hakkında."

"Yani annesiyle konuşmaması hakkında mı?"

"Evet o da dahil."

"Annesiyle konuşmamasından bahsediyorduk," diyor István.

"Evet."

"Annesiyle konuşmaması hakkında mı ne hissettiğimi mi soruyorsunuz?"

"Evet."

István elektronik sigarasını ağzına götürüp, "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim," diyor kayda değer bir sessizlikten daha sonra. "Açıkçası hayatımıza dahil olmaması kolayıma geliyor."

"Nasıl kolay?" diye bilmek istiyor Rafe.

"Yani... hayatımızda hep yıkıcı bir etkisi oldu."

"Yıkıcı mı?"

"Duygusal anlamda."

"Hımm."

"Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Rafe kafa sallıyor.

"Dolayısıyla evet, bir bakıma böylesi daha kolay. Benim nasıl hissettiğimi sormuştunuz," diyor István.

"Evet."

"Ama Helen için acı verici olduğunu biliyorum."

"Tabii."

"Yani bir bakıma bunu ben de hissediyorum. Ya da beni de etkiliyor diyeyim."

"Evet."

Bunu biraz daha konuşuyorlar, sonra süre doluyor.

"Toplantıyı sona erdir."

István dizüstü bilgisayarını kapatıyor.

Bu görüşmelerin ardından kendine has bir sessizlik çöküyor, bilgisayar ekranındaki birinin varlığıyla ancak kısmen bozulan bir yalnızlık yeniden tesis ediliyor.

Elektronik sigarasından nefes çekip ne yapacağını düşünüyor, Fransız penceresini açıyor, dışındaki taş kaplamaya adım atıyor.

Bahar gününün ışığında gözlerini kısıyor.

Günlerden çarşamba, öğleden sonra.

Eski Ahır Avlusu'dan çıkıp malikanenin yan tarafı boyunca devam eden toprak yola dönüyorlar. Yol bir kilometreye yakın dümdüz ilerliyor, bir tarafları olduğu gibi açık arazi, diğer tarafta ağaçlar var. István arazi aracını en yüksek hızına çıkmaya zorlarken Jacob'ın kolları beline daha bir sıkı sarılıyor. Yoldaki tümseklerinde hoplayıp bir anda çok arkalarında kalan su sesleri eşliğinde sığ birikintilerden geçiyorlar. Motor tiz, tekdüze bir ton tutturmuş, hava István'ın yüzüne sert ve keskin vuruyor. Hızın verdiği bu canlılık, bu tehlike hissini seviyor, onu âna sabitliyor, o andan başka hiçbir şey yok sanki.

Özgürlük gibi geliyor bu, bir tür kaçış gibi.

Uzun sürmüyor.

Yolun düz kısmının sonuna yaklaşırken dönmek için hayli yavaşlaması lazım.

"İyi misin?" diye bağırıyor omzunun üstünden.

Jacob'ın kafa salladığını hissediyor.

Ona hâlâ sımsıkı sarılıyor.

István çocuğun ona sımsıkı sarılmasının, bu sözsüz saflık anlarını birlikte deneyimliyor olmanın tadını çıkarıyor.

Göle doğru bir düzlük daha var, orada yeniden hızlanıyorlar.

"Sıkı tutun!" diye bağırıyor.

Motor uluyor.

Önce ağaçların altındalar.

Yeşil bir tünelde gibi.

Sonra bir anda gökyüzü beliriyor üstlerinde, göl solda kalıyor.

Derken ikisi de kayboluyor.

Ağaçların altındalar yine, serin yeşil ışıkta hızlanıyor, sonra yolun yüzeyinin bozulduğu yere varınca yavaşlamak zorunda kalıyor. Burada çukurlar var, aralarından dikkatlice geçiyor. Çukurlar patikayla aynı beyazımsı renkli suyla dolu, bu yüzden zor fark ediyor bazen. Gözden kaçırdığında suyun sıçrama sesleri geliyor, araç yalpalayıp yana yatıyor.

Sonra yola düşmüş bir dal görüyor, durmak zorunda kalıyor. Yerde dal gördüğüne şaşırmış değil. Gece fırtına koptu. Yatağında uzanırken penceresine vuran yağmurun ve başta emin olamasa da gök gürültüsünün sesini duydu.

Arazi aracını boşa alıp iniyor.

Yürümek bir iki saniyeliğine tuhaf ve yavaş geliyor. Tuhaf bir şekilde yavaş. Eli kulağında bir felaketi engellemek için aşırı yavaş hareket ettiğiniz rüyalardan biri gibi.

Eğilip yerdeki ıslak ve siyah dalı tutuyor. Kestane ağacından düşmüş, üstünde hâlâ üç beş körpe çiçek var. Ama böyle yakından bakınca ağacın tepesindekine kıyasla daha sert, çok daha güçlü kuvvetli, işinde gücünde görünüyorlar. István dalı patikanın yanındaki otların üstüne atıp titreyen makineye yürüyor gerisingeri.

Kaskı ve vizörüyle plastikten bir zırh içinde gibi görünen Jacob onu izliyor. "Oldu mu?" diye soruyor.

István elindeki çamuru silerken kafa sallıyor.

Araca biniyor, çiftçinin tarlasına varana dek yeniden hızlanıyorlar, oradan traktör izleriyle kaplı çamur bir yola giriyorlar. Yavaş yavaş yol alırken Jacob babasının gövdesine sarılı kollarını gevşetiyor, tarlaya bakıyor. Aracın sesi taze buğdayların arasındaki sığırcık sürüsünü ürkütüyor. Hep birlikte ağaçlara üşüşüyorlar.

Jacob kuşları gösteriyor.

István, çevresel görüş alanında kuşların yarı farkında, kafa sallıyor.

Jacob'ın onlar hakkında ne dediğini duymuyor.

"Evet," diyor, onları geri eve götürecek yola girer, önce seyrek ağaçlıklı koruda, sonra park alanında, ardından daha nizami bahçelerin arasında hızlanırken.

Ev görününce gazı yavaşça kesiyor. Güney cephesindeki merdivenlerin altında durup motoru susturuyor.

Ani sessizlik.

Ve sessizlikte bir uçağın hüzünlü sesi duyuluyor, bulutların üzerinde bir yerlerde, Luton Havalimanı'na doğru alçalıyor. İnsan bu sesi çok duymuyor şimdilerde, dolayısıyla duyulduğunda daha bir dikkat çekiyor.

Başını kaldırıp yukarı bakıyor.

Görülecek hiçbir bir şey yok.

Sadece parlak bulutlar ve içlerinde bir yerdeki uçağın sesi.

"Denemek ister misin?" diye soruyor Jacob'a.

Arazi aracını sürmekten bahsediyor. Bunu daha önce de teklif etti. Jacob onu hayal kırıklığına uğratıp yanaşmadı niyeyse.

"Denesene," diyor István. "İstemiyor musun?"

"Tamam," diyor Jacob pek de heves etmeden.

"Hadi," diyor István. "Çok eğlenceli."

Yer değiştiriyorlar, şimdi Jacob önde gidonu tutuyor, István arkasında oturuyor.

István aracın nasıl çalıştığını anlatıyor. 300 cc otomatik Polaris bu, küçük olan. Bir de István'ın ara ara yalnızken kullandığı daha güçlü, manuel Yamaha var – Helen Jacob'ı ona bindirmesine izin vermiyor. Çok tehlikeli olduğunu söylüyor.

Babasının talimatlarına uyan Jacob anahtarı çeviriyor, sonra START düğmesine basıyor.

"Güzel," diyor István. "Şimdi debriyaj kolunu çek."

"Hangisi?"

"Göstermiştim ya."

"Bu mu?"

"Evet."

Jacob'ın sol eli debriyaj kolunu sıkıyor çekinerek.

"Daha sert," diyor István. "Merak etme. Bir şey olmaz."

Çocuk kolu daha sert sıkıyor ve motorun sesi hafiften değişiyor.

"İşte böyle," diyor István. "Şimdi Yavaş'a geçir."

"Tamam."

István vitesi işaret ediyor. Vitesin beş kademesi var – Park, Ters, Boş, Yavaş ve Hızlı.

Jacob kolu tutup Yavaş'a getiriyor.

"Tamam," diyor István. "Şimdi debriyajı bırak."

Jacob kolu bırakınca araç bir anda ileri atılıyor, István oğlunun gerildiğini hissediyor.

"Bir şey yok," diyor, güler gibi.

"Tamam."

"Gayet iyi gidiyorsun," diyor István.

"Tamam," diyor yine Jacob.

Bir süre yürüme hızından birazcık hızlı gidiyorlar.

Sonra István, "Biraz gaz ver," diyor. "Çok az."

Jacob gaz kolunu çeviriyor.

Motor bir anda kükrüyor ve araç ileri fırlıyor. Sonra tekrar yavaşlıyor.

"İşte bu. Biraz daha," diyor István.

Jacob gaza yeniden asılıyor, bu kez daha güçlü, araç hızını biraz artırıp sabitleniyor.

"Çok güzel," diyor István motorun gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek. "Düz tut."

Saatte on beş kilometre hızla gidiyorlar hâlâ.

"Fren konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye soruyor István.

"Evet," diyor Jacob.

"Ne dedim?"

"Her zaman önce arka tekerlerden başla?"

"Doğru," diyor István. "Tamam. Dene hadi."

Araç şimdi arkasında ağır bir römork çekiyor sanki.

"Önleri de ekle," diyor István.

Jacob ön freni biraz fazla sert sıkıyor, araç durduğunda ikisi de öne savruluyor.

"Güzel," diyor István. "Gayet iyiydi."

"Öyle mi?"

"Tabii. İyi iş çıkardın."

Ama bu kadarı Jacob'a yetmiş gibi görünüyor, István ertesi gün tekrar denemesi için teşvik ettiğinde istemediğini söylüyor.

István bunu Helen'a anlatıyor.

Helen, "Merakı yoksa yoktur," diyor.

"Niye ama?"

"Bilmem. Yok işte.

"Olması lazım."

Kadın gülüyor. "Nedenmiş o?" diyor.

Canı sıkkın görünüyor.

Helen hep ona kıyasla daha sosyal biri olduğundan, karantinanın yalnızlığını ve yalıtılmışlığını daha ağır yaşadığını düşünüyor István.

Arkadaşlarıyla Skype'ta, Zoom'da filan "buluşarak" çok vakit geçiriyor. Bazen birlikte "parti" bile yapıyorlar – her biri kendi şahsi şarap şişesiyle fiziksel olarak yalnız, diğerleri bilgisayar ekranında.

O böyle şeyler yapmıyor.

Birkaç günde bir Jacob'la birlikte Messenger'da annesiyle görüntülü konuşuyor. Annesi karantina başladığında Budapeşte'deydi, orada mahsur kaldı şimdi.

"Nasılsın?" diye soruyor annesi Jacob'a.

"İyi," diyor çocuk.

"Neler yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bilmem," diye geçiştiriyor çocuk.

"Biliyorsundur."

İç çekip, "Takılıyorum işte," diyor.

"Bugün ne yaptın?" diye soruyor kadın.

"Bugün mü?"

"Evet."

Jacob'ın bunu düşünmesi gerekiyor.

Her zamanki gibi arama bitmeden gidiyor, István'la annesi görüşmeyi yalnız başlarına bitiriyor.

"Sen nasılsın?" diye soruyor annesi.

"İyi işte," diyor.

"Ya Helen?"

"O da iyi."

Jacob'dan bahsediyorlar.

"O iyi mi?" diye soruyor kadın.

"Evet," diyor István.

"Yalnız hissetmiyor mu?"

"Umarım hissetmiyordur."

Eylül

Okul zamanı.

Yazın sonu.

Yapraklar dökülmeye başlıyor. Önce kestane ağaçlarından, sonra çınarlardan.

Battersea Park'ın asfalt yollarında birikiyorlar.

Ayot St. Peter'da da birikiyorlar, patikalarda, çimenlerde ve tenis kortunda. Bay Szymanski korttakileri temizlemek için yaprak üfleme makinesini kullanıyor.

István salı sabahı tıraş olurken makinenin sesini duyuyor.

Karantina bitti ama bugünlerde yapacak çok işi yok. Battersea'deki ofise neredeyse hiç uğramıyor. O işlere ilgisini kaybetti gibi. Rainham projesi fiyaskoyla sonuçlandığından beri, bir de üstüne yılın büyük kısmı her yer kapalıyken, pek bir hareket olmuyor zaten. Bu yüzden bu sonbaharın bir kısmını Londra'da, bir kısmını Ayot St. Peter'da geçiriyor. Jacob okula gittiği için Helen hafta içleri çoğunlukla Londra'da kalıyor. István'ın da orada olduğu bir sabah, kahvaltı ettikleri sırada dadı gelip Jacob'ın kendisini iyi hissetmediğini söylüyor.

"Nesi varmış?" diye soruyor Helen.

"İyi hissetmediğini söylüyor."

"Ne demek yani bu?"

"Ben de tam anlamadım," diyor dadı.

Durumla bizzat Helen'ın ilgilenmesini istediği belli, Helen mesajı alıp masadan kalkıyor, iki kadın birlikte çıkıyorlar.

István La Marzocco marka makinede kendine bir kahve daha yapıyor.

Sonra oturup telefonunda bir şeylere bakıyor, Helen on dakika sonra dönüyor.

"İyi mi?" diye soruyor ona.

"Bugün evde kalacak," diyor Helen.

"Ya?"

Kadın kafa sallıyor.

"Niye ki? Ateşi mi var?"

"Sanmıyorum."

"Sorun ne o zaman?" diye soruyor.

"Kendini yüzde yüz iyi hissetmiyormuş işte," diyor Helen.

"Yüzde yüz iyi hissetmiyor muymuş?"

"Evet."

"Ne demek ki bu?"

Kadın cevap vermiyor.

Telefonda şimdi, şoför Samuel'le konuşuyor. "Alo, Sam?" diyor. "Jacob bugün okula gitmeyecek."

István kalkıp üçüncü kata çıktığında Helen, Samuel'la konuşmaya devam ediyor hâlâ.

Jacob uyuyor filan değil.

Elinde bir kitapla yatakta oturuyor. Denizcilik tarihiyle ilgili resimli bir kitap gibi bir şey. Bugünlerde hep o kitaba bakıyor.

"Selam," diyor István.

Jacob belki sesini bitkin çıkarma çabasıyla, "Merhaba," diyor.

"İyi hissetmiyor musun?" diye soruyor István.

Jacob başını iki yana sallamakla yetiniyor.

"Neyin var?"

Jacob omuz silkiyor.

"Miden filan mı bulanıyor yoksa?"

"Hayır midem bulanmıyor."

István elini çocuğun alnına koyuyor. Belki birazcık sıcak ama abartılacak bir yanı yok.

"Neyin var peki?"

"İyi hissetmiyorum," diyor Jacob.

"Kitap okuyabilecek kadar iyisin ama," diye dikkat çekiyor István.

Jacob kitabı elinden bırakıyor. "Değilim aslında."

"Değil misin?"

Çocuk kafasını iki yana sallıyor.

"İyi hissetmiyorsan uyumalısın," diyor István.

"Tamam."

István çocuğu alnından öptükten sonra ışığı kapatıp çıkıyor.

"Bana iyi göründü," diyor Helen'a.

Helen küvette.

István ayaklı küvetin kenarına ilişmiş.

Ayrı ayrı uyudukları bir dönemdeler, István, Helen'ı bir iki aydır böyle çıplak görmedi.

Kapıya vurup girmek için izin istedi, Helen de girebileceğini söyledi. "Bence okula gitmeli," diyor.

"İstemiyor," diyor Helen.

"İstemediğini ben de biliyorum."

"Bugün evde kalabileceğini söyledim."

"Niye ki?"

Kadın iç çekiyor.

"Mesele ne?" diye soruyor István, birden bir mesele olduğunun ayırdına vardı.

"Okulda bir çocuk var," diyor Helen.

"Ee?"

"Jacob'a pek iyi davranmıyor."

"Ne demek iyi davranmıyor?"

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," diyor. "Ama Jacob ondan korkuyor."

"Korkuyor mu?"

"Evet."

"Kim bu çocuk?"

"Adı Toby."

"Öğretmenlerin haberi var mı?"

"Jacob'ın sınıf öğretmeniyle konuştum."

"Sonuç?"

"Toby'yle konuşmayı önerdi."

"Ee?"

"Ben belki bunu şimdilik yapmasa daha iyi olacağını söyledim."

"Niye ki?"

"Jacob'ın bu meseleyi araya öğretmenler girmeden kendi başına çözmesini tercih ederim."

István ayağa kalkıp pencereye dönüyor.

"Öğretmenin Toby'yle konuşmasının uzun vadede faydalı olacağından emin değilim."

"Kim bu Toby denen velet?" diye soruyor István pencereden dışarı bakmaya devam ederek.

"Çocuğun teki işte."

"Sen tanıyor musun?"

"Simaen," diyor Helen.

"Nasıl bir tip?"

"Bilmem. Normal görünüyor."

"Ailesini tanıyor musun?"

"Annesini görüyorum bazen."

"O nasıl bir tip?"

"Bilmem. Ne fark eder ki?"

István bir süre bir şey söylemiyor.

Aslında yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkında.

Helen doğru söylüyor – böyle bir durumda işleri daha beter bir hâle getirmeden eyleme geçebilecek tek kişi Jacob.

Sorun, Jacob'ın geçtiği eylemin evde kalabilmek için hasta numarası yapmak olmasında.

"Durum düzelmezse öğretmeniyle bir daha konuşurum, o da Toby'yle ya da ailesiyle konuşur."

István hâlâ pencerenin önünde, dışarı bakıyor.

"Tamam," diyor.

Ertesi gün Jacob'ı okula kendisi götürüyor. Köprüden geçip diğer taraftaki sokakları yürüyorlar, Jacob sırtına Star Wars

çantasını takmış, öbür çantayı, içinde spor kıyafetleri olanı István taşıyor.

Okul kırmızı tuğladan, Gotik taklidi bir havası var. Muntazam bir şekilde kırpılmış çalı çitlerle ayrılıyor sokaktan.

Girişte, "Hadi bakalım, günün güzel geçsin," diyor. Sesinin normal ve neşeli çıkması için çaba gösteriyor. Ama girişin önündeki kaldırımda dururlarken Jacob'ın ne hissettiğini sezmeye çalışıyor ve bu esnada elinde olmadan ona endişeli bakışlar atıyor, Jacob da bunu muhtemelen seziyor. Yüzü alışılmadık bir şekilde ifadesiz görünüyor, hiçbir şey belli etmek istemiyor gibi.

István eğilip çocuğu saçlarından öpüyor.

"Görüşürüz," diyor.

Jacob elini babasının koluna koyuyor bir an, sonra içeri giriyor.

"Hey!" diye bağırıyor István. "Spor çantanı unuttun."

Jacob gülmeye çalışırken çarpılan yüzüyle içinde spor kıyafetleri olan ağzı büzgülü bez çantayı almak için geri dönüyor alelacele – çantanın içinde bez ayakkabıları, şortu ve ceketinin önündekiyle aynı okul logolu tişörtü var.

István çantayı uzatıyor. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

Söylemesi bunu daha mümkün kılabilirmiş gibi, "Günün güzel geçsin," diyor István yine, sonra girişin sivri kemerinden gözden kaybolana dek çocuğu izliyor.

Sonra dönüp gidiyor.

Sessiz sokaklardan nehre doğru yürüyor.

Oğlunun bir şeyden korktuğu, bir şekilde acı çektiği ve kendisinin bu konuda hiçbir şey yapamayacağı düşüncesiyle başa çıkmak ona çok zor geliyor.

Bunu düşünmek çok acı veriyor.

Dün Jacob'la bu durum hakkında konuşmayı düşündü.

Ama konuşmamaya karar verdi.

Helen, Jacob'ın onun bilmesini istemediğini söylediği için değil sadece.

Konuşmanın meseleyi olduğundan daha büyük gösterebileceğini düşündü.

Belki, diye düşünüyor, o kadar da büyük bir mesele değildir

O kadar da büyük bir mesele olmadığını düşünmek istiyor

Öyle ya da böyle, durumun kendiliğinden çözüleceğini umuyor.

Helen yarı yıl tatilinde Jacob'ı Venedik'e götürüyor. Çocuğun orayı görmesini istediğini söylüyor.

"Bunun için fazla küçük değil mi?" diye soruyor István.

"Fazla mı küçük?"

"Yani böyle şeylerden keyif almak için çok küçük değil mi?"

"Değil bence," diyor. Sonra, "Nasıl şeylerden?"

"Turistik gezilerden filan."

"Bence değil," diyor. "Bence hoşuna gidecek."

"Peki."

Beş günlüğüne gidip Gritti Palace'ta kalıyorlar.

Geri döndüklerinde Jacob'a, "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor István.

"Fena değildi," diyor Jacob.

"Sıkılmadın mı?"

"Bazen sıkıldım," diye kabul ediyor Jacob.

"Neler yaptınız?"

"Bir şeylere baktık."

"Nasıl şeylere?"

"Bilmem. Resimlere."

"Anlatsana biraz," diyor István.

Jacob'ın anlattıklarını dinleyince István onu her sabah otelden çıkıp görev bilinciyle Helen'ın peşinde dolanırken hayal ediyor.

"En çok ne hoşuna gitti?" diye soruyor.

Görünüşe göre, mekânın o sulu hâli hoşuna gitmiş. Hayatın her alanında ulaşımın su üzerinden yapılabilmesi. İki sağlık görevlisinin bir binadan sedyeyle insan çıkardığı, sonra sedyeyi su-ambulansı gibi bir şeye bindirdiği ve ambulansın sirenlerini filan açıp köprülerin altından hızla geçtiği bir olayı anlatıyor István'a.

Anlatış tarzından, bu olayı izlemekten keyif aldığı belli.

István çocuğa gülümsüyor.

Oraya ilk gittiğinde bu tür şeyleri görmenin onun da hoşuna gittiğini söylüyor.

"Sen ilk ne zaman gittin?" diye soruyor Jacob.

"Çok uzun zaman olmadı," diyor István. "On sene kadar önce."

Jacob'ın gözleri kocaman açılıyor. "On sene çok uzun değil mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyor István, gülümseyerek, "değil."

"Annemle mi gittiniz?"

"Evet."

Sessizlik oluyor, sonra "Bir de kalamar mürekkepli makarna yedik," diyor çocuk.

István bunun beklenmedikliğine gülüyor. "Ya?"

Jacob kafa sallıyor.

"İyi miydi bari?"

"Fena değildi," diyor Jacob.

"Ee," diyor István, "yarın okul başlıyor."

"Evet," diyor Jacob.

Fena görünmüyor.

Okulun başlayacağı fikri onu strese sokuyormuş gibi görünmüyor en azından ve bu, István'ı yüreklendiriyor.

Haftalar sonra bir akşam Helen, "Jacob hakkında konuşmamız lazım," diyor.

"Ne oldu?" diye soruyor István kendine biraz viski koyarken.

"Okul değiştirmek istiyor," diyor Helen.

"Ne?"

Helen tekrar ediyor, "Okul değiştirmek istiyor."

"Okul değiştirmek mi?"

"Evet."

"Niye ki?"

"O okulda mutlu değil."

"Ne demek mutlu değil?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"O durum hâlâ devam ediyor mu?"

"Tabii ki ediyor."

"Niye tabii ki?"

"Hâlâ böyle bir sorun var," diyor Helen, István'ın ne demek istediğini anlamış gibi.

"Yine şu Toby denen çocuk mu?"

"Evet. Annesiyle konuşmaya çalıştım."

"Ee?"

"Oğlunun asla böyle bir şey yapmayacağını söyledi. Ben de, Maalesef bu doğru değil, dedim. Ben öyle deyince biraz kafayı yedi."

Helen Toby'nin annesiyle konuşmaya yönelik başarısızlıkla sonuçlanan ikinci teşebbüsünü anlatırken István yumruk yapıp ağzının hemen önünde tuttuğu eline bakıyor.

Dışarıdan bakınca bir şey düşünüyormuş gibi görünüyor olabilir.

Aslında düşünmüyor.

Zihninde bir tür boşluk var.

"Okul değiştirmesi gereken kişi Toby denen o çocuk," diyor nihayet.

"Ama böyle bir şey olmayacak," diyor Helen.

"Niye ki?"

"Olmayacak işte."

"Jacob'ın başka bir okula gitmesini istemiyorum."

Böyle deyince Helen iç geçiriyor, "Bu tavrı takınacağını biliyordum," diyor.

István ona bakıyor. Kadın neredeyse kızgın görünüyor. "Hangi tavrı?"

"Engel olmaya çalışıyorsun işte."

"Sence okul değiştirmeli mi yani?"

"Evet," diyor Helen. "Niye değiştirmesin ki? Madem orada mutlu değil."

"Niye mi değiştirmesin?" diye soruyor István duyduklarına inanamıyormuş gibi.

"Evet," diyor Helen.

"Niye değiştirmesin biliyor musun? Çünkü bu... onlara teslim olmak demek olur."

Helen tıslar gibi bir ses çıkarıyor.

"Öyle değil mi?" diye bilmek istiyor István.

"Bununla ne kastediyorsun ki?"

"Neyle?"

"Teslim olmakla."

István cevap vermek yerine, "Ya yeni okulda da aynı şey olursa?" diye soruyor.

"Olmaz."

"Bunu bilemezsin. Ya olursa?"

"Ona o zaman bakarız."

"Başka bir okula gitmesini istemiyorum."

"Mutsuz olsun mu istiyorsun?"

"Siktir git," diyor István.

"Yok artık."

"Mutsuz olmasını istemediğimi biliyorsun."

"Senin derdin ne anlamıyorum," diyor Helen.

"Benim derdim, Jacob'ın şu anda olduğu okuldan sürülmesini istememem."

"Lütfen bana bağırma," diyor Helen. Sonra, "Ayrıca bunun sürülmekle alakası yok."

"Tabii ki var."

"Bence bu biraz tuhaf bir bakış açısı."

"Niyeymiş?"

"Öyle çünkü."

"Ama bu resmen sürülmek," diyor István.

Helen'a düşündüklerini açıklamaya çalışıyor. Jacob şimdi, bu şartlar altında okuldan ayrılırsa, böyle bir şeyin yaşandığı gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacak daima. "Sence bu özgüvenine iyi gelecek mi?"

"Bence olduğu yerde kalması özgüvenine iyi gelmeyecek asıl," diyor Helen.

"Bu konuda bir şey yaparsa öyle olmaz."

Daha fazla bir şey söylemeyince, "Ne gibi? Dişini mi sıksın?" diye soruyor Helen alay eder gibi.

István alayı duymazdan geliyor. "Evet," diyor. "Öyle bir şey."

"Sen ciddi misin? Oğluna bunu mu reva görüyorsun gerçekten?"

"Neyi?"

"Öylece durup tahammül etsin mi istiyorsun?"

"Kendini savunsun istiyorum ben," diyor István. "Bunu sen de istemez misin?"

"Tabii ki isterim."

"Ee?"

Helen öyle bir iç çekiyor ki István onu kendi tarafına çekmiş olabileceğini düşünüyor. Ama sonra, "Bence o noktayı çoktan geçtik," diyor kadın. "Çok gözü korkmuş durumda." István sessizliğini bozmayınca ekliyor, "Okula gitmekten ödü kopuyor."

"Ödü mü kopuyor."

"Evet."

"Ben öyle bir şey görmedim.

"Ama öyle."

"Kaç kez okula götürdüm onu," diyor István. "Öyle bir şey görmedim."

"Çünkü görmek istemiyorsun," diyor Helen.

Bu o kadar bariz bir şekilde doğru ki István hemen cevap vermiyor.

"Görmek istemiyorsun," diye tekrar ediyor Helen.

Ama gördü aslında.

Ya da görür gibi oldu.

Uzun bir sessizlik oluyor.

Dışarının karanlığında yağmur yağıyor olabilir. Pencerelerden fısıltımsı bir ses geliyor.

"Onunla konuşmak istiyorum," diyor István en sonunda.

"Ne konuşacaksın?"

"Her şeyi olduğu gibi konuşacağım."

"Peki," diyor kadın.

"Evet, konuşacağım."

Helen kafa sallıyor.

"İyi o zaman," diyor István.

Kol saatine bakıyor, saat on bir olmak üzere.

Olanlardan sonra nasıl uyuyacağını bilmiyor.

Xanax almam gerebilir, diye düşünüyor.

Bunu yapmayalı uzun zaman oldu.

Yarın günlerden cumartesi, hafta sonu Jacob'la konuşmak için iyi bir fırsat olabilir gibi geliyor. Ona ne diyeceğini düşünüyor. Ne diyeceğini bilmek kolay olsaydı şimdiye kadar çoktan konuşmuş olurdu. Bunları düşünürken odada dolanıyor, geniş halıların üzerinde, lambaların altına düşen ışık birikintilerinin arasında yürüyor usul usul, tam kapının kolunu tutmuşken, "Lütfen bu gece benimle yat," diyor Helen.

Karanlıkta uzanıp yağmuru dinliyorlar. Uzun zamandır ilk kez seviştiler. Helen'ın odasındalar. Burada olmak güzel. Sevişmeyi kolaylaştırıyor bir şekilde. Sonrasında, ki István başta

sevişeceklerine pek ihtimal vermedi ama sonra seviştiler, şefkatli, sessiz ve bildik bir sevişmeydi, István açık pencereden gelen yağmurun sesini dinlerken uykuya kolayca dalıyor.

Daha sonra uyandığında ses kesilmiş. Sessizlikten başka şey duyulmuyor. Öyle sessiz ki István, Helen hâlâ orada, yatakta bir yerde mi, ondan bile emin olamıyor.

Yarı uykulu, önce elini, sonra ayağını uzatıyor yoklamak için.

Ayak Helen'ı buluyor.

Bir kısmını buluyor.

Hangi kısım olduğundan emin değil.

Pencereden ılık bir hava esiyor, bir de ışık gibi bir şey geliyor, en azından daha seyrek bir karanlık, etrafındaki koca odanın uzamını tam olarak görünür değilse de elle tutulur kılan bir şey.

Uykuya dalarken Helen'ın Thomas'la ilgili bir şeyler dediğini hatırlıyor şimdi.

Sadece Jacob için değil, Thomas için de endişelendiğini söyledi.

István'ın duymak istediği son şeydi bu, cevap vermedi.

Onun yerine ayağa kalkıp pençelerden birini açtı, yağmurun sesini içeri aldı.

Helen, Thomas hakkında konuşmaya devam ederken, sesi karanlıkta mırıldanır gibi, István pencerenin önünde durmuş yağmura bakıyordu. Ya da bakmıyordu. Dinliyordu. Görünür değildi çünkü. Güvenlik kameralarının kırmızı noktaları hariç karanlıktı bahçe.

Helen, Thomas'ı görmüştü.

Anlattığı şey buydu.

Yaklaşık iki yıldır görüşmüyorlardı, oğlan ondan kaçıyordu.

Şimdi onu gördüğünü söylüyordu Helen, birkaç hafta önce.

Sabah gözlerini açıp duvarda Monet'nin yağlı boya eskizini görüyor. Helen'a ilk kocasının hediyesi bu. Beşinci evlilik yıldönümleri için mi ne. Basit bir kumsal manzarası eskizi, toplasan yirmi otuz fırça darbesi, yaklaşık bir A4 sayfası büyüklüğünde. Yine de Monet; Karl Nyman altı haneli bir meblağ ödemiştir muhtemelen. Yatağın yanındaki duvarda, epey süslü bir çerçeve içinde, István gözlerini açınca ilk onu görüyor.

Kadının yatağında yalnız şimdi.

Kalktığını fark etmedi.

Gece yağmur durduktan sonra epey uzunca bir süre zihnine üşüşen anılardan huzursuz bir hâlde sessizlikte uzandı, sonra pencerelerde ışık vurmaya başlamışken nihayet yeniden uykuya daldı ve birkaç dakika öncesine kadar bir daha uyanmadı.

Saat dokuz olmalı, daha bile geç olabilir.

Dışarıda güneş parlıyor, oda epey aydınlık, István küçük Monet'ye bakıyor görmeden ve Thomas'la ilgili o şeyleri rüyasında mı gördü acaba diye düşünüyor.

Uyuşturucu problemi varmış şimdi de.

Bir aşırı doz vakasından sonra Mathilde onu Priory'ye yatırmış.

Helen birkaç hafta önce ziyaretine gittiğinde Thomas onu görmek istemediğini söyleyip geri yollamış.

Rüyasında mı gördü bunları?

Öyle olduğunu sanmıyor.

Monet'ye bakıyor. Gri bir göğün altında bej kumsal. Kumsalda bazı figürler, figürlerin bazılarının elinde güneş şemsiyeleri var.

Tabloya bakarken bahçeden gelen sesleri duyuyor – dadının soru soran keskin sesi, aynı soruyu iki kez soruyor, ikisinde de tam tamına aynı tonla, ve kısa bir aradan sonra Jacob'ın bezgin sesi.

Sesler István'ı şimdiye çekiyor.

Cumartesi sabahı olduğu gerçeğine.

Jacob'la bugün konuşması gerektiğine.

Doğruluyor, o doğrulurken başka bir ses duyuluyor – Helen'ın süitindeki duşun sesi.

Duşta demek.

Muhtemelen yataktan az önce çıktı o da.

Odada dolanıp önceki gece bıraktığı yerden kıyafetlerini topluyor, bir dakika sonra çıktığında duş sesi gelmeye devam ediyor hâlâ.

Nihayet Jacob'ın kapısını tıklattığında saat öğleden sonra dört olmak üzere.

"Nasılsın?" diye soruyor çocuğa.

Jacob masasında oturmuş dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyor. "İyi," diyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Minecraft oynuyorum."

"Hım."

Başında dikilip ekrana bakıyor.

"Ne zamandır oynuyorsun?" diye soruyor.

Jacob omuz silkiyor.

"Öğle yemeğinden beri mi?"

"Olabilir."

"Bence artık kapasan iyi olur."

Jacob'ın ekran süresinin günde iki saatle sınırlı olması gerekiyor.

Çocuk iç geçirip oyunu kapatıyor.

"Parkta yürüyüş yapmak ister misin?" diye soruyor István, çocuk oyunu kapatırken.

"Yok."

"Hava çok güzel."

"İstemiyorum."

"Ne yapacaksın peki?"

Jacob omuz silkiyor.

Masasında oturuyor hâlâ, ölü bilgisayar ekranının başında.

István da hâlâ arkasında duruyor.

"Annen okul değiştirmek istediğini söyledi," diyor.

Bir sonraki cümlesine dair hiçbir planı olmadan söylüyor bunu. "Doğru mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyor Jacob.

"Hayır mı?"

Jacob başını iki yana sallıyor.

"Annen öyle dedi. Sen ona böyle söylemedin mi?"

"Öyle demedim."

"Ne dedin?" Sessizlik oluyor. İkisinin de bu işten keyif almadığı çok belli. "Okulda mutlu olmadığını söylemiş olabilir misin?" diye soruyor István.

Jacob bunu inkâr etmiyor.

Omuz silker gibi yapıyor yine.

Bu konuşmanın yapılıyor olması, yapılması gerekmesi István'ı birden çok üzüyor. "Annen diğer çocuklardan bazılarıyla sıkıntı yaşadığını söyledi. Ya da bir tanesiyle."

"Sıkıntı derken ne kastediyorsun?"

"Bilmem." Yine sessizlik oluyor. "Doğru mu bu?"

Jacob masasındaki bir noktaya bakıyor gözlerini ayırmadan.

István ona yardımcı olmaya çalışıyor. "Annen o çocuğun adının Toby olduğunu söyledi."

Jacob boş boş bakmaya devam ediyor.

"Benimle konuşabilirsin," diyor István.

"İstemiyorum."

"Niye ki?"

"İstemiyorum işte."

"Annenle konuşuyorsun ama." Bir sessizlik daha oluyor. "Ona söylediklerini bana anlatmasından rahatsız oldun mu?"

"Hayır."

"Bana okul değiştirmek istediğini söyledi."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama annen bana öyle söyledi."

Kısa bir süre sonra, "Okul değiştirmek isteyip istemediğimi o sordu," diyor Jacob.

"Anladım." Jacob'ın telefonu bildirim gibi bir şey geldiği için ötüyor. İkisi de aldırmıyor. István, "Sen ne dedin peki?" diyor.

"Bilmiyorum dedim."

"Bilmiyor musun?"

"Evet."

"Yani okul değiştirmek istiyor da olabilirsin?"

"Olabilir."

"Niye peki? Şu Toby yüzünden mi?"

Jacob hiçbir şey söylemiyor.

István oğlunun yatağına oturuyor.

Yine uzun bir sessizlik oluyor, bu esnada Jacob'ın telefonu yine ötüyor.

István ne diyeceğini bilemiyor. Kendini çaresiz hissediyor.

Oğluyla arasında bir boşluk açılmış gibi geliyor. Bir sene öncesine kadar Jacob'ın onunla konuşmayacağı hiçbir konu yoktu, şimdi konuşmak istemediği çok belli oysa.

"Toby ne yapıyor sana? Anlatmak ister misin? İyi davranmıyor mu mesela?"

István, Toby'yi simaen tanıyor artık. Normal tipli bir çocuk. Jacob'tan birazcık kısa bile olabilir.

"Sana zarar veriyor mu? Fiziksel olarak yani?"

"Tam öyle değil."

"Değil mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

Jacob bir şey demiyor.

"Ne yapıyor o zaman?" diye soruyor István.

"Bilmiyorum."

"Çirkin şeyler mi söylüyor?"

Jacob yine cevap vermiyor.

"Ondan korkuyor musun?"

Bir sessizlik daha, István bu sessizliği evet olarak kabul ediyor.

"Neden korkuyorsun ondan?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyor Jacob yine uzun bir sessizlikten sonra.

Artık hafiften içi acıyan István, "Ne zaman başladı bu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyor Jacob.

"Hep var mıydı?"

"Nasıl yani?"

"Sen okula başladığından beri var mıydı bu çocuk?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Jacob kafa sallıyor.

"Ne zaman geldi peki?" diye soruyor István.

"Geçen sene."

"Geçen sene mi?"

"Evet."

"Başka çocuklar da ondan korkuyor mu?"

"Bazen."

"Onlar da başka okula gitmek istiyor mu?"

Yine sessizlik oluyor.

"Kendini savunman çok önemli," diyor István.

"Biliyorum."

"Hayatta çok önemli bir şey bu."

"Biliyorum."

"İnsanların seni itip kakmasına izin vermemelisin."

"Biliyorum."

"Bunun her zaman çok kolay olmadığının farkındayım."

Jacob yıl sonunda hâlâ okul değiştirmek istiyor olursa yeni bir okul bakmaya karar veriyorlar.

"Olabilir," diye katılıyor István.

Tarladaki kestirme yoldan geçiyorlar, eve vardıklarında botları çamurdan ağır.

İngiltere'de okulların 8 Mart Pazartesi günü yeniden açılacağı duyuruluyor.

Bir haftadan birazcık daha uzun bir süre sonra.

Ayın yedisine kadar Ayot'ta kalmaya karar veriyorlar çünkü pek çok bakımdan karantina hâlâ devam ediyor.

Jacob'ın okula dönmek için sabırsızlanmadığı belli.

Bu konuda pek konuşmuyorlar.

Hassas bir konu.

Londra'ya dönmelerine bir gün kala Helen oturup çocukla bu konudaki hislerini konuşmaya çalışıyor.

Çocuk pek bir şey söylemiyor.

Helen'la István bundan bahsediyorlar daha sonra.

Oğlunun okula dönmekten korkuyor olabileceği István'a acı veriyor.

Çocuk okula dönmüyor.

Cuma günü Helen Waitrose'dan bir şeyler almak için Welwyn Garden City'ye giderken çocuğu da yanında götürüyor ve Homerswood Lane'den dönerlerken bir kaza oluyor. Yola bir tilki fırlıyor, Helen tilkiye çarpmamak için direksiyonu kırıyor ve karşı taraftan gelen kamyonetin yoluna çıkıyor.

Böyle bir şey olduğunda ne yapacağını bilemiyorsun

Şok öyle büyük

Bir sandalyeye çöküp kalıyor

Bütün gece o sandalyede öylece oturuyor

István'nın orada olduğunu fark etmiyorlar.

Bir iki dakika onları izliyor, sonra gidiyor.

Ocak ayının berbat geçen o ilk bir iki haftasında Jacob kendi başına yürüyüşler yapıyor ara sıra. Dışına çıkmasına izin yok ama mülkleri tek seferde bir iki saat gözden kaybolmasına yetecek kadar büyük zaten.

Yine böyle bir yürüyüşten döndüğünde güney cephede elektronik sigarasını içen István'la karşılaşıyor.

"Merhaba," diyor István.

Jacob onu gördüğüne sevinmişe benzemiyor. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, tabii bu soğuktan da olabilir sadece.

"Biz de nereye kaybolduğunu merak etmiştik," diyor.

"Yürüdüm biraz."

"Peki. Montunun altında bir şey mi var?"

"Hayır," diyor Jacob.

Ama montunun altında bir şey olduğu çok belli, István çocuğun neden yalan söylediğini merak ediyor. "E var işte," diyor.

Jacob bir şey söylemiyor.

Daha çok kızarıyor, telaşlanmış görünüyor.

"Ne o?" diye soruyor István çocuğun ceketinin altındaki şeyi kastederek.

"Hiç."

"Hiç mi?"

Jacob yandan yandan kaçmaya çalışıyor gibi.

"Ne o?" diye soruyor István gülümseyerek.

Jacob'ın her ne saklıyorsa onu göstermesini beklercesine elini uzatıyor.

Ama Jacob dönüp koşmaya başlıyor.

"Hey!" diye bağırıyor István, başta kıpırdayamayacak kadar şaşırıyor.

Jacob'ın ne saklıyor olabileceğine akıl erdiremeyen ve endişelenmeye başlayan István da peşinden koşmaya başlıyor.

Jacob koruya doğru gidiyor. Montunun altındaki her ne ise o düşmesin diye biraz sarsak koşuyor.

István oğlunu böyle kovalamayı birden çok saçma buluyor, güney bahçenin ıslak çimlerinde duruyor.

Jacob korunun sınırına vardı. Arkasına bakmadan ağaçların arasına dalıyor ve István çocuğun bir şey fırlattığını görüyor. Ne olduğunu anlamak zor. Neredeyse hiç yaprağı kalmamış ağaçların arasında bir an için parlıyor. Jacob koşmaya devam ediyor – elindeki her neyse onu fırlatırken durmadı, hatta yavaşlamadı bile. Koşarken fırlattı, gölgelere karıştı şimdi de.

Bütün bunlara ne anlam vereceğini bilemeyen ve yaşananlardan ötürü bir nevi hayal kırıklığına uğrayan István, Jacob'ın fırlattığı şeyi bulmak gibi belli belirsiz bir niyetle koruya doğru yürüyor. Vakit akşamüstü, alacakaranlık çöktü bile. István'ın nefesi hemen önünde asılı kalıyor. Karga sesleri eşliğinde ağaçların arasında biten böğürtlen ve bodur çobanpüskülü çalılarına bakıyor.

Aradığı şeyin yerini saptamak şaşırtıcı ölçüde zor çıkıyor, sonra tam vazgeçeceği sırada, güney bahçenin çimlerinde dönüş yoluna geçmişken aradığını buluveriyor.

Bu bir dergi. Açık havada epey uzun bir zaman kaldığı belli – ön kapağı gün ışığından solmuş, bütün sayfalar defalarca ıslanıp kurumuş gibi sert ve dalga dalga. István bunun erotik bir dergi olduğunu görüyor hemen. Çıplak kadınlar. Ağaçların altında cılızlaşan ışıkta sayfaları karıştırıyor. Derginin hâlinden Jacob'ın bunu arazide, muhtemelen koruda ya da çiftçi yolunun yanındaki çitlerde bulduğu belli.

István dergiyi ne yapacağını bilemiyor şimdi. Bulduğu yerde mi bıraksa yoksa atıp kurtulsa mı tamamen?

Jacob'la bu konuda konuşmalı mı ondan da emin değil.

Akşamın ilerleyen saatlerinde olup bitenleri anlattığında Helen çok şaşırmış görünüyor.

"Yani sence?.." diyor.

"Bence ne?"

"Sence şey yapıyor mudur?.."

"Ney yapıyor mudur?" diye üsteliyor István.

"Biliyorsun işte."

"Mastürbasyon mu?"

"Evet."

"Yok, sanmıyorum."

"Yani daha on yaşında," diyor Helen.

"Evet."

"Sen kaç yaşındaydın başladığında?.." diye soruyor, sesi endişeli.

"Mastürbasyon yapmaya mı?"

"Evet."

István omuz silkiyor. "On iki, on üç," diyor.

Helen hâlâ sıkıntılı görünüyor.

"Yapmıyordur eminim," diyor István.

"O zaman niye?.." Helen sorusunu tamamlamakta güçlük çekiyor yine.

"Ne niye?"

"O dergi niye ilgisini çekiyor?"

"Merak etmiştir," diyor István. "Niye merak ettiğini kendisi de anlamamıştır muhtemelen."

"Konuşacak mısın onunla?"

"Ne diyeceğim ki?"

"Bilmem."

"Utandığı çok belliydi," diyor István. "Daha fazla utandırmak istemem."

Jacob'ın olaydan yaklaşık yarım saat sonra, hava eni konu kararğında ortaya çıkışını anlatıyor Helen'a.

O sırada kendisinin de bu konuda bir şey söyleyip söylememeyi düşündüğünü söylüyor.

Jacob'ın hâlinden István'ın bir şey dememesini istediği belliydi.

Ama hiçbir şey olmamış gibi de davranamazlardı tabii, István dergiyi bulmamış numarası yapıp meseleyi çok da büyütmemeye çalışarak, "Ne saklıyordun öyle?" diye sordu.

"Hiç," dedi Jacob.

"Bana söylemek istemiyor musun?"

"İstemiyorum."

"Emin misin?"

"Evet."

"Peki."

Bu konuşma süresince Jacob, István'ın yüzüne doğru dürüst bakmadı hiç.

István'ı üzdü bu.

Akşamın büyük kısmını bunu düşünerek geçirdi.

Bir de o yaştaki ya da çok az daha büyükkenki kendi hayatını düşünerek.

On bir, on iki, on üç yaşlarındaki hallerini.

Bedeninin istediği şaşkınlık verici yeni şeyleri ve bedeni bunları istediğinde reddedememesini düşünerek.

O dönemde rüyaları bile kendi fizikselliğiyle, fiziksel bedeniyle, bedenine olup bitenlerle ilgiliydi. Göğsünde ilk ince tüyler belirdiği sıralar rüyasında tam oradan kalın kalın grafit çubuklara benzeyen siyah şeylerin fışkırdığını gördüğünü hatırlıyor, korkmuş ve iğrenmiş bir hâlde uyandığını hatırlıyor.

Bu yeni filizlenen fizikselliğin tamamı insanın içinde bir sır gibi saklanıyor, oysa dünyaya bilfiil sunduğun yüzey de bu, dolayısıyla saçma sapan bir şekilde açıkta kalıyorsun, dünya senin hakkında her şeyi mi biliyor, yoksa aslında hiçbir şey bilmiyor mu emin olamıyorsun çünkü yaşadığın bu deneyim-

lerin evrensel mi, yoksa sadece sana mı özgü olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok.

Belki de bedeninle tamamen özdeş olmadığını, tam olarak aynı şey olmadan aynı uzamı paylaştığını, çünkü bir yaşının bedeninin dönüşümüne yetişemediğini, bu dönüşüm karşısında âdeta dışarıdan bir gözlemci gibi şaşırdığını, bu yüzden de artık bedeninle o vakte dek olduğu gibi bir hissetmediğini ilk kez o yaşta anlar gibi oluyorsun, diye düşünüyor István, bedeninden sanki kendinden bir nebze ayrı bir şeymiş gibi konuşmak mantıklı gelmeye başlıyor, hem de beden her ne istiyorsa bunu ondan esirgeme konusunda her zamankinden çok daha güçsüzken. Gerçi başlarda beden ne zaman ne istiyorsa bunu ondan esirgemek için bir sebep de göremiyor insan. Tıpkı iki arkadaşıyla birlikte, ikisinden birinin evinde porno film izleyip sonunda birlikte mastürbasyon yaptıkları o öğleden sonra olduğu gibi. Kaseti taktıklarında böyle bir şey planlamamışlardı. Ama belli ki sonra hepsi yapmak istemişti bunu, öyleyse neden yapmasınlardı? Başka bir yoğunluğu, tuhaf bir dayanılmazlığı olsa da herhangi bir haz gibiydi bu da. Durumun kendine has davranış kuralları olabileceği akıllarına gelmemişti henüz.

Bu olay yaşandığında on iki yaşında filandılar herhalde. Jacob'dan bir ya da iki yaş da büyük. Sonraki bir iki yıl içinde o gün yaptıkları şey bir daha akıllarına getirmek istemeyecekleri kadar garip ve utanç verici bir şeye dönüşmüştü bile. Böyle bir şey gerçekten yaşandı mı hissi vardı içlerinde. Yalnızca bir iki sene içinde öyle bir şey yapmak, o deneyimi öyle masum bir şekilde paylaşmak, diğerlerinden farksız bir hazmış gibi davranmak aklaya hayale sığmaz bir hâl aldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Helen.

"Hiç," diye cevap veriyor.

Küçük bir kadeh viski ve Kindle'ıyla mutfakta oturuyor.

Jacob da orada, resim yapıyor.

Bir süredir resim yapmaya devam ediyor, dışarıda yağmur yağıyor bu esnada.

Jacob masada, István ise Aga marka kuzinenin yanındaki eski ve yeşil Chesterfield koltukta oturuyor.

Ara ara Jacob'dan yana bakıyor, çocuğun kendini yaptığı şeye ne kadar mutlu bir şekilde kaptırdığını görünce bir şey demiyor.

Sonunda, otuz yıllık Macallan'dan küçük bir kadeh daha almak üzere dolaba yürürken, "Ne çiziyorsun?" diyor.

Jacob duraksıyor.

István ne çizdiğini görebilsin diye elini çekiyor.

Çizdiği her ne ise şaşırtıcı ölçüde detaylı ve karmaşık.

"Ne bu tam olarak?" diye soruyor István, daha yakından bakmak için eğiliyor.

Yol yerine kanalları olan bir şehre benziyor – fütüristik bir Venedik gibi. En azından Venedik'ten esinlendiği kesin.

István resmin bu kadar iyi düşünülmüş, böyle ustalık ve incelikle çizilmiş olması karşısında hafiften hayranlık duyuyor.

İncelerken viskisinden bir yudum alıyor.

"Ben acıktım," diyor Jacob.

"Tamam," diyor István. "Yiyecek bir şey ister misin?"

"Evet," diyor Jacob.

"Ne mesela?"

"Bilmem."

István kadehini uzun meşe masanın köşesine koyup buzdolabını açıyor.

"Yumurta?" diye öneride bulunuyor."

"Olur," diyor Jacob.

István çocuğa yumurtasını nasıl istediğini soruyor.

"Fark etmez," diyor çocuk resmine dönerek.

"Çırpılmış?"

"Olur?"

"Kaç tane?"

Jacob durup uzunca düşündükten sonra iki diyor.

"Akşam yemeğin gibi düşün," diyor István çatalla yumurtaları çırparken.

"Peki."

"Yanına kızarmış ekmek ister misin?"

"Olur."

"Salata?"

"İstemem teşekkürler."

"Biraz salata da yemeni istiyorum."

"Peki."

István yumurta yaparken Jacob çizimi üzerinde çalışmaya devam ediyor.

Ayaklarında Hunter botları, üstlerinde şişme montları, ikisi birlikte yürüyüşlere çıkıyor.

Köye kadar yürüyorlar. Şimdi başarılı bir televizyon yapımcısının oturduğu eski papaz evinin ışıkları açık. Helen yapımcıyı tanıyordu sanki.

Dönüş yolunda yağmur serpiştirmeye başlıyor, köpek almaktan bahsediyorlar yine.

Yıllardır ara ara düşündükleri bir şey bu.

Bu bahar almaya karar veriyorlar.

Kahverengi bir Labrador muhtemelen.

Bir süre isim olasılıkları üzerine konuşuyorlar, yürürlerken donuk havada kendini gösteriyor nefesleri.

Jacob Kurt'u öneriyor.

"Kurt mu?" diye soruyor István şaşkın şaşkın.

"Evet."

"Ya?"

"Bence bir köpek için güzel bir isim," diyor Jacob.

"Olabilir," diye katılıyor István.

Tarladaki kestirme yoldan geçiyorlar, eve vardıklarında botları çamurdan ağır.

İngiltere'de okulların 8 Mart Pazartesi günü yeniden açılacağı duyuruluyor.

Bir haftadan birazcık daha uzun bir süre sonra.

Ayın yedisine kadar Ayot'ta kalmaya karar veriyorlar çünkü pek çok bakımdan karantina hâlâ devam ediyor.

Jacob'ın okula dönmek için sabırsızlanmadığı belli.

Bu konuda pek konuşmuyorlar.

Hassas bir konu.

Londra'ya dönmelerine bir gün kala Helen oturup çocukla bu konudaki hislerini konuşmaya çalışıyor.

Çocuk pek bir şey söylemiyor.

Helen'la István bundan bahsediyorlar daha sonra.

Oğlunun okula dönmekten korkuyor olabileceği István'a acı veriyor.

Çocuk okula dönmüyor.

Cuma günü Helen Waitrose'dan bir şeyler almak için Welwyn Garden City'ye giderken çocuğu da yanında götürüyor ve Homerswood Lane'den dönerlerken bir kaza oluyor. Yola bir tilki fırlıyor, Helen tilkiye çarpmamak için direksiyonu kırıyor ve karşı taraftan gelen kamyonetin yoluna çıkıyor.

Böyle bir şey olduğunda ne yapacağını bilemiyorsun
Şok öyle büyük
Bir sandalyeye çöküp kalıyor
Bütün gece o sandalyede öylece oturuyor

9

Arabayla Cambridge'deki hastaneye gidiyor. Yirmi dakika otoyol, sonra dar yollar. Yolculuk toplam bir saat sürüyor.

Foxton'la Harston arasında arabayı kenara çekip yol kenarındaki ağaçların arasına işiyor.

Otuz kilometre önce otoyoldan çıktığından beri ihtiyaç duyuyordu buna.

İşeyip çükünü bir ağacın gövdesine doğru sallarken arkasından iki üç araç geçiyor. Fermuarını çekiyor. Bulutlar parlıyor gökyüzünde. Bir hendekten kompost kokusu geliyor, çürümenin tatlı kokusu.

Bentley'ye oturuyor yeniden, arabanın içi boş içecek kutularıyla, benzinlik fişleriyle dolu, yola çıkarken omzunun üstünden arkaya bakıyor.

Harston'dan hemen sonra Cambridge'in banliyöleri başlıyor, ondan da kısa bir süre sonra hastaneye varıyor.

"Karımı görmeye geldim," diyor resepsiyondaki kadına.

Kadın adını soruyor, sonra içeri buyur edip beklemesini rica ediyor.

Avlu gibi bir alandalar. Burası özel bir hastane. Bir süs havuzu şırıl şırıl sesler çıkarırken oturup ellerine bakıyor.

Bir iki dakika sonra yanına bir doktor geliyor. Bu doktoru tanımıyor sanki. Mart ve nisan aylarında muhatap olduğu kişi bu değil ama telefonda konuşmuş olabilirler.

Doktor ona buraya en son ne zaman geldiğini soruyor.

Cevap verirken uzun zamandır gelmediği için mahcubiyet duyuyor.

Doktor hâlden anlar bir şekilde gülümsüyor, onu anladığını söylüyor. Ondan çok daha genç bu kadın.

"Durumu nasıl?" diye soruyor István.

"Aynı sayılır," diyor doktor.

Onu başka yere taşımışlar. Geçen seferki odada değil. Hemşirelerden biri István'a şimdi kaldığı odayı gösteriyor, sonra onu orada bırakıp kapıyı arkasından kapıyor.

Yatağın yanına oturuyor.

Solunum cihazı çok ses çıkarıyor. Cihaz, ağzındaki şu saydam plastik şeye bağlı. Bir de burnuna ve koluna giren daha küçük tüpler var.

Doktorun dediği gibi, durumu bir aydan uzun bir süre önce son geldiğinde nasılsa öyle. Onu bu hâle soktuklarından beri aynı.

Onu neden bu hâle soktuklarını tam anlayamıyor. Kafatasındaki basınçla ilgili bir şeymiş. Hayatını kurtarmak için bunu yapmaları gerekmiş.

Şimdi bir şey bekliyorlar. Ne beklediklerini tam bilmiyor. Doktorlardan biri Michael Schumacher'ın başına ne geldiğini bilip bilmediğini sordu, bildiğini söylediğinde doktor şimdi de benzer bir durum yaşandığını söyledi.

"Ne demek yani bu?" diye sordu István.

Neyi beklediklerini doktor o zaman söyledi.

O zaman da tam anlamadı.

"Peki ne zaman olacak bu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi doktor. "Üzülerek söylemeliyim ki belki de hiçbir zaman."

Buraya gelip de onu böyle gördüğü son sefer deneyimlediği şeyi deneyimliyor yine, uçsuz bucaksız bir yalnızlık hissi.

Acısını paylaşabileceği yegâne insanın o olduğunu düşünüyor. En azından çektiği acının büyüklüğünü bir tek o anlardı, o da aynı şeyi hissediyor olurdu çünkü.

Oysa o mart günü neler olduğundan haberi bile yok.

Alt kattaki kanepede sabahın çok erken saatlerinin gri ışığına uyanıyor.

Bir ara annesinin yukarı çıkıp yatağına yatmasını söylediğini hayal meyal hatırlıyor, o da öyle iyi olduğunu söyledi.

Şimdi başı feci ağrıyor.

Feci bir baş ağrısı ve müthiş bir susuzluk.

Zar zor mutfağa gidip musluktan su içiyor.

Fırın saatinin kırmızı rakamları ona sabahın beşi olduğunu söylüyor.

Bir an için kusacak gibi oluyor.

Bekliyor.

Hiçbir şey olmuyor, ter basıyor yalnızca.

Kendiliğinden bir şey olmayınca parmaklarını boğazına sokmayı düşünüyor.

Sokmuyor.

Bir süre öylece dikiliyor, boş lavaboya bakıyor.

Bunu yapmaya bir son vereceğini düşünüyor her gün. Böyle sürüp gideceğini hiç düşünmemişti, her gün gözünü açtığında duracağı günün o gün olduğundan emin.

Ama akşam olduğunda başka bir şey yapmak çok zor geliyor.

Başka bir şey yapmanın anlamı yokmuş gibi geliyor.

İçmemenin bir anlamı yokmuş gibi.

Hem kendini neye saklıyor ki?

Genellikle bu düşünceyle ya da bir benzeriyle, ilk içkisini içiyor.

Sarhoşken bütün bunların tam da gerçek olmadığı hissi çö-

rekleniyor ve bu his iyi geliyor. Bu da olmasa günün büyük kısmı boyunca ne yapardı bilmiyor.

Annesinin de acı çektiğini biliyor. Kadın gözle görülür bir şekilde yaşlandı. István bir gün annesinin artık yaşlı bir kadın gibi göründüğünü fark ediyor.

Kadın mülkün idaresini üstlenmiş gibi. István bir öğleden sonra tuhaf, saydam bir hisle uyanıp da annesini kütüphanedeki uzun masada, önünde açık bir bilgisayarla hesap çizelgelerine ve belgelere dalmış hâlde bulunca, ona iyi geliyor herhalde, diye düşünüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kapıdan.

Annesi başını kaldırıp ona bakmadan neyle uğraştığını söylüyor –kira sözleşmesi ya da sigorta poliçesi gibi bir şey– ve István dinlemeyi ânında bırakıyor.

Gözlerini açtığında bir yabancı başını eğmiş ona bakıyor.

"Sen de kimsin?" diye soruyor yabancıya.

"Doktor," diyor adam.

István'ın annesi de orada, biraz uzakta duruyor.

István'ın odasındalar.

Günün hangi vaktinde olduklarından emin değil.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Sen ne hatırlıyorsun?" diyor doktor bir iki saniye sonra.

István düşünüyor.

Sonra dışarı çıkıp yağmurda yürüdüğünü hatırlıyor.

Yağmur yağıyordu.

Dışarı çıkıp yağmurda yürüdü o da.

Bunu söylediğinde doktor kafa sallıyor.

Annesi orada durup endişeli görünüyor.

Biri daha var, kapıya daha yakın. Kızılımsı saçlı, uzun boylu bir kadın. Bayan Szymanski olabilir.

"Başka ne hatırlıyorsun?" diye soruyor doktor.

Yağmurdan üstünün başının sırılsıklam olduğunu ve ıslak kıyafetlerinin soğuk ve ağır geldiğini hatırlıyor.

Hâlâ yağmur yağıyor mu diye merak ediyor.

Pencereye bakıyor.

Yağmıyor gibi.

Perdeler neredeyse tamamen çekili olduğu için emin olmak zor.

Odadaki ışık loş.

"Bilmiyorum," diyor.

"Düştün," diyor annesi.

"Düştüm mü?"

"Evet," diyor annesi.

Doktor kafa sallıyor.

István yattığı yerden bakınca doktorun burnunun içini görüyor.

Başının acıdan zonkladığını fark ediyor.

"Ne zaman? Nerede?" diyor.

Annesi açıklamaya girişip onu Yunan tapınağının basamaklarında bulduklarını, muhtemelen ıslak ve kaygan basamaklarda kayıp düştüğünü ve kafasını ya basamaklara ya da tapınağın sütunlarına vurduğunu söylüyor.

István'ın buna dair hiçbir anısı yok.

Sıfır.

Islak kıyafetleri hatırlıyor.

Sonra da oradaydı işte, tepesinde dikilen doktora bakıyordu.

"Dönmeyince seni aramaya çıktık," diyor annesi.

Sabah sekiz civarı kendi odasının penceresinden István'ı güney çimlere doğru yürürken gördüğünü söylüyor.

İki saat sonra hâlâ hiç ses çıkmayınca Szymankilerle birlikte onu aramaya çıkmışlar.

Hâlâ yağmur yağıyormuş o esnada, şemsiyelerini almışlar.

Onu Bayan Szymanki bulmuş.

"Şimdi saat kaç?" diye soruyor István.

"Öğleden sonra iki," diyor doktor.

Bunu saatine filan bakmadan söylüyor.

Yılın aylarını aralıktan başlayarak geriye doğru saymasını istiyor.

"Aralık," diyor István bunu neden yapması gerektiğini anlayamadan. Odaklanmaya çalışıyor ama bu baş ağrısını daha da şiddetlendiriyor. Başının her yerinde küt bir ağrı var, bir de yüzeye yakın tek bir yerde daha keskin, yoğun bir ağrı. "Aralık. Kasım. Ekim. Eylül," diyor. Durup düşünmesi gerekiyor. "Ağustos. Temmuz. Haziran. Mayıs. Nisan. Mart. Şubat. Ocak."

Doktor memnun görünüyor.

István'a başbakanın kim olduğunu soruyor.

István cevap veriyor.

Doktor gülümseyip nasıl hissettiğiyle alakalı bir iki soru daha soruyor, başı ağrıyor mu, midesi bulanıyor mu?

István başının ağrıdığını söylüyor.

Doktor gözlerine ışık tuttuktan sonra István'a beyin sarsıntısı geçirdiğini, günün kalanında yataktan çıkmaması ve birkaç gün kendini yormaması gerektiğini söylüyor. Baş ağrısı yirmi dört saatten fazla sürerse, başı dönerse ya da midesi bulanırsa doktora haber vermeli.

"Peki," diyor István.

"İçki de içmemesi gerek," diyor annesi bir süredir bu noktaya dikkat çekmeyi bekliyormuş gibi.

"Tabii," diye ona katılıyor doktor dostça bir gülümsemeyle.

Sonra gidiyor.

István'ın annesi ve Bayan Szymanski de onunla çıkıyor.

Bayan Szymanski yirmi dakika sonra elinde bir çay tepsisiyle geri dönüyor.

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor.

"İyi," diyor István.

Kadın daha sonra gelip István'ın başındaki sargıyı değiştireceğini söylüyor – doktor nasıl yapılacağını açıklamış.

István başında sargı olduğunun farkında değildi.

"Peki," diyor.

Normalliğin kendini dayatışında korkunç bir yan var. O yazın yaşanmak için ısrar edişinde. Kestane ağaçlarının çiçeğe durup Wimbledon turnuvasının gerçekleşmesinde korkunç bir yan var.

Annesi araziden, ilgilenilmesi gereken muhtelif ufak tefek işlerden ve ayrıca Nyman vakıf fonuyla ilgili daha büyük meselelerden bahsediyor.

Annesi, Heath'le, Londra'daki şu avukatla konuşmuş. Ona oğlu işin başına geçene kadar bunlarla kendisinin ilgileneceğini söylemiş.

Heath başta emin olamamış. Bunları István'ın ağzından duymak istemiş. Bunun üzerine István adamı arayıp işlerle bir süre annesinin ilgileneceğini söyledi. Heath de bunu resmiyete dökmek için imzalaması gereken bir şey gönderdi.

Annesi belgelere erişim kazandığından beri vakıfta neler olduğunu inceleyerek çok fazla zaman geçiriyor.

Birtakım düzenlemeler yapıyor. István'a bunları, fondan gelen geliri mümkün olduğunca artırmaya çalıştığını anlatıyor.

István pek ilgili görünmüyor, bir süre sonra annesi iç geçirip bir seneden kısa bir süre içinde hepsinin Thomas'a kalacağını söylüyor.

"Bunu durdurmanın bir yolu var mı?" diye soruyor István ona.

"Hayır," diyor kadın. "Ölmediği müddetçe yok."

Annesi Stevenage'daki şu Baptist kilisesine gitmeye başladı.

Bir pazar István'a onunla gelmesini teklif ediyor.

"Ne kaybedersin ki?" diyor.

István'ın kaybedecek bir şeyi varmış gibi görünmüyor.

Kilise Stevenage'ın sessiz sakin bir kısmında, kırmızı tuğlalı mütevazı bir bina.

Arabayı park edecek bir yer bulup içeri giriyorlar.

İçeride bir yenileme çalışması yapıldığı belli. Mekân çok aydınlık ve ferah. Dekore edilmemiş beyaz alanlar. Dayanıklı gri halı. Geleneksel bir kiliseden çok bir konferans merkezini andırıyor. Kalıptan çıkma plastik sandalyelerde, kot ve tişört giymiş bir adamın konuştuğu kürsüye dönük oturuyorlar. Kürsünün yanında bir bateri takımı ve elektronik piyano var. Kilisede olduklarını ele veren tek şey duvardaki sade ve ahşap haç.

İlk hafta orada oturuyor sadece, tişörtlü adam Kutsal Kitap'tan bahsederken söylediklerinin çoğunu dinlemiyor bile.

İkinci hafta –annesi onu kendisine eşlik etmesi için tekrar ikna ettiğinde– konuşulanların bir kısmına kulak veriyor.

Üçüncü hafta ilahilerin bir kısmına eşlik bile ediyor.

Kelimeleri mırıldanırken neler döndüğünü anlıyor sonra.

Oğlunun hâlâ var olduğuna –sadece anılarda değil, gerçek bir anlamda hâlâ var olduğuna– ve başına gelen şeyin hiçbir anlamı olmayan münferit bir olay değil, daha büyük bir planın ya da şemanın bir parçası olduğuna inanmak istiyor çaresizce.

Bu insanların inandığı şey bunu mümkün kılıyor sanki. Annesini buraya çeken şeyin de bu ya da böyle bir şey olduğunu tahmin ediyor. Kadının buraya neden geldiğini, bunun ona nasıl yardım edebileceğini anlıyor.

Öte yandan, birkaç hafta sonra kendisine bir yardımı olmayacağını da anlıyor.

Söylenenlerin doğru olmadığını biliyor, sorun bu.

Oğlunun hâlâ var olduğunu inanmak istiyor, buna inanma arzusu, bunu mümkün kılmak için inanması gereken diğer

her şeye inanmasına yetecek neredeyse ama yetmiyor. Bunların gerçek olmadığını bilen yanı da üstesinden gelemeyeceği kadar güçlü.

Kısa bir süre sonra yeniden içmeye başlıyor. Bazen sarhoşken Jacob'la gelecekte tekrar bir araya geleceklermiş gibi bir hisse kapılıyor. Öteki dünyada tekrar buluşacaklarını düşünüyor filan değil. Öyle bir şey olmayacağını biliyor. Bir araya gelmelerinden bahsedilebilecek tek bir bağlam var, o da bir gün István'ın da cansız maddeye dönüşecek olması ve bazen sarhoş olduğunda bu fikir tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geliyor.

Bayan Szymanki'ye anlatıyor bunu.

Kadın üzgün üzgün bakıyor. "Böyle düşünmemelisiniz," diyor.

István omuz silkiyor.

"Ölmek istediğinizi mi söylüyorsunuz yani?" diye soruyor kadın.

"Bilmiyorum," diyor István.

Şu sıralar epey konuşuyorlar.

Muhtemelen yazın beyin sarsıntısından iyileştiği ilk demlerinde başladı bu konuşmalar.

"Ya sen?" diye soruyor István ona bir gün.

"Ne olmuş bana?"

"Sen nasılsın?"

Kadın buna gülüyor.

"Neden gülüyorsun ki?"

Kadın omuz silkmekle yetiniyor. Ütü yapıyor.

István yine de bir şey demesini bekliyor.

"Bilmem," diyor kadın sonunda.

"Mutlu musun?" diye soruyor István.

"Pek değilim," diyor kadın.

"Değil misin?"

Kadın başını iki yana sallıyor.

"Niye değilsin?"

Kadın omuz silkiyor yine.

István uzatmıyor.

Kadının mutlu olup olmamasıyla ve sebebiyle ilgilenmiyor aslında.

Zaten kadın da bu konuda konuşmak istemiyor.

Birkaç gün sonra, "Bana neden mutsuz olduğumu sormuştunuz," diyor.

"Hi hı."

Kadın bulaşık makinesini boşaltıyor. Kocasıyla yıllardır bebek sahibi olmaya çalıştıklarını ama başaramadıklarını anlatırken işini yapmaya devam ediyor.

"Çok üzüldüm," diyor István.

"İşte," diyor kadın, "belki bu yüzdendir."

"Çok üzüldüm," diyor István bir sessizlikten sonra yine. "Tüp bebek denediniz mi?" diye soruyor.

"Tabii ki," diyor kadın.

"Anlıyorum."

"İşe yaramadı."

Bir süre daha bu konuda konuşuyorlar, en azından kadın konuşuyor.

Sonunda István dinlemeyi bırakıyor.

"Umurunuzda değil," diyor kadın.

"Tabii ki umurumda."

Kadın konuşmaya devam ediyor. Hayatının gidişatının onu hayal kırıklığına uğrattığını söylüyor.

"Niye ki?" diye soruyor István.

"İşte," diyor kadın.

"Eh," diyor István bu konuda yalnız olmadığını hatırlatır gibi.

Arazide yürüyüşe çıkıyorlar birlikte. Kadın kocasından bahsediyor. Kocasının onu anlamadığını, bu evliliğin daha fazla devam edip etmeyeceğinden emin olmadığını söylüyor.

"Devam etmesini istiyor musun?" diye soruyor István.

Kadın omuz silkmekle yetinince kocasını sevip sevmediğini soruyor.

"Bilmiyorum," diyor kadın. Sonra, "Sanırım ben başkasını seviyorum."

"Öyle mi?"

Kadın kafa sallıyor.

Yürümeyi bıraktılar, patikada dikiliyorlar.

"Kimmiş bu başkası?" diye soruyor István gülümseyerek.

"Sensin," diyor kadın.

István gülüyor, sebebi, kısmen, şaşkınlığı.

"Ne?" diyor kadın.

"Ne zamandır böyle bu?" diye soruyor István.

"Bilmiyorum," diyor kadın.

Birkaç gün sonra ilk kez sevişiyorlar. István bunu neden yaptığını tam bilmiyor. Bir şekilde iyi geleceğini düşünüyor.

Sonrasında kendinden biraz tiksiniyor.

Kadına pişman olduğunu söylüyor.

Bir iki gün sonra aynı şeyi bir kez daha yapıyorlar.

Ve ondan da birkaç gün sonra tekrar.

Sevişme esnasında bir tür kaçış gibi geliyor bu. Bir kopuş ve unutuş var orada, ayrıca, tatmin edici bir şekilde, şiddete benzer bir şey. Şiddetin de verebileceği bir şey veriyor sanki István'a, fiziksel ve yıkıcı bir şey, görünüşe göre buna ihtiyacı var.

Kadın onu sevdiğini söyleyip duruyor.

"Bunu söylemeyi bırak," diyor kadına.

"Ama doğru," diyor kadın.

"Hayır değil," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

O anda, dünyada her şeyden çok kadının orada olmamasını istiyor ve o sigarasını içer, kadın gözlerini silerken bir daha kadınla sevişmemeye yemin ediyor.

Ve birkaç gün sonra sevişiyor.

Bunu yapmasının sebebi sadece fiziksel ihtiyaç ve o kopuş ve unutuş anı değil diye düşünüyor. Asıl sebep kadınla bu münasebetlerinden sonra gelen o kendinden tiksinme hissinden zevk alması bir bakıma.

Kadından da nefret etmeye başlıyor, bundan da bir tür zevk alıyor.

Kadını incitmek de hoşuna gidiyor, duygusal olarak, hatta bazen fiziken de. István boynunu sıkarken, "Canımı acıtıyorsun," diyor kadın ve István kadının canını bilerek, kendi zevki için, en azından ona verdiği bir tür tatmin için yaktığını anlıyor.

Muhtemelen sandığı kadar iyi biri olmadığını düşünüyor.

Muhtemelen pek iyi biri değil.

Bunu kadına söylüyor. "Ben pek iyi biri değilim," diyor.

Kadın bunun doğru olmadığını söylüyor.

Söyleyiş tarzı István'ın içinde kadının canını daha çok acıtma isteği uyandırıyor.

Cambridge'de yerler ıslak yapraklarla sıvanmış. Hastanede yarım saatten az vakit geçiriyor ve onun da büyük kısmı boyunca öncekinden çok daha karamsar bir tablo çizen doktorla konuşuyor.

Sonra Bentley'ye biniyor, tam motoru çalıştıracakken hastane girişine siyah bir BMW'nin yanaştığını görüyor.

Kiralık bir limuzine benziyor bu, hastaneye ziyaretçi getirmiş, yolunun üstünde olduğu ve o oradayken gidemeyeceği için István içinden biri çıkana kadar gözlerini arabadan ayırmıyor.

Hastanenin önündeki park alanının diğer ucundan gördüğü arkası dönük şahıs başta az buçuk tanıdık geliyor. Genç bir adam bu, siyah giyinmiş. Güneş gözlüğü ve karman çorman sakalı kimliğini daha da gizliyor.

Şüpheye mahal yok ama.

Thomas bu.

Her ne kadar onu yalnızca limuzinden inip hastaneye girdiği bir iki saniye boyunca görse de, özellikle de hareketlerinden onun Thomas olduğundan emin oluyor.

István'ın emin olmasına kalmadan içeri girdi. Ama hiç şüphesi yok şimdi, István oğlan gözden kaybolduktan sonra uzunca bir süre arabanın içinde oturmaya devam ediyor.

Oğlan yaklaşık yarım saat sonra otomatik kapıdan dışarı adım atıp binadan çıkana, sonra da şoförüne az daha beklemesini işaret edene kadar öylece oturuyor.

Thomas önce bir sigara içmek istemiş belli ki, şoförü bu yüzden bekletmiş.

István onu neredeyse üç sene önceki Gagosian'daki o geceden beri görmemişti.

Thomas hastanenin içindeyken István o geceyi düşündü sürekli, şimdi sigara içişini izlerken de o geceyi düşünüyor hâlâ.

Oğlan sigarasını bitirince BMW'ye el ediyor, araba park yerinden ayrılıp oğlanın önünde duruyor.

Araba gidiyor, István kısa bir süre kıpırdamadan duruyor.

Derken, bir anda bir karara varmış gibi, motoru çalıştırıp arabanın peşine düşüyor, hastaneye çıkan Viktorya tarzı villaların olduğu ağaçlıklı sokak boyunca mesafesini koruyor.

Bir süre buna benzer başka sokaklardan geçiyorlar.

Otoyola vardıklarında István BMW'nin peşinden yan yola çıkıyor. Saatte yüz on kilometre hızla tahminince Londra'ya doğru yol alırken BMW'yi gözden kaçırmıyor.

Cambridge civarında dümdüz olan zemin mütevazı tepele-

re doğru eğim kazanıyor. Manzaranın büyük kısmı sürülmüş tarlalar. Orada burada tek tük ağaçlar.

Londra kendini hissettirmeden etraflarında cisimleşmeye başlıyor.

István şehre bu taraftan girmeye alışkın değil, nerede olduklarını kestiremiyor uzunca bir süre.

Sonra Ilford yakınlarında, eskiden yaşadığı North Circular'da olduklarını anlıyor bir anda. Wanstead Flats'te koştuktan sonra eve dönerken kullandığı yaya köprüsünün altından geçiyorlar hatta.

Ama bunu düşünecek vakti yok – trafik yoğun, BMW'yi gözden kaçırmamaya odaklanması gerek.

Otoyolda işi kolaydı.

Şimdi çok daha zor.

Her trafik ışığında aracı gözden kaybetme riski var.

İşin kötüsü, nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yok.

Wanstead'de peşlerinden gidiyor.

Hackney'de yola çıkan bir otobüs aralarına giriyor, sonraki bir iki dakika boyunca BMW'yi hepten gözden kaybediyor.

Ama orada hâlâ, çok uzaklaşmış değil.

Sonunda Islington'da bir yerde duruyor.

István BMW'yi geçmek zorunda kalıyor, biraz daha ileride yer bulup arabayı park ediyor.

Bahçeleri parmaklıkla çevrili bitişik nizam evlerin olduğu sakin bir sokaktalar.

Thomas'ın BMW'den inip evlerden birinin ziline basışını dikiz aynasından izliyor.

Thomas bir iki saniye geçmeden eve giriyor.

BMW hâlâ orada, beklemesi söylenmiş muhtemelen.

István da bekliyor.

Hava kararda kararacak artık. Gökyüzü üstlerinde canlı bir mavi.

Bir sigara yakıyor.

Bu iş saatlerce sürebilir.

Ama Thomas'ın yeniden boy göstermesi sadece dört beş dakika alıyor.

Londra'nın merkezine doğru yol alıyor, Euston Road'dan geçip Regent Street'e sapıyorlar. Piccadilly'de trafiğe takıldıktan sonra Hyde Park Corner'a vardıklarında alt geçidi kullanıyorlar. Yarım dakika kadar geçitin turuncu ışığında ve kulaklara hücum eden gürültüsünde kalıyorlar, sonra karanlık göğün altındalar yine, BMW sola dönmek için konumlanıyor.

István arayı açmak için bilerek yavaş dönüyor. BMW şimdi yaklaşık elli metre önünde.

BMW yeniden sola dönüyor, István da bir iki saniye sonra peşinden gidiyor, aracın bir sol daha yapıp çıkmaz tabelalı dar bir sokağa girdiğini kıl payı görüyor.

Hedefe geldiklerini düşünüp sokağa giriyor, çok ilerlemeden duruyor.

Durduğu yerden BMW'yi görebiliyor, hâlâ elli metre kadar önünde, o da sabit.

Çıkmaz sokak çok sessiz. Evlerin neredeyse tamamı karanlık. Sokağın ortalarındaki bar bile, bütün ışıkları açık olmasına rağmen, bu cuma gecesi açık değilmiş gibi tuhaf bir hareketsizlik içinde.

Thomas evlerden birine giriyor, bu esnada BMW dar sokakta dönmek için manevra yapıyor.

Bir iki saniye sonra István'ın yanından geçip sokaktan çıkıyor.

István arabada oturup kalıyor epey uzun bir süre.

Thomas'ın girdiği evde ışık yandı.

István oğlanın orada yalnız yaşayıp yaşamadığını merak ediyor – yalnız mı, yoksa içeride biri daha var mı?

Bentley'den inip tuğla ön cephesi koyu griye boyanmış iki

katlı evin önünde duruyor, ön kapının iki yanında saksı içinde küçük ağaçlar var.

Tam zili çalacakken kendini durduruyor.

Thomas'ın yalnız olup olmadığını bilmek istiyor sahiden.

Zemin katın pencerelerindeki perdeler tam çekili değil, István kaldırım taşlarından geçip yüzünü perdelerin arasındaki boşluğa yaklaştırıyor. Gördüğü odada az mobilya var. Minimal döşenmiş kiralık bir eve benziyor – bir kanepe, birkaç sandalye, hepsi bu. Duvarlar metal yapraklı tuhaf aydınlatma aksesuarları hariç boş.

Thomas üzerinde bir sabahlıkla belirip kanepeye oturduğunda István bunları idrak etmekle meşgul.

Başka kimseden iz yok.

Geri çekilip yukarıdaki pencerelere göz atıyor – karanlık hepsi.

Sokakta sağına soluna bakıyor – kimsecikler yok.

Zile basmadan önce perdelerin arasındaki bir karışlık aralıktan içeri bakıyor yine.

Thomas hâlâ kanepede oturuyor.

Bir şey yapıyor.

Ne yaptığı belli değil.

Çakmağın aleviyle kaşıkta bir şey ısıtıyor sanki.

Derken anlıyor István.

İlk kez Irak'ta gördü bunu, askerlerin bazıları alışkanlık edinmişti. Hem bulması kolaydı orada hem de ucuz.

Kendisi hiç denemedi. Bazıları tütün gibi içiyordu az az. Ama bir iki tanesi daha ileri gidip Thomas'ın şimdi yaptığı şeyi yapmaya başlamıştı. Thomas kaşığı önündeki cam sehpaya koydu, odadaki az sayıdaki eşyadan biri de bu. Kaşığın çanağındaki sıvıyı muhtemelen sabahlığının cebinden çıkardığı şırıngaya çekiyor şimdi.

Sonraki adım için sabahlığın kuşağını kullanıyor, kuşağı kolunun üst kısmına dolayıp sıkmak için ucunu dişleriy-

le çekiyor. Kuşağın ucu hâlâ ağzındayken ve başı kuşağı sıkı tutmak için tuhaf bir açıyla yana eğilmişken sol kolunun dirseğinin iç kısmını uyarıyor. Şırıngayı alıyor. Havaya kaldırıp üstünden sıvı fışkırıncaya kadar pistona hafifçe bastırıyor. Sonra bütün dikkatini koluna veriyor.

Dişleri sonunda kuşağı salıyor.

Arkasına yaslanıyor ve şırınga elinden kayıp düşüyor.

Uzunca bir süre kanepede yarı oturur, yarı uzanır hâlde kıpırdamadan duruyor. Gözlerini tavandaki bir şeye dikmiş gibi.

István pencerenin önünde durduğu yerden oğlanın ifadesiz yüzünü görebiliyor.

Bir iki dakika hayretler içinde baktıktan sonra bu yüzde biraz tuhaf bir şey olduğunu fark ediyor. İfadesizlikten öte bir şey – gözlerin ardında bir boşluk var.

Ve bir şey daha.

Dudaklarının rengi kararmış gibi. István başta bunu gerçekten görüyor mu, yoksa hayal mi ediyor emin olamıyor.

Bir dakika daha geçiyor, şimdi hiç şüphe yok.

Thomas'ın dudakları bariz bir şekilde mor.

István bunu Irak'ta da gördü, o zamandan beri birkaç kez de çalıştığı gece kulüplerinin tuvaletlerinde.

Ne demek olduğunu biliyor.

Thomas nefessiz kaldı.

Aldığı şeyi çok fazla almış.

István birden bunun bir kaza olup olmadığından emin olamıyor. Başta, ilk fark ettiği anda öyle olduğunu sanmıştı. Şimdi düşününce emin olamıyor.

Kazara da olabilir, kasten de, tam olarak ikisi de olmayabilir.

Her halükârda Thomas'ın ölmek üzere olduğu kesin.

Akciğerleri gerektiği gibi çalışmıyor. Oksijensiz kaldığı için ölmesi dakika meselesi.

István orada durup perdelerin arasındaki boşluktan onu izliyor.

Nasıl hissettiğinden emin değil.

Bir tür boşluk büyük ölçüde.

Belki bir dakika kadar sonra dönüp Bentley'ye yürüyor.

Kilidi açıp direksiyonun başına geçiyor.

Ne var ki bir şey motoru çalıştırıp gitmesini güçleştiriyor. bunu yapacağını sanıyordu oysa.

Orada öylece oturup ön camdan dar sokağa bakıyor.

Geçirdiği her dakikanın Thomas'ın o boş odada yalnız başına ölme ihtimalini artırdığının farkında.

Ve yine de orada oturuyor, gitmiyor ama ona yardım etmek için bir şey de yapmıyor, ön camdan sessiz sokağa bakıyor yalnızca, sokaktaki yegâne lamba kaldırım taşlarının, dökülen yaprakların ve park hâlindeki lüks arabaların üstüne loş bir ışık düşürüyor.

István bu şeylere bakmıyor.

Aklı başka yerde, uzaklarda.

Sigarasını yakarken elleri titriyor.

Telefonunu çıkardığında sigarasını yarılamış hâlde.

Sağlık görevlilerine aşağı yukarı doğruyu söylüyor. Thomas'ın eşinin oğlu olduğunu, onu görmeye gittiğini ve Thomas kapıyı açmayınca pencereden içeri bakıp olanları gördüğünü anlatıyor.

Sağlık görevlileri kapıyı zorlayıp açtıktan sonra Thomas'ı sedyeyle dışarı çıkarıyor.

"O?.." diyor István.

"Ölmemiş," diyor içlerinden biri.

István kafa sallıyor. Evin girişini bekleyen saksılardaki minyatür ağaçların başında duruyor.

Bu çıkmaz sokakta hayat varmış meğer – insanlar pencerelere ve kapılara çıkıp neler olup bittiğine bakıyor, sağlık görevlilerinin sedyeyi mavi ışıkları sessizce yanıp sönen ambulansa bindirmesini izliyor.

"Ama bir iki dakika geç kalınsaydı ölmüş olurdu," diyor sağlık görevlisi, István'a. "Burada olduğunuz için çok şanslı."

"Belki de," diyor István.

"Kesin öyle," diye üsteliyor sağlık görevlisi.

István ona Thomas'ı hangi hastaneye götürdüklerini soruyor.

"UCL," diyor adam. "Geliyor musunuz?" diye soruyor.

István başını iki yana sallıyor.

Ambulansın uzaklaşmasını izliyor.

Şimdi ne yapacağını düşünüyor.

Bu gece burada neler olduğundan emin değil.

Cheyne Walk'a vardığında yağmur yağmaya başlamış.

İlk katın misafir salonundaki kanepeye oturup annesini arıyor, Londra'da olduğunu, gece gelmeyeceğini söylüyor.

"Peki," diyor annesi.

Annesi Londra'da ne işi olduğunu sorup da István olanları anlatınca kadın uzun bir süre sessiz kalıyor.

"Orada mısın?" diye soruyor István sonunda.

"Evet," diyor kadın. "Buradayım."

Ama başka bir şey demiyor.

István yukarı kattaki odasında üstünü çıkarıp yatağa uzanıyor.

Aç olmaması enteresan. Hastane ziyareti için Cambridge'e gitmeden önce Ayot St. Peter'da yediği öğle yemeğinden beri ağzına lokma koymadı.

Pencereyi açıp sigara yakıyor.

Yağmur durmuş bile. Karanlıkta ağaçlardan damlayan suyun sesi duyuluyor bir tek. Bu gece neler olduğunu düşünüyor tekrar. İçinde çok mühim bir şey olmuş gibi bir his var, ne olduğundan emin değil sadece.

Sabah University College Hospital'a gidiyor, Thomas'ın bilincinin hâlâ kapalı olduğunu söylüyorlar. Onu görmek istiyorsa ertesi gün tekrar gelmesini öneriyorlar.

Ama ertesi gün tekrar geldiğinde Thomas'ın orada olmadığını öğreniyor.

"Nerede peki?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Hemşire oğlanın başka, özel bir hastaneye geçtiğini söylüyor.

"Uyandı öyleyse?" diye soruyor István. "Neler olduğunu biliyor mu?"

"Neler olduğunu mu?" diye soruyor hemşire.

"Buraya nasıl geldiğini biliyor mu yani?"

"Ee, onu babasının bulduğunu söyledik..."

"Babasının mı?

"Evet."

"Onu ben buldum," diyor István.

"Evet," diyor hemşire.

"Ben babası değilim ki."

"Peki," diyor hemşire. Sıkıntılı bir an oluyor. "Kimi kastettiğimizi anlamış gibiydi."

"Nerede şimdi?" diye soruyor István. "Hangi hastanede?"

Hemşire başta söylemek istemiyor, István'ın Thomas'ın babası olmadığını biliyor artık.

Ama sonunda István kadını ikna ediyor.

Londra'nın hemen dışında bir yer.

Arabayla gidiyor, banliyölerden geçiyor güz yağmurunun altında.

Resepsiyonda Thomas'ın orada yattığını doğruluyorlar.

Kim olduğunu açıkladıktan sonra, "Onu görebilir miyim?" diye soruyor István.

István'ın geldiğini Thomas'a haber vermesi için birini gönderiyorlar.

Gönderdikleri kişi bir iki dakika sonra dönüyor.

"Kusura bakmayın," diyor István'a. "Sizi görmek istemiyor."

10

"Demek İngiltere'de çalıştınız?" diye soruyor István'ın CV'sine bakan müdür.

"Evet."

"Niçin geri döndünüz?"

"Ailevi sebepler," diyor István.

Adam bu cevaptan tatmin olmuşa benziyor, en azından bu konuda başka bir şey sormuyor.

İngiltere'de ne tür işler yaptığını bilmek istiyor.

István güvenlik şoförü olduğunu söylüyor, gece kulüplerinde ve başka yerlerde kapıda çalıştığını ekliyor.

Adam şimdi neden böyle –gece kulüplerinde kapı beklemek gibi– bir iş aramadığını sorunca István sebebinin büyük ölçüde çalışma saatleri olduğunu söylüyor.

"Ayrıca," diyor, "daha genç işi bunlar."

István yaşlarındaki mağaza müdürü hâlden anlar gibi başını sallıyor.

CV'ye bakıyor tekrar. "Peki son on iki sene?.." diyor.

CV'nin son on iki sene konusunda pek net olmadığı doğru. "Serbest meslek," yazıyor sadece.

"Kendi işimi yapıyordum," diye açıklıyor István.

Adam daha fazla şey bilmek istiyor.

István ona konaklama sektöründe olduğunu, Covid sırasında battığını söylüyor.

"Ya?"

István kafa sallıyor.

Bütün bunları mağazanın güvenlik şefiyle konuştu zaten.

Güvenlik şefi de, mağaza müdürü de tam ikna olmamış gibi görünüyor.

Mesele yaşı değil.

Bir sürü ileri yaşlı insan bu gibi işler yapıyor.

Başka bir şey.

István'da bir acayiplik var diye düşünüyorlar sanki, tam oturmayan bir şey.

Öte yandan ikisinin de belirttiği gibi bu günlerde kalifiye eleman eksiği çekiyorlar ve nihayetinde István'ı işe alıyorlar.

Mağaza kentin başlıca alışveriş merkezindeki Media Markt. Ya dokuzdan altıya ya da öğlenden dokuza kadar çalışıyor. Bazen biri hasta olup izin aldığında ya da başka bir iş bulup bu işi aniden bıraktığında dokuzdan dokuza tam vardiya yapmasını istiyorlar, fazladan üç saat karşılığında çift mesai ücreti alıyor. Bunu istediklerinde genellikle kabul ediyor.

Beyaz tişört, üzerine de siyah yelek gibi bir şey giyiyor, kulağında kulaklık, beline taktığı bir telsizi var.

Güvenlik ekibi olarak beş kişiler. En yaşlıları István ama yaş farkı çok değil. Bir tek ekibin başı Béla ondan epey genç. Otuzlarında. Yanları kazılı, üstü uzun saç tıraşı kusursuz. Daha dün berbere gitmiş gibi görünüyor her zaman. İşini çok ciddiye alıyor ve "stratejiden" ve "performanstan" bahsettiği ekip toplantıları düzenliyor.

Daha yaşlı olanlar dinliyor numarası yapıyor.

İşin aslı, çoğunlukla yapacak pek bir şey yok.

Ya ön tarafta, kapıda duruyor ya da içeride ekrana bakıyorsunuz. O esnada görev başında olan iki kişi bunları sırayla yapıyor. Ayakta durmanıza rağmen önde olmak daha kolay bir bakıma. Ekran başındaysanız uzun süre boyunca dikkati korumak daha çok zorluyor.

Yaklaşık iki saatte bir on dakika mola veriliyor. István genellikle sigara içmek için yürüyen merdivenle alışveriş merkezinin çatısına çıkıyor. Çatı otopark aynı zamanda. Yürüyen merdiven cam bir kulübede duruyor, kulübenin içinde otopark ücretini ödediğiniz makine var. István sigarasını içmek için sakin bir köşe bulmaya çalışıyor. Vardiyayı yarılayınca da sandviçlerini yiyor.

İş çıkışı eve çoğunlukla yürüyor.

Yağmur yağıyorsa otobüse biniyor.

Ama çoğunlukla yürüyor.

Rayların üstünden geçen bir yaya köprüsü var, ardından tepenin zor fark edilir eğimiyle toplu konutlara varan sıradan sokaklardaki uzun yürüyüşü başlıyor.

Annesi akşam yemeğini hazırlamış oluyor genelde.

Girişte ayakkabılarını çıkarırken annesinin sofrayı kurduğunu duyuyor.

"Nasıl geçti günün?" diye soruyor kadın.

István oturuyor, eliyle saçlarını düzeltip yemekte ne olduğuna bakıyor – tavuk pane olabilir, yanında pirinç lapası ve yeşil salata mesela.

"İyi," diyor.

Yemekten sonra bulaşığı István yıkıyor. Çok vakit almıyor bu, işi bittiğinde annesi televizyonu açmış oluyor.

Kanepede annesinin yanına oturuyor, The Apprentice'in ya da The Voice'un Macar versiyonunu filan izliyorlar.

Saat on civarında, haberlerin henüz başlayacağı sırada István annesine yatacağını söylüyor.

"Tamam," diyor kadın. "İyi uykular."

Tuhaf kokan tuvalette ayakta işiyor ve sonra ayrı bir bölme olan küçük banyodaki lavaboda dişlerini fırçalıyor.

Bir yıl kadar önce uyku haplarına bağımlı oldu. Uyumakta zorlanıyordu, doktor da ilaç yazdı. Ama artık atlattı sayılır.

Günün bu vakti bir şeyin eksik olduğuna dair belli belirsiz bir hisse kapılıyor yalnızca.

İç çamaşırına kadar soyunuyor, pencereden sarkıp sessiz konutları seyrederek günün son sigarasını içiyor.

Annesi hâlâ televizyon izliyor, televizyonun sesi duvardan geçip kulaklarına geliyor yatağında uzanır, lambanın ışığının tavana çizdiği desenleri izlerken.

Yaklaşık bir yıl sonra bir köpek almanın hoş bir fikir olabileceğini düşünüyor. Kurt adında kahverengi bir Labrador mesela. Bu Jacob'ın fikriydi tabii. Aslında köpek olayı olduğu gibi Jacob'ın fikri. István bunun tamamen farkında.

Pazar günleri kurulan pazarda yavru köpek satıyorlar, pazar yeri annesinin evine uzak değil. Gittiğinde saat henüz sabahın sekizi olmasına rağmen yüzlerce insan var. Hava kızartma kokuyor, hoparlörlerden duyurular yapılıyor. Siyasi partiler bir kenarda stant açmış, derme çatma sundurmalarda erkekler bira içmeye başlamış şimdiden.

Pazarın bir tarafında toprak yol gibi bir şey boyunca çift sıra ağaçlar var, iki yanda yavru köpekler ve başka hayvanlar sergileniyor. Satıcılar arabalarını yola diklemesine park etmiş, hayvanlar arabaların açık bagajlarda duruyor.

Pazarın en kalabalık bölümlerinden biri burası her zaman, bir sürü insan dolaşa dolaşa kafeslerdeki hayvanlara bakıyor.

István kalabalıkla birlikte ağır ağır ilerleyip kahverengi bir Labrador arıyor. Toprak yolun ağaçların cılızlaşıp gölgelerin silikleştiği sonlarına doğru aradığını buluyor. Yırtık pırtık kâğıtlarla dolu karton bir kutuda dört yavru. Başlarında onlara bakan insanlar var, István durup sırasını bekliyor. Yavru köpekleri satan adam şu anda köpeklere bakan çocuklara karşı biraz sabırsız görünüyor – muhtemelen çocukların bakmakla yetineceğini düşündüğü için böyle. Çocuklar adama sorular soruyor, adam da sigarasından aldığı nefeslerin arasında tek

hecelik aksi cevaplar veriyor. István pazarın gürültüsünden çocukların ne sorduğunu duyamıyor.

Bir süre sonra, orada dikilmiş beklerken, insanların tuhaf tuhaf ona baktığını görüyor.

Derken yanında duran kişi bir şey söylüyor.

İyi olup olmadığını soruyor.

István sadece kafa sallıyor.

Hoparlörlerden müzik sesi geliyor, sonra yine yankılı bir duyuru yapılıyor.

Yavruları satan adam bile ona bakıyor şimdi, István bir iki saniye sonra dönüp gidiyor.

Uzunca bir süre, etrafında insan kalmayana, pazarın gürültüsü uzaktan gelmeye başlayana dek yürüyor.

İkinci el arabaların arasında şimdi.

Göz alıcı güneşin altında, satıcıların etraflarında sattıkları arabalarla kulübelerde beklediği ikinci el araba pazarına kadar yürümüş. Yirmi yaşında bir BMW SUV'un yanında boğazını temizleyip gözlerini silerken en yakın kulübedeki iki adam şüpheli gözlerle onu izliyor. István burnundan derin nefesler alıyor, cebinden sigarasını çıkarıyor. Uzun zamandır, bir seneden uzun bir zamandır böyle bir şey olmuyordu. Henüz tam olarak bitmiş de değil. Eski BMW'nin yanında dururken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor yeniden. Kendiliğinden geçene kadar durmayacağını biliyor, denemiyor bile.

Adamlar kulübeden onu izliyor.

Onları görünce özür diler gibi elini sallıyor, bir iki saniye sonra kafalarını çeviriyorlar.

Bazen Helen'ı özlüyor. Helen'ın hayatında ne kadar büyük bir rol oynadığını ancak şimdi tam anlamıyla kavrıyor. Muhtemelen herkesinkinden büyük bir rol. Bir yandan bariz bir şey bu. Bir yandan da onu şaşırtıyor. Böyle düşününce tuhafına gidiyor ya da. Sebebinden emin değil. İlişkilerinin nasıl başladı-

ğıyla ilgili belki. O zaman, sevişmeye başladıkları o ilk aylarda hayatında bu kadar büyük bir rol oynayacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Onu tanımasaydı asla aynı kişi olmazdı. Pek çok şey üzerine düşünme biçimi aslında Helen'ın bunlar üzerine düşünme biçimi ve diğer pek çok şeye dair anıları ona dair anılarının ayrılmaz bir parçası.

Bir gün Helen'ın neredeyse yirmi sene önce Münih'teki o otelden gönderdiği çıplak resimleri buluyor. Unutmuş bu resimleri ama Facebook Messenger'da yeterince aşağılara indiğinde oradalar işte. Başta arkeolojik bir ilgiyle bakıyor. Sonra hiç beklemediği bir şekilde uyarılıyor, pantolonunun düğmesini açıp bilgisayarının başında otururken mastürbasyon yapıyor, arada bir durup başka bir resme geçiyor.

Geldikten sonra kendini aptal gibi hissediyor, utanıyor.

Ne kadar saçma göründüğünün farkında, bilgisayarın başında oturmuş, pantolonu dizlerine kadar inik.

Birden Helen'ın ölü olduğunun aşırı farkına varıyor ya da ölü olduğuna dair algısı değişiyor. İçinde daha önce orada olmayan derin ve ağır bir keder var.

Uyluklarına dökülen az miktardaki grimsi spermi peçeteyle siliyor.

Siki küçücük kaldı şimdi, ağarmaya başladığı şüphe götürmeyen, en azından daha koyu renklilerin arasına karışmış kayda değer sayıda beyazın olduğu kasık kıllarının dolaşıklığında kaybolup gitti neredeyse.

Pantolonunun düğmesini ilikliyor yeniden.

Helen'ın Münih'teki otel odasında çektiği o çıplak resmi bilgisayar ekranında hâlâ, o zaman nasılsa öyle.

Bunu hâlâ yaptığını bilse, ara sıra da olsa onu hâlâ bu şekil de düşündüğünü bilse sevinirdi gibi geliyor.

Bazen, akşam yemeğinden sonra bir şeyler içmeye çıkıyor.

Evin yakınlarında bir mekân var. Kaldırımdan basamaklar

la iniliyor, yerin altında. Yer karolarına kaba saba üzüm salkımları resmedilmiş ve girişin üstündeki tabelada IN VINO VERITAS yazıyor. Bu mekânın ismi mi emin değil. Ama olabilir.

İçeride plastik bitkiler, neon ışıklı borular ve bölgedeki tanınmış yapıların arkadan aydınlatılmış fotoğrafları var. Bar tezgâhının üstünde ışıklı bir Coca-Cola tabelası asılı.

Yarı sarhoş yaşlı adamlara kafa selamı veriyor, sonra beyaz şarap spritzeriyle kendi başına bir masaya oturuyor.

Neredeyse her zaman kendi başına oturuyor.

Normalde iki spritzer içip çıkıyor.

İlkini bitirdiğinde boş kadehi alıp ikinciyi istemek için bara gidiyor. Geldiğini gören Bori içkisini hazırlamaya koyuluyor, kadehe kepçeyle şarap koyup üstüne hortumla soda basıyor.

Bori'den hoşlanıyor.

Bazen konuşuyorlar.

Mekân sakin olduğunda Bori bazen István'ın masasının yanında duruyor ve bir şeyler konuşuyorlar.

Bazen sokağa çıkan basamaklarda denk gelip birlikte sigara içiyorlar.

István'ın yaşlarında uzun boylu bir kadın. Kişiliğinde çekici bir şey var. Sert ve dobra bir tip. Objektif bakıldığında çirkin sayılabilecek olmasına rağmen bir yanı fiziksel olarak da çekici buluyor onu. İlginç bir durum. Bazen onunla bir tür ilişki yaşadığını hayal ediyor.

Ve gerçekten bir tür ilişki yaşıyorlar.

Bir gece Bori mekânı kapatır, István da son bir sigara içip oyalanırken kadın onu evine davet ediyor.

István kadının bununla ne kastettiğinden emin değil. Soruyu öyle olağan bir şekilde sordu ki sadece bir içki içmeye çağırdığını farz ediyor.

"Nerede oturuyorsun?" diye soruyor.

Kentin başka bir kısmında.

"Olur," diyor.

Kadının arabasıyla gidiyorlar.

Buzdolabındaki açık beyaz şarabı içiyorlar, sonra bir şişe daha.

İkinci şişe de boşaldığında kadın ona gece kalıp kalmayacağını soruyor.

Saat epey geç.

"Kalayım mı?" diye soruyor.

"İstiyorsan kal," diyor kadın.

"Olur," diyor.

Kadın yatmak için hazırlanacağını söylüyor.

"Burada mı yatayım?" diye soruyor István kanepeyi kastederek.

"Nerede istiyorsan orada yat," diyor kadın.

Gidiyor, István banyo kapısının kapandığını duyuyor.

İnce duvarlı toplu konutlardan birindeler, daha yüksek bir bina olması hariç annesininkinden çok farklı değil.

Ama balkon gibi bir şey var, kadının cılız domates bitkileriyle orada duruyor, ayık olmadığı kesin, bir sigara içip kentin kırpışan ışıklarını izliyor.

Kadın banyoda uzun kalıyor, işi bittiğinde István giriyor.

Koridora çıktığında kadının yatak odasının kapısını aralık bıraktığını fark ediyor.

Kapıyı tıklatıyor.

"Efendim," diyor kadın, István kafasını uzatıyor.

Kadın yorganın altında. Çıplak omuzlarının görüntüsünü István'ın ilgisini cezbediyor, kadın da ona davetkâr bakışlar atıyor gibi.

Ama hâlâ bir şeyleri yanlış yorumluyor olabileceğinden endişe ediyor. "Ben kanepede mi uyuyayım yani?" diyor.

"İstediğin buysa," diyor Bori.

"İstediğim bu değil," diyor István.

Sabah tuhaf geçiyor.

Nasıl davranacaklarını bilememeleri gibi bir sorun söz konusu.

Evin dar alanlarında birbirlerine çarpmamaya çalışıyorlar.

Onu sabahlıkla görmek tuhaf – çıplak görmekten bile tuhaf neredeyse.

Bori kahve yapıyor.

"Kocan nerede?" diye soruyor ona.

"Yolda," diyor.

"Ya?"

Kocası kamyon şoförü. István bunu biliyor.

Bori kocasının genellikle İtalya'ya gittiğini söylüyor.

Her hafta birkaç gün yokmuş.

"Hım," diyor István.

"Sen bugün çalışıyor musun?"

István kafa sallıyor.

"Kaçta başlıyor mesain?"

"Dokuz," diyor.

Kahve için teşekkür ediyor.

"Ne demek," diyor kadın.

Yarım saat sonra çıkıp asansör bekliyor. Sıçması lazım. Kadının evinde sıçmak istemedi hâliyle.

Asansörün kapısı turuncu. Onun haricinde her şey gri merdiven boşluğundaki.

Bori'nin evinde kaldığı bir sonraki sefer günlerden salı ve ertesi gün çalışmıyor.

Bori kahve yaparken István'a yürüyüşe çıkmak ister mi diye soruyor.

"Olur," diyor István.

"Hava güzel," diye belirtiyor Bori.

"Öyle," diye katılıyor.

Bori'nin ufak bir arabası var, beyaz bir Fiat Panda, ken-

tin biraz dışına çıkıyorlar, tepelere doğru. Tepelerden birinin üstünde komünist dönemden kalma bir televizyon kulesi ve etrafındaki ormandan geçen yollar var. Tepelerin kuzey tarafında orman çoğunlukla yaşlı kayın ve çamlardan oluşuyor Güneyde daha körpe meşeler göze çarpıyor, patika burada daha kuru ve taşlık.

"Burada yürümek hoşuma gidiyor," diyor kadın.

"Tabii," diye cevap veriyor.

Bir iki gece daha onda kalıyor.

Bori'nin yatağında uyanmak artık alıştığı bir şey gibi.

Oda darmadağın.

Mevsim yaz, gece boyunca kocasının önceki yaz kurduğu klima üstlerine soğuk hava üflüyor.

Pencerelerde koyu kırmızı perdeler var. Uyandığında perdelerin diğer taraftan vuran güneşte parladığını görüyor.

Klima kapalı şu an, oda biraz havasız.

Bori yatağa kahve getiriyor, sabahlığını çıkarıp yorganın altına, yanına geliyor.

"Sağol," diyor István.

Yaşına göre vücudu güzel, diye düşünüyor. Kollarıyla bacakları ince uzun, sarkmaya başlayan memeleri iri. İçten içe bu memeleri yirmi sene önce görmeyi dilediğini fark ediyor, bir gün kadın da aynı şeyi söylüyor ama o yirmi değil, otuz sene öncesinden bahsediyor. "Eskiden çok güzellerdi," diyor.

"Hâlâ çok güzeller," diyor István.

"Kibarlık ettiğini biliyorum," diyor kadın.

Bir süre birlikte epey bir vakit geçiriyorlar. Ormanda yürüyüşlere çıkıp şu Teks-Meks'te yemekler yiyorlar, Teks-Meks hâlâ duruyor ama eskisinden farklı biraz.

Bori'ye hayatından bahsediyor.

Kadın ona hiç evlenip evlenmediğini soruyor mesela.

"Evet," diyor. "Evlendim."

"Boşandınız mı?"

István başını iki yana sallıyor.

"Boşanmadınız mı?"

"Öldü," diyor ona.

Başka bir zaman oğlunun da öldüğünü söylüyor. Aslında aynı kazada öldüklerini anlatıyor. Bunları anlatmak tuhaf geliyor, başka birinin hayatından filan bahsediyormuş gibi. Normalde insanlara böyle şeyler söylemiyor.

"Çok üzüldüm," diyor kadın.

"Üzülme," diyor.

"Bu konuda konuşmak seni rahatsız ediyor mu?"

"Etmiyor."

"Kaza İngiltere'de mi oldu?" diye soruyor.

Neredeyse yirmi yıl İngiltere'de yaşadığını önceden söylemişti.

"Hı hı," diyor.

Bir iki kadeh sonra İngiltere'deki hayatından bahsediyor.

Orada bir süre çok varlıklı bir hayat sürdüğünü anlatıyor.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ne kadar varlıklı?"

"Helikopterler," diyor, "Özel jetler."

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

Teksas usulü Meksika lokantasında masanın öteki tarafından yüzünü ekşitiyor kadın.

"Doğru söylüyorum," diyor István. "Yemin ederim."

Telefonundaki bazı fotoğrafları gösteriyor.

Kadın ne olduğunu, her şeyi nasıl kaybettiğini sorduğunda karısının ilk evliliğinden bir oğlu olduğunu ve yirmi beşine basınca her şeyin ona kaldığını söylüyor.

"Her şey mi?"

"Evet."

"Sana ait hiçbir şey yok muydu?" diye soruyor Bori.

"Yoktu," diyor.

Çok da doğru değil bu tabii.

Ona ait bir şeyler vardı.

Nyman Vakfı fonundan aldığı kredilerle yürüttüğü emlak projelerinin hepsi István'ın adınaydı, ayrıca Audemars Piguet ve 1953 Rolex Submariner kol saatleri ve Bentley vardı.

Ama hikâyeyi basit tutmak için bunlardan bahsetmiyor Thomas'ın mirası devralır devralmaz vakıf fonunun yıllar boyunca István'ın projelerine verdiği kredilerin aslında vakfın koşullarına aykırı olduğunu, dolayısıyla iptal edilip derhal geri ödenmesi gerektiğini ileri sürerek yasal işlem başlattığını, bunun da kalan projeleri iflasa sürüklemeye yettiğini anlatmıyor. Varlıklar o noktada kredilerden daha az tuttuğundan István paranın tamamını geri ödeyemedi ve bu noktadan sonra Thomas'ın avukatları István'ın peşine şahsen düştü. Nihayetinde István'ın iflasını ilan etmekten başka çaresi kalmadı ve o da öyle yaptı. Maalesef bunun için elinde kalan tüm değerli eşyaları teslim etmesi de gerekti ve işler bu noktaya gelince annesiyle birlikte İngiltere'den ayrılıp Macaristan'da vaktiyle yaşadıkları kente dönmeye karar verdiler, annesinin evi duruyordu hâlâ.

Bori de ona hayatını anlatıyor. "Seninki kadar ilginç değil," diyor.

"Nasıl yani?"

"İlginç bir hikâye değil işte."

"Ya?"

Yataktalar. Pencere açık, kelimeler seçilmese de dışarıdan insan sesleri geliyor tek tük.

István sigara içiyor.

"Evet."

"Anlatsana," diyor István.

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Vardır eminim."

"Yok."

Şarap mahzeninde ne zamandır çalıştığını soruyor ona.

Yaklaşık yirmi yıl olduğunu söylüyor kadın.

"Seviyorum orayı," diyor, neden o kadar uzun zaman orada çalıştığını açıklama ihtiyacı duymuş gibi.

"Tabii," diyor István.

"İyi insanlar,"

"Öyleler gerçekten."

Hayatıyla ilgili tek ilginç şeyin otuzlarında bir kızı olması olduğunu söylüyor.

"Ya?" diyor István, şaşkın.

Kızı doğduğunda o on beş yaşındaymış. Evlatlık vermiş. Kız Hollanda'da yaşıyormuş şimdi. Hayatının büyük kısmını orada geçirmiş. Bori bunları biliyormuş çünkü kız beş sene önce irtibata geçmiş.

"O mu seninle irtibata geçti?" diye soruyor István.

"Evet."

"Nasıl?"

"Facebook'tan."

"Ne dedi?"

"Kızım olduğunu, beninle tanışmak istediğini söyledi. Mesaj İngilizceydi," diyor. "Macarca bilmiyor."

"Hım."

"İngilizce yazmış. Google Translate kullanmam gerekti."

"Nasıl hissettin?" diye soruyor István.

"Mesajı alınca mı?"

"Evet."

"Bilmem. Mutlu hissettim. Ama üzüldüm de. Bilmiyorum."

"Niye üzüldün?"

"Bilmiyorum."

Sigarasını söndürüyor. Acele etmiyor söndürürken. "Buluştunuz mu?"

"Tabii ki."

"Nerede?"

"Budapeşte'de."

"Eee?"

"Güzeldi. İyi olduğuna sevindim."

"Hâlâ haberleşiyor musunuz?"

"Bazen."

Bir gün kentte yürürlerken Bori'nin elini tutuyor. "Yapma," diyor kadın.

"Peki."

Bunu kadının isteyebileceğini düşündüğü için yaptı aslında. İstememesi hoşuna gidiyor. Kadının bu yanını, el ele tutuşmak istemeyen biri olmasını seviyor.

Bir terasa oturup içki söylüyorlar.

Teras beton binalarla çevrili kaldırım taşlı açık bir alanın kenarında. Çocuklar alanın ortasında, belediyenin yaptırdığı ama kimsenin dönüp bakmadığı ya da kafa yormadığı bir heykelin etrafında kaykaylarıyla takılıyor.

Kalkıp yakınlardaki sevdikleri bir kebapçıya doğru yürürlerken çocukların sesleri yankılanıyor hâlâ.

Sonra kadının evine gidiyorlar.

Asansöre binip buraya gelmenin artık sıradan ve evcil bir hissi var.

İlişkileri, ya da her neyse bu, yaklaşık bir yıl sürüyor.

Sonra Bori nokta koyuyor. Kocasının öğrenmesini istemediğini, buna bir son vermezlerse önünde sonunda öğreneceğinden endişe ettiğini söylüyor.

"Peki," diyor István.

Kadın ona biraz endişeli bakıyor.

"Anlıyorum," diyor István.

"Öyle mi?"

"Evet."

Saat sabahın sekizi. Geceyi birlikte geçirdikten sonra mutfakta kahve içerlerken söyledi ayrılmaları gerektiğini.

Şimdi evin dar antresindeler. István ayağına iş için giydiği çirkin ve küt burunlu siyah ayakkabılarını geçiriyor.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor kadın.

"Tabii," diyor.

Gözü yaşlı olan kadın aslında.

István bunu görünce şaşırıyor.

Bir damla kadının yüzünden akıp gidiyor.

"Hey," diyor István kadının gözyaşını silerek. "Her şey yolunda."

Kadın kafa sallıyor.

"Her şey yolunda," diyor István yine.

Yıllardır Media Markt'ta çalışıyor.

Bir noktada güvenlik şefi yardımcılığı teklifini reddediyor.

"Sebebini sorabilir miyim?" diye soruyor mağaza müdürü. Başta işi teklif eden müdür bu değil. O yıllar önce ayrıldı. O dönemki güvenlik şefi de başka yerlerde şimdi.

"Bilmiyorum. Bana göre değil," diyor István.

"Ben size katılmıyorum," diyor mağaza müdürü.

"Teşekkür ederim."

"Cevabınız değişir mi?"

István kafasını iki yana sallıyor.

"Kesin reddediyorsunuz demek?" diye soruyor müdür. Biraz sinirli görünüyor, anlamamış gibi. István'dan en az yirmi yaş genç.

"Evet," diyor István.

"Peki."

"Başka bir şey var mıydı?"

"Yok."

Müdürün odasından çıkıyor ve yürüyen merdivenle bir sigara içmeye çatıya gidiyor.

Sonra, kente geri taşınmalarının üzerinden yaklaşık on sene geçmişken annesi ölüyor.

Uykusunda öylece ölüveriyor.

Sık görülen bir şey bu belli ki.

István sabah odasından çıktığında annesini ortalıkta göremeyince bir şeylerin ters gittiği hissine kapılıp odasının kapısını çalıyor.

Cevap gelmeyince içeri bakıyor ve onu yatağında uzanırken buluyor, bir adım daha yaklaştığında kadının hayatta olmadığı açık.

Ambulans çağırıyor, beklerken yıllardır ilk kez evin içinde sigara içiyor.

Cenaze töreni kent mezarlığında, oturdukları yere uzak değil.

Aylardan mayıs. Kestane ağaçları çiçek açmış.

Annesinin bir iki eski arkadaşı da orada.

Tören bittiğinde bir banka oturuyor. Kestane çiçeklerinin kurumuş taç yaprakları yola düşüyor. Asfaltın üstünde hışır hışır sürükleniyor, rüzgâr durunca hareketsiz kalıyorlar. Onları izliyor bir süre. Sonra kalkıp eve yürüyor. Ondan sonra yalnız yaşıyor.

SON

"Karanlık bir roman ama okuması büyük bir keyif. Altı şahane finalist arasından dönüp dolaşıp her seferinde kendimizi bu kitabın içinde bulduk."

—2025 Booker Jürisi

On beş yaşındaki István, annesiyle birlikte Macaristan'da sakin bir apartman dairesinde yaşamaktadır. Kasabaya yeni taşınmış, içine kapanık bir genç olarak okulda kabul görmüş sosyal ritüellere yabancıdır ve kısa sürede yalnızlığa sürüklenir; tek dostu, annesine yaşça yakın, evli komşularıdır. Komşusuyla olan görüşmeleri gizli bir ilişkiye dönüşünce István'ın hayatı kontrolden çıkmaya başlar.

Yıllar içinde ordudan başlayıp Londra'nın seçkin çevrelerine kadar yükselen István, para ve gücü merkezine alan yirmi birinci yüzyıl dünyasında yolunu bulmaya çalışır. Aşk, yakınlık, statü ve zenginlik arasında sıkışıp kalmışken eriştiği servet onu tamamen mahvetmek üzeredir.

Beden, değişen dünyadaki modern erkeklik algısına, varoluşsal problemlere ve yaşamanın tuhaflığına dair acı verici ama dürüst bir roman.

"Szalay unutulması zor bir yitik erkek portresi çiziyor."

—Rachel Kushner

ithaki
/ithakiyayinlari
9 786052 657126
www.ithakiyayingrubu.com